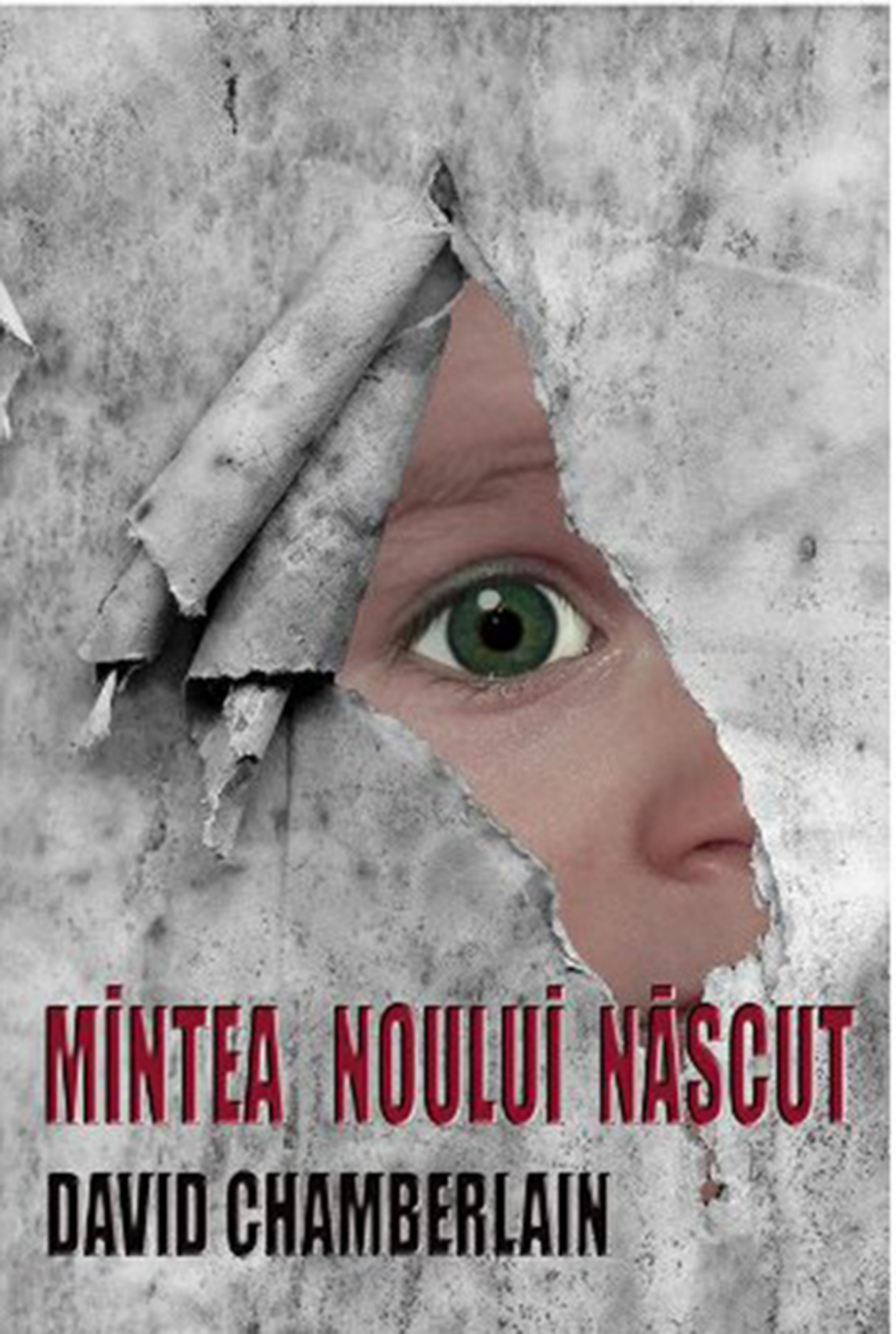

MÎNTEA NOULUI NĂSCUT

DAVID CHAMBERLAIN

INTRODUCERE

Mintea unui nou-născut

Ce vedeți când priviți un nou-născut, care se uită lung la dumneavoastră, cu ochii săi deschiși la culoare? Chiar se află o persoană acolo? Încruntându-se în liniște sau fiind roșu de furie, poate acest bebeluș să gândească și să simtă? În ciuda staturii sale mici, un nou-născut poate scoate zgomote puternice și convingătoare, însă **spune** el ceva cu adevărat?

Până acum au existat multe teorii despre nou-născuți, dar foarte puține date cunoscute. Secole la rând, cei mici au fost separați de noi printr-un val de ignoranță. Cu toate că le-am fost atât de aproape, încă nu știm cât de uimitori sunt. Cunoașterea comună despre bebeluși era bazată pe limitările vizibile asupra mărimii, greutateii și a forțelor musculare pe care le posedă aceștia.

În consecință, copiii - descriși ca fiind adesea adorabili, dar incapabili, subumani, preumani, necunoscători și prostuți - erau tratați ca atare. Știința secolului XX susținea că țipetele celor mici erau doar sunete „aleatorii”, zâmbetele lor numai „grimase”, iar expresiile durerilor numai „reflexe”. Informarea greșită despre nou-născut a determinat ca situația de părinte să devină mai dificilă, iar dezvoltarea bebelușilor mai grea.

Un viitor mai luminos se întrezărește pentru bebeluși. În ultimii douăzeci și cinci de ani, cercetarea asupra nou-născuților a înflorit. O combinație nemaiîntâlnită până acum, formată din interesul pentru cei mici, sume mari investite din bani publici sau privați și metode inovatoare de studiu, au adus noi informații, multe dintre ele de-a dreptul surprinzătoare. Contribuțiile la cunoștințele noastre despre nou-născut provin din diverse domenii ale științei, începând de la embriologie până la psihologie.

Datorită faptului că, o mare parte din informații a fost scrisă în limbajul specialiștilor și se găsea în principal în librăriile academice, puțini părinți au avut acces la ea, nu au avut timpul și șansa de a descoperi aceste informații separate ca fiind o parte a unui tot unitar. Această carte adună cele mai importante date din această vastă literatură, pentru un public larg, în special pentru proaspeții sau pentru viitorii părinți. Nu este un manual al savanților, cu note de subsol, însă cei interesați pot găsi surse și indicații corespunzătoare fiecărui capitol începând cu pagina 282.

Cercetători de elită se află acum de partea celor mici. Berry Brazelton de la Harvard îi numește „talentați”; Hanous Papousek, un pionier german în studii asupra nou-născuților îi numește „precoc”, cunoscutul pediatru Marshall Klaus spune că sunt „uimitori”. Profesorul T.G.R. Bower, unul dintre cei mai productivi și inovatori cercetători în domeniu, declara că nou-născuții sunt „extrem de competenți” în percepție, învățare și comunicare.

Bebelușii au un cuvânt de spus în secolul nostru. Întru-cât atât de multe s-au descoperit și încă există lucruri rămase în umbră, cred că acesta se va dovedi a fi secolul nou-născuților, perioadă în care vom ajunge la o cunoaștere vastă și autentică în legătură cu cine sunt ei de fapt.

La începutul acestui secol, pe plan mondial se puteau număra numai câteva documente științifice despre bebeluși. Până la mijlocul secolului puteau fi citate aproape cinci sute. În perioada anilor 1960 și 1970, recenzii serioase ale acestei literaturi se refereau dintr-o dată, la cel puțin două mii de cărți și documente. Această explozie de informație continuă. Copiii au fost măsurați pe dinăuntru și pe dinafară, filmați cu camere care permit analiza în microsecunde, supravegheați ore în șir și testați prin experimente ingenioase. Rezultatele arată că ei prind în mod constant informații și că învață din propriile experiențe la fel ca și noi.

Unul dintre aspectele interesante ale acestor noi cunoștințe este verificarea abilităților bebelușilor la vârste din ce în ce mai fragede. Estimările referitoare la apariția unor talente au trebuit să fie revizuite iar și iar, aducându-le mai aproape de momentul nașterii. Multe abilități sunt înnăscute și asemănătoare cu cele ale adulților, uimind investigatorii și destrămând miturile. O regulă fundamentală în psihologia dezvoltării - aceea că „toate comportamentele complexe trebuie să înceapă ca simple comportamente și să se dezvolte progresiv” - s-a învechit. În mod surprinzător, multe comportamente sunt de la început complexe.

Adevărul este că mult din ceea ce credeam în mod tradițional despre bebeluși este fals. I-am judecat greșit și le-am subestimat abilitățile. Nu sunt ființe simple, ci din contră, sunt creaturi complexe și în ciuda vârstei mici au gânduri neașteptat de vaste.

Bebelușii știu mai multe decât se presupunea că știu. După doar câteva minute de expunere la chipul mamei după naștere, un bebeluș îl poate regăsi dintr-o galerie de fotografii. Bebelușii recunosc sexul altor bebeluși, chiar dacă sunt îmbrăcați atipic, cu condiția să se afle în mișcare - ceea ce adulții nu pot să facă. Ei sunt curioși și dornici să învețe. Închipuiți-vă cât de fin le sunt coordonate la naștere simțurile:

ochii și capul se îndreaptă în direcția unui sunet; mâinile se îndreaptă spre ochi pentru a-i proteja de lumina puternică; aflându-se pentru prima dată la sân, bebelușii sug și respiră sincron; țipă și se îndepărtează la vederea unui bisturiu.

Viața înainte de naștere a fost analizată ca născând înainte. Datorită tehnologiei microscopului, a fibrei optice și a lentilelor speciale, a imaginilor cu ultrasunete și a altor aparate de măsurat și tehnici de laborator avem acum o imagine clară a dezvoltării tuturor părților sistemului fizic dinaintea nașterii. Aceste descoperiri s-au adăugat înțelegerii noastre asupra numeroaselor talente ale bebelușilor.

Neurologii au descoperit care este intervalul necesar dezvoltării întregului sistem nervos. De exemplu, studiile arată că simțul gustativ începe să funcționeze la aproximativ paisprezece săptămâni după concepție, iar simțul auzului, în jurul a douăzeci de săptămâni. După numai opt săptămâni de sarcină, mângâierea fină a obrazului bebelușului cu un fir de păr determină reacții care indică apariția senzațiilor tactile. În timpul sarcinii se instalează mecanismele ce vor permite bebelușului să-și folosească simțul olfactiv la fel de bine ca un adult. Pregătiri similare se fac în scopul dezvoltării unei game variate de talente vizuale. Învățarea a fost demonstrată prin mai multe experimente.

O multitudine de descoperiri științifice asigură verificări formale asupra a ceea ce părinții și bunicii au știut dintotdeauna: nou-născuții sunt persoane reale. Entuziasmul părintesc referitor la abilitățile bebelușilor era catalogat ca vanitate, părtinire sau halucinație. Acum știința confirmă faptul că bebelușii sunt ființe sociale capabile să formeze relații strânse. Acești se pot exprima cu convingere, pot manifesta preferințe și încep să influențeze oamenii chiar de la început. Sunt capabili să integreze informații

complexe din surse variate și cu puțin ajutor din exterior, încep să se modeleze pe ei înșiși și mediul lor.

Mituri despre nou-născuți

Bebelușii nu simt. Unele asistente medicale și unii medici încă spun părinților că bebelușii nu simt, că ei nu suferă în timpul procedurilor medicale și nu simt lipsa mamei când sunt duși la creșă. Anesteziile nu erau considerate necesare pentru bebelușii care sufereau intervenții chirurgicale. Săliile de naștere, instrumentele obstetrice și rutinele medicale au fost concepute înainte de a se lua în considerare faptul că bebelușii au simțuri și, de aceea nu au fost create în ideea confortului bebelușilor. Camerele sunt reci, luminile orbitoare, suprafețele tari și plane, atmosfera gălăgioasă, mânguierea bebelușilor prea supărătoare. Nou-născuții sunt adesea traumatizați.

Generație după generație, o majoritate ghinionistă a bebelușilor americani au suferit circumcizii întemeiate pe motive medicale dubioase, religioase, culturale și cosmetice. Îmi pot numai închipui că părinții au tolerat aceasta în falsă credință că bebelușul nu va ști că este torturat. Dar va ști!

Bebelușii despre care se consideră că nu pot simți, sunt foarte ușor victimizați; ei nu sunt considerați persoane. O formă mult mai timpurie și letală a acestei opinii a asigurat justificarea pruncuciderilor (mai răspândite în cazul fetelor), practicate de-a lungul istoriei umanității. În timpuri moderne, abuzul asupra copiilor, actul violent secret al părinților, este expus vederii publice. Bebelușii pot fi ultima mare categorie de oameni înțeleși greșit, discriminați și abuzați.

În 1975 obstetricianul francez Frederick Leboyer îndemna spre un mod de abordare al nașterii fără violență. Colegii lui au negat nevoia de schimbare și au făcut public

mitul care susține că bebelușii nu simt și nu le pasă ceea ce li se întâmplă. Adevărul nou descoperit este că nou-născuții posedă toate simțurile și se folosesc de ele la fel ca și noi. Tipetele lor de durere sunt autentice. Bebelușii simt, *noi* suntem aceia care nu o facem.

Creiere foarte sărace. Probabil cele mai dăunătoare mituri despre nou-născuți sunt cele despre creierul lor. Pe baza anatomiei brute a creierului la naștere, oamenii de știință au concluzionat că acesta era „primitiv” și slab dezvoltat. Pentru că el cântărea numai un sfert din greutatea și volumul lui la maturitate, nu ar fi capabil de funcții „mai înalte” ale gândirii, intenției și memoriei.

Timp de o sută de ani, această presupunere a guvernat atât medicina cât și psihologia, susținând abuzuri în obstetrică și pediatrie acceptate ca o parte normală a nașterii. Fără un creier, bebelușii n-ar fi putut avea experiențe, n-ar fi putut acumula istorie, nu ar avea conștiință de sine sau inteligență – în consecință, nu ar putea *fi prezenți* cu adevărat. Acest mit a întârziat în mod artificial începutul paternității active și a împiedicat recunoașterea publică că nou-născuții sunt persoane reale. Raționamentul este aceasta: fără creier nu există persoană, dacă nu există persoana, nu este nevoie de îngrijirea părintească.

În retrospectivă, experții neurologi au făcut una dintre clasicele erori ale științei, disecând creierul pentru a afla cum funcționează. Problema este că el funcționează cum se cuvine numai dacă este întreg. Părțile separate nu reprezintă sistemul. Cea mai gravă a fost greșeala lezării conexiunilor creierului cu alte două sisteme, cel endocrin și imunitar. Medicina a divizat domeniul în trei specializări diferite: neurologie, endocrinologie și imunologie. Cercetări recente arată că toate cele trei sunt unite subtil într-un singur sistem inteligent central.

Faptul că întregul creier reprezintă mai mult decât părțile sale este reliefat de o dezbatere care a durat decenii referitoare la învelișurile mielinice care învelesc fibrele nervoase. M-am lovit de acest preconcepție personal, când am început să le povestesc colegilor despre amintirile de la naștere povestite de către clienții mei. Reacțiile imediate erau că aceste amintiri sunt imposibile, deoarece mielinizarea axonilor nu este completă la naștere și de aceea impulsurile nu ar putea curge normal prin sistemul nervos. Adevărul este că mielinizarea începe deja de la doar câteva săptămâni după concepție, însă nu este completă până în adolescență. Nu există nici o măsură pentru ceea ce creierul unui bebeluș poate face.

Creierul în linia asamblării. Altă neînțelegere răspândită privind creierul copilului a fost aceea că era considerat ca un motor pe o linie de asamblare, fără așteptări să funcționeze până când ultima parte ar fi fost instalată. Esența acestei erori a dus la prejudecata că părțile creierului deja formate erau „primitive” și mai puțin valoroase, în timp ce ultimele adăugate erau mult mai sofisticate și importante. Reprezentând cel mult o jumătate de adevăr, această teorie a împiedicat părinții și oamenii de știință în a aprecia inteligența dinaintea nașterii și a justificat practici inumane la naștere. Dacă părțile sofisticate, „avansate” ale creierului nu s-au dezvoltat, se consideră că bebelușul nu ar fi putut avea experiențe însemnate. Memoria și învățarea legeau din discuție.

Cortexul cerebral, structurile craniene simetrice stânga și dreapta aflându-se în vârful craniului, se formează la sfârșit și au acele circumvoluțiuni speciale, ultimele modificări evoluționare care conferă oamenilor o latură superioară celorlalte creaturi. Oricum, era falsă concluzia

nefuncționării cortexului până în faza dezvoltării integrale și aceea că restul creierului nu se putea angaja în activități complexe. Cu mult înaintea formării definitive a cortexului, sisteme complexe precum: respirația, somnul, trezirea, plânsul, orientarea în spațiu și mișcare, funcționează deja. Simțurile gustului, atingerii, ale mirosului și ale auzului sunt complet operative și coordonate. Chiar și vederea este avansată la naștere, cu toate că partea vizuală a cortexului nu este complet dezvoltată.

Bebelușii nu pot gândi. Până de curând, experții cădeau de acord că nou-născuții, ca și personajul din cărțile pentru copii, Winnie the Pooh, au „creiere foarte mici”. O recentă ediție a unei cărți asupra naturii copilului scrisă de un remarcabil psiholog la Harvard, povestește despre asemănarea dintre cortexul bebelușului și al unui șobolan adult.

Fiind echipat atât de slab, cum ar putea gândi un nou-născut? Unii psihologi academicieni folosesc cuvinte mari pentru a nega activitatea mentală infantilă: presimbolică, pre-reprezentatională, pre-reflexivă. Cu alte cuvinte, copiii nu au cuvinte și nu pot gândi. Aceasta se adaugă altui mit – care spune că pentru a gândi, este nevoie de limbaj. Investigații recente arată că bebelușii gândesc mult, cu sau fără limbaj. Veți vedea dovezi ale acestor procese de gândire atunci când nou-născutul se va îndrepta intenționat spre dumneavoastră, va afișa o privire întrebătoare, se va încrunta (sau va țipa) ca protest, va murmura de satisfacție, sau va suspina de emoție. Nou-născuții își ascultă atent mămicile când acestea le citesc povești și preferă să le asculte din nou pe cele auzite în săptămânile dinaintea nașterii. Amintiți-vă că: ei ascultă atent cât timp mamele citesc înainte, însă se vor opri atunci când ele vor citi invers (fără sens) – un alt indiciu al gândirii.

Mai mult, bebelușii sunt adevărați visători, conform studiilor asupra undelor cerebrale. Ei visează mult mai mult decât o faceți dumneavoastră și decât mine. Observarea atentă a mișcărilor corporale ale bebelușilor și a expresiilor faciale, atestă faptul că ei acționează și arată exact ca adulții atunci când visează. Cum ar putea visa fără să gândească?

Nu au simțul sinelui. Neavând simțuri fizice și un creier complet, persista mitul că nu poate exista un simț al sinelui sau al percepției altora. Psihanaliștii au declarat că bebelușii sunt „autiști” și nu răspund la semnale sociale; nu sunt pregătiți pentru relaționare și sigur nu pot comunica.

„Egocentrism” a fost cuvântul pe care l-a ales cunoscutul psiholog elvețian Jean Piaget pentru a-i descrie pe nou-născuți, însemnând că ei nu au nicio legătură cu mediul extern și că sunt total preocupați de ei înșiși. Această teorie nu mai poate fi susținută. Cu toate că Piaget a fost un teoretician pionier în psihologia dezvoltării, nu avea avantajul cunoștințelor actuale asupra noilor născuți. El credea că i-ar putea lua unui nou-născut cam 18 luni pentru a nu mai fi „egocentrist” și să se vadă ca un obiect printre alții.

Studentii lui Piaget continuă să-i prezinte viziunea. Burton White, psiholog din Boston, scrie că bebelușii sunt neajutorați, nu pot gândi, nu pot folosi un limbaj, nu pot socializa cu alți oameni și nu se pot îndrepta deliberat spre alții. El pretinde că în primele săptămâni de viață, un bebeluș nu este prea interesat de mediul extern.

Dacă acceptați acest punct de vedere, veți fi descurajat să formați un dialog intim cu nou-născutul dumneavoastră și veți fi privat de multele daruri pe care bebelușul este pregătit să vi le ofere. Dumneavoastră și bebelușul sunteți conectați, nu sunteți separați unul de celălalt. Legătura dintre părinte și copil este un duet, nu un solo. Bebelușii vă

urmăresc intenționat schimbările mimicii feței și pot brusc mima expresii ale tristeții, bucuriei sau ale surprizei.

Bebelușii ascultă cu o precizie incredibilă cuvintele adulților. Filmele arată că ei conduc, dar și răspund în dialogul cu părinții.

Dacă bebelușii ar fi pierduți într-o lume a lor, nu ar fi atât de buni în a analiza și a răspunde la sunete. Ei se vor opri din mâncat, chiar dacă ar fi flămânzi, pentru a asculta ceva interesant. Dacă aud alți copii plângând, de obicei sunt tentați să plângă împreună. Dacă ascultă o înregistrare a plânsului lor, s-ar putea opri brusc din plâns –un indiciu că se recunosc pe ei înșiși.

Psihologii au descoperit precursori ai conștiinței de sine înaintea vârstei de doi sau trei ani. O autoritate în materie scrie că bebelușii descoperă că ei și ceilalți au minte când sunt în vârstă de nouă luni. Colwyn Trevarthen, specialist în psihologia infantilă la Universitatea din Edinburgh, consideră că interacțiunea oamenilor este *innăscută* și poate fi recunoscută la nou-născuți.

Bebelușii nu au nevoie de mamele lor. Acest mit justifică separarea nou-născuților în saloane, departe de mame, fiind considerată o practică necesară pentru a asigura sănătatea celor mici. Însă opusul este adevărat. Bebelușul primește anticorpi de la mama pentru a se apăra de infecții și în plus are parte de atenția mărită care nu poate fi aceeași în salonul pentru nou-născuți. Stând lângă mamă, bebelușul este ajutat să-și regleze temperatura corporală, metabolismul, nivelul hormonilor și enzimelor, bătăile inimii și respirația. Separarea mamelor de bebeluși este o privare din punct de vedere afectiv și fizic.

Mamele știu în adâncul sufletului ceea ce oamenii de știință abia descoperă - faptul că relațiile dintre mame și

bebeluși sunt reciproce, chiar magice. Plânsul unui bebeluș eliberează laptele matern, singurul lapte perfect pentru copii de pe pământ. După naștere, alăptatul grăbește expulzarea placentei și protejează mama împotriva hemoragiilor.

În plus, există o vitalitate în atingerea și privirea bebelușului care declanșează sentimente și aptitudini necesare unei îngrijiri materne de succes. Bebelușii au nevoie să audă vocea mamelor, le învață ciclurile de somn, le recunosc mirosurile corporale și expresiile faciale. Bebelușii au nevoie să știe că mamele lor sunt bine.

Mitul vârstei. Vârsta este o categorie care lucrează împotriva bebelușilor. Fără să realizăm, avem tendința să desconsiderăm grupele de vârstă diferite de ale noastre: embrioni, fetuși, nou-născuți, copii, adolescenți sau oameni mai în vârstă. Cumva, acești „ceilalți” par inferiori, inapți și incapabili de a fi persoane așa cum suntem noi.

În general, mai tânăr înseamnă a avea un statut inferior. Credem că un bebeluș nu este destul de real pentru a învăța de la el sau pentru a-l asculta. Bebelușul va deveni mai târziu o persoană, probabil când va putea merge, vorbi sau va frecventa școala.

Lăsând la o parte miturile, bebelușii par să acționeze ca indivizi, cu mult înainte de a se naște, implicându-se în activități spontane care li se potrivesc, manifestând preferințe pentru anumite sunete, mișcări și gusturi și reacționând la pericole în uter. Odată născut, din prima zi se angajează în activități complexe, încorporând sunete și imagini, își reglează munca, se odihnesc și demonstrează capacități de învățare. Folosindu-și aptitudinile de comunicare, vă angajează în dialoguri, stabilesc relații strânse și, fără ca dumneavoastră să realizați, încep să vă învețe cum să fiți părinte.

Emoția, un limbaj al tuturor vârstelor, este purtată pe fețele bebelușilor. Suntem întârziați în a recunoaște aceasta.

Urmăriți expresiile copilului dumneavoastră manifestând fericire, surpriză, tristețe, frică, nervozitate, dezgust, interes și suferință.

Memoria nașterii: o nouă frontieră

Probabil ultima mare barieră științifică în recunoașterea completă a bebelușii ca persoane va cădea prin acceptarea posibilității unei memorii personale complexe la momentul nașterii. Părinții sceptici ajung adeseori să accepte memoria nașterii atunci când își aud micuții de doi ani vorbind spontan despre asta. Din moment ce știm că nou-născuții sunt buni la învățat și că învățătura și memoria merg mână în mână, este mai ușor de acceptat ideea existenței memoriei la naștere. Unii dintre ei nu mai au nevoie să fie convinși deoarece și-au descoperit ei înșiși, într-un fel sau altul, propriile lor amintiri legate de naștere. Alții au descoperit aceste amintiri prin hipnoză, sau printr-un eveniment major în psihoterapie.

Memoria contribuie la conștiința de sine; cele două sunt conectate la fel ca și memoria cu învățarea. Fără memorie, experiența este inutilă iar stima de sine grav compromisă.

Nicăieri nu a fost mintea unui bebeluș mai surprinzător dezvăluită decât în abilitatea de a-și aminti nașterea și de a recupera această amintire ca adult în anumite circumstanțe. Aceste amintiri de la naștere sunt ca niște capsule de timp care conțin dovezi copleșitoare ale personalității și gândirii.

Am descoperit memoria nașterii pe parcursul muncii mele ca psiholog, explorând originea problemelor cu ajutorul hipnozelor. Pacienții mei aveau amintiri legate de naștere, despre care eu nu știam că ar fi posibil. Ceea ce mi-au împărtășit a declanșat o aventură de treisprezece ani bazată pe studiu și cercetare, având ca rezultat multe foi, fișuici și însemnări – iar în final această carte. A trebuit să învăț despre

nou-născuți, despre procesul nașterii și complexitatea memoriei și conștiinței. În această carte vă împărtășesc cele mai interesante descoperiri de care m-am bucurat.

Pacienții au continuat să-mi povestească, în detaliu, ce li s-a întâmplat la naștere, inclusiv ideile pe care le aveau când erau bebeluși. Am descoperit o maturitate neașteptată în gândurile lor de atunci. Fiecare persoană vorbea cu autoritate și identitate, și-au știut și și-au iubit părinții. Caracterul lor nu părea să fie legat de vârsta sau de nivelul dezvoltării; era acolo de la început.

Atins de aceste rapoarte, am început (având permisiunea) să le înregistrez; în final au fost sute de relatări prinse pe bandă, transcrise și cercetate cu minuțiozitate.

Până în 1980 am descoperit o metodă de a arăta că amintirile erau de încredere: în hipnoză, comparam memoriile mamelor cu ale copiilor.

Unele persoane hipnotizate își aduc aminte detalii complete și neobișnuit de vii. Această abilitate, numită *hippermnezie*, a fost studiată, admirată și privită cu îndoială de către experți timp de decenii întregi. O recenzie critică recentă a experimentelor din acest domeniu a confirmat faptul că subiecții hipnotizați au amintiri mai însemnate, atât verbale cât și non-verbale, asigurând faptul că sunt pline de înțeles și că se obțin printr-o metodă numită *free recall*. Studiile arată că memoria este și ea facilitată atunci când evenimentele reamintite conțin imagini puternice, emoții, senzații sau înțelesuri. Amintirile pot fi totuși deformate dacă cel care ascultă pune întrebări sugestive, indică răspunsuri sau folosește tehnici de interviu ce grăbesc sau tulbură persoana care își amintește.

Relatăriile care cuprind fiecare moment sunt rare, cu toate că mulți oameni sunt capabili să le aibă. Aceste povestiri uluitoare au avantajele limbajului adult, deoarece bebelușii

s-au maturizat. Ei dezvăluie gânduri lucide și sentimente profunde care au loc în perioada nașterii.

Pentru că primele memorii de acest tip mi-au fost dezvăluite în anul 1974, am avut ocazia să ascult atât relatări însuflețite și deprimante. Probabil faptul că sunt psiholog motivează oamenii să se apropie mai ales când sunt în suferință. M-am confruntat repetat cu răni ascunse provocate de cuvinte ostile, izbucniri emoționale sau întrebări apărute la naștere. Aceste semne psihologice din naștere ar trebui și chiar pot fi evitate. Terapiile creative sunt necesare pentru a se ocupa de aceste probleme create la naștere.

Mă grăbesc să vă asigur că nu toți bebelușii se nasc cu probleme psihologice. Bebelușii care sunt bine-veniți în momentul conceperii, așteptați cu drag în timpul gravidității și primiți în mâini iubitoare la naștere, încep viața în mod pozitiv. Ei privesc lumea cu interes imens și curiozitate, se comportă ca și cum s-ar simți în siguranță și dezvoltă o legătură puternică cu părinții.

Probabil mii de adulți au scos la lumină amintirile prenatale sau ale nașterii cu ajutorul unui terapeut. Un număr mai redus s-a împiedicat de aceste amintiri în anumite faze modificate ale conștiinței: o stare psihedelică, un vis, o fantezie, sau prin meditație. Câțiva adulți susțin că întotdeauna și-au amintit părți ale nașterii, cu toate că au fost reticenți în a povesti cuiva despre asta, de teama ridiculizării. Pe măsură ce climatul acceptării acestor amintiri este pregătit din ce în ce mai mulți adulți recunosc. Dacă sunteți unul dintre ei, mi-ar place să scrieți amintirea pe care o aveți și să mi-o trimiteți.

Până acum, momentele precise și coerente ale nașterii care pot fi obținute prin hipnoză s-au făcut cunoscute în principal datorită unui mic cerc de profesioniști. Aceste relatări sunt prezentate în această carte publicului larg,

pentru prima dată, prin permisiunea generoasă a bărbaților, femeilor și a copiilor implicați. Relatările verbale au fost editate pentru a fi concise, duplicare și pentru a fi corecte din punct de vedere gramatical și pentru a fi citite mai ușor propriile mele cuvinte din sesiuni au fost șterse.

În memoriile de la naștere, "bebelușii" - acum adulți - descriu ceea ce au experimentat în timpul travaliului, cum au fost tratați de către medici și surori, ce au făcut și au spus părinții lor. Aceste amintiri îi neliniștesc pe părinți, provoacă puternice controverse între oamenii de știință și nu pot fi mereu explicate în cadrul prezentelor cunoștințe încă limitate.

Ceea ce descoperim în amintirile natale este compatibil cu ceea ce se descoperă în cercetarea modernă: creierul nou-născutului, sistemul lui nervos și simțurile fizice sunt active și coordonate; o înșiruire normală de emoții umane este simțită și exprimată în timp ce mintea bebelușului este alertă, perceptivă, exploratoare și ocupată să încorporeze fiecare nouă experiență.

Atâta timp cât despre bebeluși nu se credea că au simțuri și nici minte, în mod automat memoria ieșea din discuție, iar dovezile prezenței ei erau neglijate.

Acest scepticism s-a păstrat până în prezent. Publicații profesionale în psihologie și hipnoză s-au ferit să editeze articole despre memoria natală; ca rezultat, americanii care lucrau în acest domeniu și-au publicat studiile în străinătate datorită mediului mult mai receptiv din alte țări.

În Viena anului 1971, psihiatri europeni au pus bazele unei asociații și publicații (în limba germană) devotată psihologiei prenatale, care acum se numește „Societatea Internațională a Psihologiei și Medicinii Prenatale și Perinatale” (ISPPM). În 1983, datorită faptului că lucrările propuse și simpozioanele au fost respinse de către societățile profesionale deja instituite, cercetătorii și terapeuții din

Canada și SUA au organizat ceea ce acum este Asociația pentru Psihologie și Sănătate Pre- și Perinatală (APPAH). Eu am fost unul dintre ei. La prima întâlnire a acestui nou grup, cinci sute de oameni au ascultat cincizeci și cinci de vorbitori din nouă țări. Congrese asemănătoare s-au stabilit la fiecare doi ani din acel moment.

Mulțumită dovezilor copleșitoare despre abilitățile bebelușilor și a progreselor impresionante în înțelegerea creierului, minții și conștiinței, ne aflăm acum în poziția de a evalua amintirile natale într-un mod mai cuprinzător. Aceste amintiri merită o atenție sporită. Ceea ce învățăm ar putea schimba modul în care ne trăim viețile, modul în care abordăm maternitatea, concepția, graviditatea și nașterea și cum ne educăm între noi. O parte din aceste amintiri natale tulbură convingerile științifice cât și așteptările parentale. Pentru aceia care ascultă cu atenție, aceste amintiri natale ne spun multe despre diferența dintre creier și minte, despre consecințele negative ale traumei nașterii și, probabil, cel mai important, despre noi dimensiuni ale conștiinței umane.

Rapoartele natale sunt documentare scurte, povești private care au însemnătate publică. După ce am ascultat atât de multe, înțeleg cum începuturile pot fi nimicite, momentele sacre distruse și obstacolele lăsate să cauzeze frustrări și durere.

O naștere nereușită poate fi ca un ghimpe în coastă, care continuă să doară. Modul desfășurării nașterii dezvăluie calitatea vieții dusă de mame și tați, precum și calitățile asistenților profesioniști. Aceste relatări ne amintesc că nașterea în siguranță nu este un accident, ci este un eveniment binecuvântat care inspiră fiecare om implicat.

În timpul secolului douăzeci, locul nașterii a fost mutat abrupt de acasă în spital. A devenit un eveniment medical ceea ce din timpuri străvechi era un important eveniment

familial. Calitatea psihologică a nașterii a avut de suferit, iar bebelușii suferă așa cum arată amintirile lor din cel moment. Luând în considerare spusele lor, am întârziat în recunoașterea potențialului negativ al nașterii asupra creierului și minții. Trebuie să realizăm nevoia nașterilor „bune”.

Este posibil ca dumneavoastră să nu fiți pregătit pentru înțelepciunea și maturitatea prezentată în relatările nașterilor. În profunzime, lucrurile din mintea unui bebeluș se adâncesc mai mult decât prezic vârsta cronologică sau stadiul dezvoltării al creierului. Acesta este motivul pentru care unii găsesc amintirile despre naștere ca fiind imposibile de crezut. Cu toate acestea, dovezile se înmulțesc. Așa sunt restructurate concepțiile vechi care au susținut statutul inferior al bebelușilor.

Pe măsură ce parcurgeți această carte, poate încolți ideea că aceste informații despre nou-născuți nu sunt numai despre ei. Implicit ele reprezintă informații vitale despre noi - o fereastră prin care putem întrezări ceea ce ne face persoane. Ceva din aceste pagini vă poate pune pe gânduri despre cum propria dumneavoastră naștere v-a influențat. Cu toate că această carte este despre bebeluși, nu despre terapie, cititorul va găsi în text indicii în legătură cu conexiunea dintre naștere și viața de mai târziu, cât și câteva referințe posibile în secțiunea de „Surse și Citate”.

Pe măsură ce citiți despre maturitatea unui nou-născut și dezvoltarea vieții înaintea nașterii, vă puteți întreba ce efect ar putea avea toate acestea în tema avortului. Pentru cititorii care doresc să afle convingerile și părerile mele personale, am făcut comentarii scurte în Apendicele I. În mod asemănător, știu cum anumiți părinți se îngrijorează sau se învinovătesc pentru prejudiciul adus copiilor în timpul gravidității și al nașterii. Acelora le dăruiesc cuvinte de căldură și prudență în Apendicele II.

În continuare veți găsi rapoarte despre nașteri fericite și mai puțin fericite. Veți descoperi înțelepciunea venită „din gura bebelușilor” și calități care nu par să aibe nici o legătură cu vârsta. Poate că informațiile vă vor surprinde, vor stârni curiozitatea despre dumneavoastră înșivă, vor confirma bănuiele pe care le aveți în legătură cu bebelușii și vor adăuga respectului pe care îl aveți pentru viață.

PARTEA ÎNTÂI

Extraordinarul nou-născut

CAPITOLUL 1

Dezvoltarea corpului și a creierului

Femeile au crescut copii încă de la începutul rasei umane, dar înainte nu vedeau ceea ce se întâmplă în interiorul lor așa cum este posibil astăzi. Dezvoltarea din uterul întunecat nu mai este îmbăiată în mister și tălănită înțelegerii. Se poate vedea ce se întâmplă înăuntru datorită „ferestrelor” deschise de către oamenii de știință.

O fereastră, deschisă de către embriologie, vă permite să vedeți care părți ale bebelușului se dezvoltă în fiecare zi, săptămână și lună. Astfel vedeți ce dumneavoastră construiți în fiecare clipă. Modul dezvoltării fătului în uter este uimitor; având informații despre acest proces, deveniți conștient de ceea ce faceți pentru copilul dumneavoastră.

Printr-o altă fereastră, deschisă de către oamenii de știință neurologi și biochimisti, puteți privi creierul dintr-o nouă perspectivă și puteți înțelege modul în care bebelușul arată semne de inteligență cu mult înainte de a se naște. Această cunoaștere vă poate ajuta să vă înțelegeți atât pe dumneavoastră înșivă, cât și bebelușul pe care îl aduceți pe

lume. Noi informații sugerează că mamele și tații nu trebuie să „aștepte” să aibe interacțiuni însemnate cu cel nenăscut încă. Cheia comunicării cu uterul silențios este înțelegerea a ceea ce se petrece în interiorul său.

Magia concepției

LeAnn și-a marcat temperatura și ciclurile fertile pe un calendar. Într-o noapte, după ce a făcut dragoste cu soțul ei, pe măsură ce se adâncea în starea de reverie, a trăit o senzație diferită, a unui eveniment spiritual care se petrecea cu corpul ei. Când s-a trezit a doua zi dimineața, a anunțat „Ei, acum avem copilul nostru.” A încercuit data în calendar și a scris „conceput” deasupra ei. A spus că sentimentul este unic și distinct. S-a dovedit că a avut dreptate.

Cum ar putea femeia să simtă momentul concepției? Procesul este infinitesimal și fragil. La aproximativ două săptămâni după menstruație, un singur ovul așteaptă furtuna de spermă din timpul actului sexual, cu toate că peste două sute de milioane de spermatozoizi lansați par frenetici să ajungă aici. O scanare a microscopului arată că, odată ce ating ovulul, se așează într-o „îmbrățișare” extinsă până când unul dintre ei este atras înăuntru. Membrana celulară a ovulului se transformă apoi pentru a închide ermetic interiorul și a etanșa totul față de ceilalți spermatozoizi. Dacă acest proces reușește, cum este în circa 40 la sută din cazuri, sarcina se instalează.

În primele douăzeci și patru de ore în care spermatozoidul se unește cu ovulul, celula fertilizată se divide în două părți. Aceasta se întâmplă din nou și din nou, într-un proces al transformării și diferențierii celulelor, până când acolo se află câteva sute de miliarde, divizate în toate organele și structurile corporale ale bebelușului.

Fotografiile înregistrează acum treptele dezvoltării fiecărei părți din organism.

În primele zece zile de la concepție, acest mănunchi mic de celule care se înmulțesc (numite blastociste), abia vizibil cu ochiul liber, face un mic tur al uterului. Aici, blastocistele favorite - din nou, aproximativ 40 % reușesc - vor găsi o locuință sigură în interiorul uterului.

După numai trei săptămâni, embrionul are un cap și coadă, înoată în fluidele dinăuntru sacului amniotic ce absoarbe șocurile și dezvoltă segmente care în final se vor concretiza în creier și coloană vertebrală. În cea de-a patra săptămână, încep să se formeze inima, circulația sanguină și tractul digestiv. Brațele și picioarele încep să crească în cea de-a cincea săptămână. Deja inima pompează sânge cald dacă în același timp, camera inițială se transformă în patru și este completată cu valve interconectate; toate acestea vor fi dezvoltate în jurul vârstei de două luni.

În timp ce probabil încă vă întrebați dacă sunteți însărcinată, creierul, ochii, ficatul și urechile fătului se dezvoltă. La vârsta de șase săptămâni, embrionul înoată în siguranță în sacul lui argintiu. La șapte săptămâni sunt vizibile fața, ochii, nasul, buzele și limba, alăturându-li-se primele semne ale dinților și oaselor. Până în săptămâna a opta, degetele și mâinile sunt bine definite, încheieturile degetelor de la picioare se văd clar și încep mișcările musculare. Până în cea de-a noua săptămână, toate structurile de bază ale organismului sunt la locul potrivit.

Sistemul nervos al bebelușului

Prima dovadă a funcționării înainte de naștere a sistemului nervos se găsește în activarea mușchiului miocardic, la cinci săptămâni, iar în creier se poate măsura activitatea electrică la șase săptămâni.

După numai două luni de la concepție, bebelușul va reacționa la mângâieri ale obrazului cu ajutorul unui fin fir de păr, depărtându-și capul, încovoiindu-și trunchiul și pelvisul și întinzându-și brațele și umerii suficient pentru a îndepărta firul de păr. Cu toate că această mișcare a fost de obicei descrisă ca un reflex, cred că reacția este cel mai bine înțeleasă ca fiind prima sensibilitate la atingere.

Bazată pe documente ale oamenilor de știință de pe întreg globul și plecând de la această primă reacție până la o dezmiardare pe obraz, observăm că sensibilitatea în toate părțile organismului progresează. În SUA dovezi ale acestor sensibilități au devenit disponibile din momentul în care oamenii de știință de la Universitatea din Pittsburg au început să le înregistreze pe peliculă în anul 1932.

Nefiind de mirare, fața bebelușului este zona cu cea mai mare arie de răspuns în primele luni, începând cu mișcări ale gurii, buzelor, ale limbii și înghițirilor. Pe tot parcursul vieții, fețele noastre sunt sensibile, atente și expresive. Privirile aruncate pe furiș și zâmbetele au fost filmate la paisprezece săptămâni după concepție.

Din moment ce aceste expresii au venit ca răspuns la tulburările invazive din uter, este posibil ca ele să reprezinte reacții însemnate a ceea ce se întâmpla în acel moment. Încrêțirea buzelor, privirea posomorâtă și tensionarea mușchilor din jurul ochilor, au fost asociate cu plânsete care se aud de timpuriu, din jurul perioadei de șase săptămâni. Expresii faciale și vocale specifice implică faptul că deja un fel de „agenție a inteligenței centrale” racordează creierul la organism.

Fața nu este singura zonă cu activitate nervoasă timpurie din viața din uter. Partea genitală răspunde la lovituri la zece săptămâni, palmele la unsprezece săptămâni, iar tălpile picioarelor la doisprezece săptămâni. Acestea sunt suprafețele importante care vor avea cel mai mare număr și cea mai largă varietate de celule nervoase la adult.

Până la vârsta de unsprezece săptămâni, brațele și picioarele bebelușului devin sensibile la atingerea unui fir de păr. Între cincisprezece și șaptesprezece săptămâni, la fel devin abdomenul și șezutul. Dacă ați putea ajunge să vă atingeți bebelușul, ați remarca faptul că practic toate părțile organismului răspund la atingeri ușoare până la vârsta de șaptesprezece săptămâni.

Dezvoltarea rapidă

Fătul crește rapid, extinzându-și și perfecționându-și structurile de bază și dezvoltând interconexiuni din ce în ce mai complexe ale vaselor sanguine și ale nervilor. La trei luni după concepție, ochii și urechile se așează în poziție corespunzătoare, iar scheletul este complet definit. Măinile sunt împreunate și poate apărea suptul degetului (până la naștere, unii copii prezintă un mic căluș pe deget care poate demonstra asta). Tractul respirator al micuțului - care începe la nas și bronhii continuând spre plămâni - va fi pregătit pentru primele mișcări respiratorii.

În următoarea lună, având acum o înălțime de circa cincisprezece centimetri, fătul va avea gura și buzele complet formate și va inspira și expira lichidul amniotic pe gură. Această respirație lichidă garantează faptul că la naștere, când fluidul va fi înlocuit de aer, mușchii respiratori vor fi bine dezvoltați și capabili de muncă prelungită fără a interveni oboseala. Micuții saci care stochează aerul în plămâni vor crește în număr și mărime pe perioada sarcinii, cât și pe o perioadă de opt ani de la naștere. De aceea copilașii vor avea nevoie de cât mai mult aer curat și proaspăt.

În timpul șederii în uter, lichidul respirabil al bebelușului va fi grăbit sau încetinit în funcție de cât va consuma mama nicotină, cofeină, alcool sau alte droguri. Măsurătorile medicilor arată că respirația încetinită este un factor negativ

În sănătatea bebelușului. Respirația rapidă, care apare atunci când mama fumează, este considerată un efort al bebelușului de a primi suficient oxigen. Aceste fapte arată că respirația este unul dintre primele comportamente ce vor fi influențate de stilul de viață și cultură al mamei.

Până în cea de-a douăzecea săptămână, punctul mediu al creșterii, fătul se apropie de 30 cm și va cântări aproape 500 g. Pleoapele și sprâncenele sunt bine dezvoltate, iar organismul începe să se îngroașe. Începeți să vă dați seama că deveniți mai rotunjoară. Ținând o ureche pe abdomen, tatăl poate auzi bătăile cardiace ale micuțului. În jurul acestei perioade, probabil începeți să simțiți diferențe între mâini, picioare, cap și funduleț, pe măsură ce bebelușul lovește, sare și se întoarce. Zguduituri fine și ritmice indică faptul că cel mic sughite.

În perioada următoarelor trei luni bebelușul devine mult mai greu. Un înveliș protector de grăsime se dezvoltă în luna a opta pentru a ajuta bebelușul să-și păstreze căldura corporală după naștere. Loviturile bebelușului sunt acum impresionante. Până în luna a noua extremitățile devin înghesuite și se pot vedea mișcările brațelor și ale picioarelor în umflăturile care apar pe burtica dumneavoastră.

În aceste ultime luni, organismul dumneavoastră pompează celui mic mulți anticorpi și proteine care combat bolile și pe care dumneavoastră le-ați construit de-a lungul anilor. Aceasta reprezintă un dar care va continua să se perpetueze, pe măsură ce eventual o fiică îl va pasa noii generații. Mai mulți anticorpi vor fi transferați în lichidul gălbui numit colostru, care apare înaintea laptelui de la sân. În plus, placentă produce o proteină a plasmei sangvine - gama globulină - pentru dumneavoastră și pentru bebeluș, oferind protecție ridicată împotriva bolilor în ultimul trimestru și după naștere.

Apropiindu-se de patruzeci de săptămâni, bebelușul prezintă ritmuri de veghe și somn și un plâns distinct. Măsurătorile undelor craniene în timpul ultimului trimestru de sarcină arată o organizare mai bună, o activitate constantă și o sincronizare mai bună între cele două emisfere craniene.

În final, în aceeași perioadă de patruzeci de săptămâni, fătul va trimite un semnal hormonal (despre care oamenii de știință vor să afle mai mult) corpului dumneavoastră, determinând sfârșitul sarcinii. Contracțiile uterine pe care le simțiți vă spun că travaliul a început.

Antrenamentul prenatal

La mai puțin de două luni după concepție, partea sistemului nervos a bebelușului care are legătură cu gravitația și echilibrul în spațiu (sistemul vestibular) începe să se formeze. Acest sistem asigură sincronizarea între mișcările dumneavoastră și ale bebelușului. Dacă stați în cap sau mergeți să dansați, bebelușul va simți schimbările de poziție, de viteză și de direcție și va încerca să se stabilizeze. Dacă săriți, la fel va face și bebelușul, chiar dacă îi place sau nu.

În afara faptului că se ajustează în funcție de mișcările dumneavoastră, micuțul făt își folosește sistemul vestibular pentru a începe să-și creeze propria formă a organismului. Cu mult înainte ca dumneavoastră să puteți simți, el se angajează în exerciții regulate și se oprește pentru scurte momente de odihnă. Între zece și doisprezece săptămâni, intervine o bruscă stimulare a activităților: se învârtă de pe o parte pe alta, își extinde și flexează spatele și gâtul, își mișcă mâinile și lovește cu picioarele. Își flexează și extinde picioarele prin lovituri rapide asupra pereților între care se dezvoltă.

Toți mușchii fătului par să acompanieze jocul acestor „luni de antrenament”, spun medicii din Johannesburg-

Africa de Sud, care au studiat această activitate pe un eșantion de 46 de femei însărcinate.

Bebelușul care a exersat cel mai mult a fost înregistrat cu un timp de șapte minute și jumătate încontinuu, iar cel mai lung timp de odihnă a fost cotelat la numai cinci minute și jumătate.

Oamenii de știință din Olanda spun că, datorită faptului că aceste rotiri în spațiu sunt grațioase, voluntare și spontane, pot fi catalogate drept un exemplu timpuriu al inițiativei și al exprimării libere a rolului fătului. (Probabil recunoașteți faptul că nu sunteți în totalitate responsabilă pentru tot ce se întâmplă acolo și că fătul are un program propriu) Dovada integrării creier-organism este ascunsă în aceste activități fizice creative.

Dezvoltarea creierului

Creierul ocupă cea mai mare parte din ceea ce este în capul tău. Nu este un organ singular, ci un grup complex de organe cu funcții diverse. Ceea ce le face mai greu de înțeles, este faptul că părțile colaborează prin intermediul unor interconexiuni elaborate. Cu toate că au fost multe descoperiri, există multe mistere și paradoxuri în acest domeniu.

În acest fel se dezvoltă creierul fătului: la aproximativ trei săptămâni după concepție, partea de la bază a coloanei vertebrale și creierul încep să se întrevadă. Până într-a douăsprezecea săptămână, ele se poziționează corespunzător. Partea de sus a coloanei vertebrale corespunde părții de jos a creierului, care se dezvoltă rapid în primele șapte săptămâni. Pomind din această bază, puțin mai sus, se extind creierul mijlociu și creierul anterior. Suprafața cutată a creierului anterior se numește cortex cerebral, cea mai recentă realizare evolutivă

a creierului uman. Cutele caracteristice și circumvoluțiunile nu există acolo din întâmplare. Proiectul ingenios permite mult mai multor celule nervoase (neuronilor) să fie adunate într-un spațiu limitat.

Depinzând de anumite condiții, celulele nervoase ale fătului continuă să se multiplice și să crească, până când însumează un număr între 20 și 200 de miliarde. În general, oamenii de știință consideră că fătul care deține mai multe unități de acest tip, va avea avantajul unei stocări informative însemnate cantitativ și o mai bună adaptare la schimbări. Celulele nervoase apar în forme variate, dar au ramificații caracteristice (numite dendrite) și proiecții neramificate lungi (numite axoni), care se aseamănă unor copaci dezrădăcinați. Ramurile se întind spre celulele învecinate, creând joncțiuni care comunică (sinapsele). Miracolele chimice au loc aici, pe măsură ce neurotransmițătorii schimbă mesaje între ei. Aceste chimicale deosebite sunt cuprinse în interiorul unor mici protuberanțe, ajungând chiar la cincizeci de mii într-un singur înveliș. În ciuda acestei vaste complexități, semnalele se îndreaptă înainte și înapoi în această rețea dantelată de nervi și ajung la mușchii corespunzători, glande și organe, într-un mod potrivit și bine definit.

În ultimii cincizeci de ani, experții au pus la îndoială eficiența acestor transmisii nervoase în cazul fetoșilor și al nou-născuților. Dubiul lor avea ca bază dezvoltarea tardivă a mielinei, un strat izolator care în final înconjoară fiecare nerv. Se considera că nervii nemielinizați nu puteau transmite mesaje în mod eficient. Sprijinindu-se cu îndârjire pe această presupunere, experții au respins multe descoperiri privind talentele nou-născuților.

Adevărul este că mielinizarea progresează gradual și variază enorm pe toată suprafața sistemului nervos. Faptul că mielinizarea este în mare măsură incompletă la naștere

nu prea pare să conteze; anumiți nervi nu sunt complet mielinizați până la pubertate, cu mult după ce creierul a atins o treaptă avansată a dezvoltării. Luând în considerare multiplele aptitudini care au fost confirmate atât înaintea nașterii cât și după, se pare că mielinizarea este irelevantă.

În cea mai mare parte a secolului trecut, oamenii de știință au apreciat elementele cerebrale în funcție de apariția lor ca timp și locație. Părțile care s-au dezvoltat inițial au fost considerate inferioare celor care s-au dezvoltat ulterior (cortexul). S-a presupus că în lipsa unui cortex, fătul nu putea găsi vreo semnificație a experienței trăite. Medicii erau siguri că bebelușii nu ar fi putut ști, învăța sau aminti orice eveniment care li s-ar fi întâmplat în uter sau la naștere. Practicile obstetrice de rutină erau construite pe această idee.

Cortexul cerebral al fătului a reprezentat un subiect al intenselor investigații pentru a determina perioada în care este complet și pregătit să funcționeze. Oamenii de știință îi judecă maturitatea în funcție de prezența dendritelor și a spinilor dendritici - rețelele nervoase care primesc informația trimisă din întreg organismul. Prin utilizarea microscopelor, aceștia au descoperit prezența dendritelor și a spinilor dendritici în jurul perioadei de douăzeci - douăzeci și opt de săptămâni a sarcinii. În concluzie nu mai este corectă presupunerea că feteșii și nou-născuții duc lipsă de centre craniene importante. Aceste structuri continuă să se extindă ca număr și complexitate atât până la naștere, cât și ulterior.

Alte dovezi care susțin funcționarea cortexului la făt apar în urma măsurării undelor cerebrale. Deci creierul răspunde la stimulări ale vederii, atingerii și auzului până la sfârșitul celei de-a șaptea luni de sarcină. Aceasta susține presupunerea că bebelușul este capabil să răspundă experiențelor trăite, chiar dacă este în uter.

Aceste măsurători nu explică numeroasele semne de inteligență descoperite mult mai devreme în viața fătului.

Eșecul neurologilor de a anticipa potențialul feteșilor și ale nou-născuților a dus la noi teorii despre creier și relația acestuia cu organismul. Noile teorii încurajează părinții și alți oameni care încearcă să stabilească dacă cei mici pot auzi, suferi sau învăța ceva cât timp se află în uter sau în sala de nașteri. Neurochirurgul australian Richard Bergland susține că însuși creierul este o glandă uriașă datorită faptului că produce hormoni, conține receptori pentru hormonii produși în oricare altă parte a corpului, este învăluit în hormoni și are hormoni alergând în toate direcțiile fibrelor nervilor individuali. De aici pleacă și noua denumire, aceea a creierului „umed”. Semnificația pentru făt este că schimbă estimările referitoare la perioada în care „creierul” începe să funcționeze. Una dintre descoperirile cele mai incitante despre creierul „lichid” este faptul că multe părți vitale ale sistemului de informații al organismului se află în întregime în afara capului. Rețeaua de comunicare a fost descoperită prin utilizarea moleculelor radioactive. S-a descoperit că anumiți hormoni se potrivesc unor receptori, așa cum unei încuietori i se potrivește o cheie. La Institutul Național pentru Sănătate Mintală, Prof. Dr. Candace Pert și colegii săi au întocmit o hartă a poziționării hormonilor pentru cincizeci sau mai multe neuropeptide - o serie de aminoacizi care plutesc în corp și se lipesc de receptori dispuși să-i integreze. Aceste lichide importante au o funcție informațională pe măsură ce se mișcă înainte și înapoi prin aproape toate fluidele organismului. Alți mesageri moleculari între creier și organism circulă în sus și în jos în direcția canalelor nervoase.

Cunoașterea locurilor prin care anumiți mesageri circulă în creier și organism, i-a permis lui Pert să susțină cu tărie faptul că neuropeptidele leagă 3 sisteme: (1) sistemul nervos (creierul, coloana vertebrală și simțurile); (2) sistemul endocrin (hormonii) și (3) sistemul imunitar (splina, măduva

oaselor, nodurile limfatice și alte celule speciale care combat bolile). Aceasta se adaugă unei rețele inteligente imense, în care conversația pleacă spre și dinspre creier.

Atât pentru părinții cât și pentru bebelușii este importantă eficiența sistemului imunitar. Spre deosebire de structurile cerebrale care sunt fixate în poziție, celulele sistemului imunitar se mișcă de-a lungul întregului organism, recunoscând și distrugând excrescențe tumorale, corpuri străine, vindecând răni și combătând boli în colaborare cu neuropeptidele. Aceste celule nu numai că sunt echipate cu receptori pentru neuropeptide, dar sunt și inteligente; ele pot fabrica neuropeptide și alte elemente care influențează sănătatea și emoțiile, vizând suprimarea durerilor de orice fel. Printre altele, celulele imunitare pot produce endorfine, numite și „moleculele plăcerii” (opiate). Nu se poate separa creierul de organism”concluzionează Pert.

Munca de pionierat a deviat atenția de la sinapsele nervilor văzute ca joncțiunea pentru procesarea informației, asupra receptorilor răspândiți în întregul corp și creier al fătului, unde informația este primită de la neuropeptide. Moleculele plăcerii, beta-endorfinele, produse în principal în glanda pituitară, pot fi întâlnite în fluxul sangvin încă din a șaptea săptămână de sarcină. Până în cea de-a doisprezecea, procesările glandei pituitare asupra acestor substanțe se aseamănă celor descoperite la adulți. Alte peptide au fost recunoscute pe parcursul celui de-al doilea trimestru de sarcină. Hipotalamusul (strâns legat de glanda pituitară) pare să fie complet dezvoltat în mai puțin de patru luni. Cercetătorii presupun că prezența acestor substanțe și structuri are un scop și că, probabil funcționează ori de câte ori sunt prezente.

Mănunchiurile groase de neuropeptide reprezintă cea mai importantă descoperire legată de conștiința fătului.

Acestea sunt atât de numeroase, încât dr.Pert crede că partea inferioară a creierului devine parte a sistemului limbic (parte a creierului implicată în primul rând în emoție și memorie). Din moment ce partea inferioară a creierului este una dintre primele părți craniene care se dezvoltă, această descoperire crează o nouă bază pentru memorie în primul trimestru al sarcinii.

Hrănirea creierului

Creierul crește rapid pe perioada sarcinii și continuă să se dezvolte pe parcursul multor ani după naștere. Părinții au o responsabilitate majoră asupra calității acestei dezvoltări. Unul dintre miturile apreciate de către experți în legătură cu sarcina, era acela că „malnutriția nu afectează creierul”, aceasta însemnând că în condițiile în care mama primește o nutriție insuficientă, creierul bebelușului primește tratament prioritar din partea organismului. Numai în ultimul sfert al secolului douăzeci a fost discreditată această teorie nerealistă.

Multe studii arată acum că malnutriția prenatală conduce la nașterea bebelușilor având creiere cu o greutate, o mărime și o funcționare redusă. Fiecare parte micșorată are de suferit: neuronii, sinapsele, neurotransmițătorii și mielina. Nutriția sărăcăcioasă lovește cel mai grav ficatul fătului, ce fabrică glucoza care alimentează creierul. Ficatul subdezvoltat se străduiește să aprovizioneze un creier care are nevoie de o doză de glucoză de două ori mai mare față de cât acesta poate produce.

Atunci când mamele se hrănesc în mod corespunzător pe perioada sarcinii, le oferă un dar vital bebelușilor: un creier dezvoltat din plin.

Construcția corpului și creierului bebelușului poate fi de asemenea deteriorată din cauza unei varietăți de chimicale, medicamente, viruși și poluanți, cunoscuți în mod colectiv sub denumirea de factori teratogeni (substanțe capabile de producerea malformațiilor fetale). Această problemă este atât de gravă, încât anumite state au întocmit registre ale factorilor teratogeni pentru a oferi informații despre medicamente, substanțe chimice și alți agenți fizici care pot dăuna fetoșilor. Pentru o mai bună îndrumare, este disponibilă o literatură vastă pe tema acestor factori. Subiectul este prea larg pentru a intra aici în detaliu, dar atât tații cât și mamele ar trebui să realizeze că ar putea fi expuși substanțelor chimice toxice la locul de muncă și că aceasta ar putea cauza infertilitate sau defecte din naștere.

Medicamentele prescrise sau neprescrise pot fi primejdioase pentru făt. Unul dintre cei mai comuni teratogeni este alcoolul. Încă din Grecia Antică, Platon a avertizat părinții că bețiile lor vor duce la nașterea unor copii inferiori. Cercetările moderne îi dau dreptate. Un studiu cu implicații alarmante pentru părinți arată că în perioada concepției, alcoolul poate avea implicații devastatoare. Consumul în această perioadă conduce la un risc crescut de malformații oculare, ale urechilor, ale buzelor, ale capului și ale feței.

Fătul activ

Din punctul de vedere al unei mame, semnele unei forme de viață inteligente în interior sunt subtile. Micile lovituri pe care le simțiți între săptămânile șaisprezece și douăzeci și doi de sarcină, adesea denumite și „lovituri care însuflețesc”, nu reprezintă chiar primele mișcări, ci pur și simplu numai primele pe care le puteți simți. Sir William Liley din Noua Zeelandă, un pionier al cercetării asupra

fetului, a explicat faptul că uterul, ca cele mai multe dintre organele interne, este insensibil la atingere, dar atunci când mișcările ating peretele uterului, senzația este receptată de peretele abdominal.

Fătul dumneavoastră simte multe lucruri și este ocupat cu menținerea confortului în interior. Modificându-și constant poziția pentru a ține pasul cu dumneavoastră, fătul va evita orice instrument pe care medicul îl va introduce în abdomen și se va îndepărta de orice obiect care va încerca să-l atingă. Liley a descoperit cât de active și sensibile sunt aceste mici organisme, atunci când a încercat să diagnosticheze și să trateze fetoșii în uter. Realmente toate mișcările mamei au provocat o mișcare a fătului. Înainte de a putea lucra asupra unui bebeluș nenăscut, mama trebuia să stea nemișcată pentru cincisprezece minute pentru a-i permite fătului să se liniștească. Apoi medicii trebuiau să evite orice atingere a abdomenului mamei, pentru ca fătul să nu înceapă din nou să se agite și să le perturbe acțiunea.

În prima jumătate a sarcinii, spațiul din uter este relativ încăpător și globular. Microclimatul din interior este cald și umed, iar starea micuțului alternează între veghe somnoroasă și activitate. Temperatura este cu circa un grad mai ridicată decât a dumneavoastră, iar dacă aveți febră, la fel va avea și bebelușul. Volumul lichidului amniotic atinge capacitatea maximă în perioada dintre săptămânile douăzeci și opt și treizeci și doi de sarcină, iar până atunci, „pasagerul” poate ședea foarte confortabil, întins. Din această perioadă, deoarece fluidul scade și corpul crește în volum, confortul începe să scadă.

Pe măsură ce fătul crește, pântecul devine mai încăpător și tinde să-l înconjoare pe întreaga sa lungime. Depinzând de preferințele lui în a-și flexa sau întinde genunchii, diferite părți ale uterului vor fi cele preferate. Liley a descoperit că bebelușii se mișcă dintr-un capăt al

uterului în celălalt, propulsându-se cu ajutorul mâinilor și al picioarelor. Schimbarea pozițiilor, necesită totuși o învârtire spiralată longitudinală, iar la mijlocul drumului, o întoarcere de 180 grade a coloanei vertebrale.

Filmele lui Liley arată că aceste mișcări de balet încep cu extensia și rotația capului. Apoi se rotesc umerii. În final, partea lombară și picioarele – cu ajutorul mușchilor spinali și longitudinali. Această mișcare a fost observată în săptămâna douăzeci și șase și reprezintă o ispravă ce nu poate fi reprodusă în afara pântecului timp de două sau trei săptămâni după naștere. Astfel se demonstrează avantajele unice ale mediului acvatic din uter, care asigură fătului timp de luni întregi oportunități pentru a fi activ și pentru a se exprima liber. În toate aceste mișcări, nu poate fi negată minunata coordonare între corp și creier.

Organismul bebelușului dumneavoastră, total pregătit pentru naștere, este conceput cu încheieturi fluide și foarte flexibile, pregătite pentru a se plia în locuri strâmte. Oasele craniene care înconjoară creierul se vor modifica la presiune, dar apoi își vor reveni încet la normal. Ați crescut un bebeluș pregătit pentru o călătorie sigură prin canalul nașterii.

CAPITOLUL 2

Alert și conștient

Nou-născuții au trecut printr-o luptă continuă pentru a ne convinge de abilitățile lor de a simți, gusta, mirosi, auzi și de a vedea. De-a lungul secolelor, mamele probabil că au fost mai pregătite decât tații în a-i crește, iar tații, mai pregătiți decât doctorii. Nou-născuții par mici și neechipați, însă mărimea și somnolența lor de multe ori înșală. Dacă li se administrează medicamente în doze parțiale sau întregi, ei pot deveni și mai greu de înțeles și ne pot duce în eroare.

În timp ce faceți cunoștință cu nou-născutul, micuțul va face cunoștință cu dumneavoastră, chiar pe aceleași căi: ale simțurilor. Poate vă surprinde să aflați că bebelușul va face asta aproximativ la fel de bine ca și dumneavoastră. Aceasta este o nouă cunoaștere, care a fost dificil de atins; iar pentru mulți poate fi dificil de acceptat.

În 1981, psihologul William James a presupus că nou-născuții erau „atât de asaltați de ochi, urechi, nas, piele și măruntaie deodată”, încât ei ar trebui să experimenteze lumea ca „o minunată confuzie zumzăitoare și înfloritoare”. Acest punct de vedere nu a rezultat din cercetarea asupra celor mici – ceva indisponibil la acea vreme – ci dintr-o logică ușoară pe care majoritatea oamenilor o acceptau.

Dacă luați în considerare faptul că multe puncte de vedere similare au predominat timp de mii de ani înainte de James și aproape un secol după el, vă puteți face o idee despre situațiile grele cu care s-au confruntat copilașii.

În ultima sută de ani, părerile experților susțineau ideea creierului parțial dezvoltat al bebelușului. Părinții puteau crede că micuții lor sunt adorabili, dar trebuiau să accepte faptul că erau proști. Oamenii de știință nu aveau nici un interes să studieze simțurile nou-născuților, din moment ce considerau capacitățile creierului lipsite de abilitățile de a coordona și interpreta.

În ziua de astăzi, în ciuda abundenței de noi cunoștințe privind simțurile bebelușilor, veți remarca faptul că și obstetricienii au dubii. Practicile unei nașteri rămân în mare parte la fel: lumini puternice, camere friguroase, proceduri dureroase pentru bebeluș. Se întâmplă mult prea des ca profesioniștii să comită greșeli, agresând simțurile bebelușilor, deoarece cred că acestea nu există. Părinții se află în pericolul de a vătăma ei înșiși simțurile celui mic, inconștienți fiind de faptul că simțurile fătului deja funcționează.

Fetușii din uter își dobândesc simțurile în mod gradual și lent. Sensibilitatea la atingere se dezvoltă mai rapid, plecând din zona feței în săptămâna a opta de la concepție, și continuând cu toate zonele tegumentului în săptămâna șaptesprezece.

Atunci când sunteți însărcinată în săptămâna a zecea sau a doisprezecea, fătul începe să se miște regulat, demonstrând faptul că simțurile îi sunt conectate cu mușchii, tendoanele și încheieturile, iar mișcările se efectuează calm. Anumite mecanisme ale echilibrului sunt demonstrate în această perioadă și toate părțile care înregistrează mișcările corpului și ale capului, inclusiv atracția gravitațională, sunt total dezvoltate în perioada de mijloc a sarcinii.

Simțind schimbările de temperatură

Încă din pântec simțurile termice ale bebelușului sunt evidențiate prin reacția sa la fierbinte și la rece, cu toate că reglarea temperaturii în general este determinată de către mamă. Pe perioada sarcinii, temperatura bebelușului este cu un grad sau două mai ridicată decât a dumneavoastră. Dezvoltarea propriei reglări a temperaturii organismului durează cam o săptămână. Aceasta înseamnă că brusca plonjare într-o sală rece de nașteri, va reprezenta un șoc pentru bebeluș.

Cercetările arată că temperatura nou-născutului este cel mai bine reglată atunci când acesta este menținut în contact apropiat cu mama sa. Bebelușii nu transpiră sau gâfâie pentru a controla căldura excesivă, însă pielea li se înroșește, devin mai puțin activi, adorm și se întind într-o poziție "de plajă" – toate în scopul răcoririi. Bebelușii reacționează în mod special la temperaturi mult ridicate sau prea scăzute, prin ajustarea aportului caloric zilnic. În mod remarcabil, pe perioada creșterii sau scăderii temperaturii cu 10 grade în mediul ambiant, bebelușii își ajustează procentele relative de lapte și apă pe care le beau, în timp ce își păstrează același volum total de fluide ingerate.

Gustul și auzul se dezvoltă de timpuriu pe parcursul sarcinii și sunt folosite timp de luni de zile înainte ca bebelușul să se nască. Mirosul și vederea sunt simțuri pregătite pentru utilizare din momentul nașterii.

Gustul

Simțul gustului reprezintă o modalitate elementară de a afla informații despre lucrurile care ne înconjoară. Bebelușii fac asta în permanență. Trebuie supravegheați

îndeaproape, deoarece *orice* poate sfârși în gurile lor. Au exersat aceasta când se aflau în pântece.

Aptitudinea bebelușului dumneavoastră de a gusta este posibilă datorită unui număr de aproximativ cinci mii de muguri gustativi, compuși din circa cincizeci de celule gustative, găsite pe suprafața aspră a limbii și a structurilor adiacente. Celulele gustative se conectează la trunchiul cerebral cu ajutorul a doi nervi care servesc zonelor din preajma feței și a gurii. Programul dezvoltării tuturor structurilor delicate implicate în gust (celule de susținere, muguri gustativi, pori gustativi și terminații nervoase) a fost dezvoltat cu ajutorul cercetării microscopice.

Mugurii gustativi încep să apară la opt săptămâni și ating forma adultă până în săptămâna treisprezece. După încă o săptămână aceștia sunt înconjurați de pori și terminații nervoase asemănătoare firului de păr care completează sistemul. După această perioadă nu mai au loc schimbări majore în acești receptori, cu excepția faptului că se înmulțesc ca număr și se răspândesc mai larg. A datorită acestei dovezi, se pare că mugurii gustativi funcționează până în cincisprezece săptămâni.

Alte studii arată că fătul începe să înghită la doisprezece săptămâni. Astfel încât oamenii de știință cred că bebelușul are experiențe gustative cu douăzeci și cinci de săptămâni înainte de a se naște. Ceea ce gustă în principal în acest timp, este lichidul amniotic care îl înconjoară. Acest fluid este destul de complex și poate fi o provocare „gustativă”. Gustările disponibile din acest „depozit cantină” argintiu sunt lucruri ca glucoza, fructoza, acizii lactici, piruvici și citrici, acizii grași, fosfolipide, creatinina, ureea, acid uric, aminoacizi, polipeptide, proteine, săruri și alte produse naturale. Putem doar intui gustul acestui festin organic. În adăugare, după cum arată fotografiile intrauterine și

ecunografie, bebelușii din pântec își sug degetele de la mâini și cele de la picioare.

Studiile care folosesc trasoare radioactive arată cum, în cel de-al treilea trimestru, bebelușii beau între 15 și 40 mililitri de lichid amniotic într-o oră. Ca hrană, acest aport totalizează până la 40 calorii zilnic, în cazul în care înghițirea este normală. Bebelușii mari, bine hrăniți, înghit cu o rată mai ridicată, pe când cei mici, sever malnutriți, cu o rată mult diminuată.

Atunci când o substanță amară este injectată în lichidul amniotic, bebelușii se opresc brusc din băut. În mod contrar, dacă este injectată zaharină, unii bebeluși își vor dubla înghițiturile. Alcoolul și nicotina par să suprimă apetitul; bebelușii expuși acestor lucruri de către mame, cântăresc mai puțin la naștere. Băutul și fumatul regulat al mamei, conduc de obicei la nașterea copiilor mici, subponderali, supuși unui risc iminent al bolii și al morții în primii ani de viață.

După naștere, bebelușul va prezenta preferințe gustative bine definite. Ceea ce mulți copii au în comun cu adulții este plăcerea gustului dulce. Activitatea de supt va crește în mod normal în prezența unui lichid dulceag, pe când gustul amar sau acru va avea efectul opus. În comparație cu reacțiile adulților la aceste gusturi, cei mici par să reacționeze mai puțin la amar și mai puternic la acru; crește astfel posibilitatea ca anumite simțuri ale bebelușului să fie mai acute decât ale dumneavoastră. Atunci când li se prezintă o gamă de zaharuri naturale, bebelușii aleg sucroza și fructoza în detrimentul glucozei și lactozei, însemnând că pe măsură ce gustul este mai dulce, le place mai mult. Aceasta nu înseamnă că trebuie să vă învățați bebelușul să îi placă dulciurile, însă probabil va trebui să le mai reduceți pentru a acorda o șansă și celorlalte gusturi.

Pentru a afla capacitatea de discriminare a mugurilor gustativi, psihologul Lewis Lipsitt și colegii săi de la Universitatea Brown au proiectat un pătuț de copil care controla lumina, sunetul și monitoriza suptul, respirația, activitatea cardiacă cu ajutorul aparaturii poligrafice. Au inventat un „suptometru” pentru a măsura presiunea și activitatea suptului și un sfârc special dotat cu o pompă care livra picături măsurate ale fluidului. Ei au oferit cu mare precizie bebelușilor, diferite gusturi, cât și combinații ale acestor gusturi. Instrumentele i-au înștiințat despre creșterea sau încetinirea suptului, alternând cu perioade mai lungi sau mai scurte de odihnă, arătând totodată când bebelușul a avut mai multe înghițituri la fiecare repriză de supt.

Rezultatele: nou-născuții răspund ascuțit și critic la cele mai fine transformări ale conținutului chimic al fluidului care atinge limba. Au fost definite tipare diferite de supt în funcție de gustul preponderent al fiecărui lichid.

În aceste experimente ale gustului, cei mici au memorat și au învățat rapid din experiență. De exemplu, cei care au supt de mai multe ori într-un minut pentru a primi lichide dulci și-au redus imediat activitatea în contact cu apa plată. O experiență gustativă o afectează pe următoarea. Nefiind conștienți de acest lucru, surorile medicale pot induce în eroare bebelușii oferindu-le apă îndulcită și băuturi sintetice în perioada în care se alăptează.

Într-un experiment, s-au administrat picături de apă plată, apă ușor îndulcită și apă ușor sărată, în timp ce durata următoarei etape de supt a fost măsurată. Nou-născuții au detectat rapid picăturile dulci și au supt mai mult, în cazul apei plate simple au supt mai puțin, iar în cazul apei sărate și mai puțin. Aceștia au descoperit sarea în concentrații extrem de reduse.

Alte cercetări dezvăluie că vă puteți baza pe expresiile faciale ale bebelușului pentru a exprima un anumit gust. Într-o

serie de experimente făcute la Universitatea Evreiască din Ierusalim, psihologul Jacob Steiner a prezentat bebelușilor gustul dulce, acru și amar, le-a fotografiat reacțiile și apoi a rugat observatori independenți să judece căror copii li s-au administrat diferite substanțe. Reacțiile la aceste gusturi au fost corecte și identificate consecvent numai pe baza expresiilor faciale.

Toate ființele umane se aseamănă în raport cu reacțiile faciale la diferite gusturi ascuțite. Steiner a descoperit aceasta încercând variate gusturi pe bebelușii prematuri, orbi și pe adulți. În toate cazurile, acru implica încrețirea buzelor, amarul evoca scuipatul, iar gusturile dulci generau fizionomii bucuroase și satisfacție.

Simțul auzului

Auzul este legătura sonică între dumneavoastră și bebeluș, un pod al învățării și comunicării cu lumea vastă de afară. Detectarea sunetului face posibilă nașterea limbajului. Să fii privat de sunet este o înapoiere gravă, să îl primești – o aventură infinită. În perioada de gestație, auzul este ca o linie telefonică privată autorizând conversații familiale cu mult înaintea nașterii.

Semne ale dezvoltării urechii pot fi observate la făt în numai o săptămână de la concepție. Până la jumătatea sarcinii, sunt elaborate labirinturi, camere și pasaje conținând nervi impresionanți și conexiunile craniene sunt stabilite. Nervul cochlear, care este direct implicat în auz, este mielinizat de timpuriu, iar lobul temporal al creierului, la care urechea își trimite informațiile, va fi complet mielinizat până la naștere. Din moment ce alte părți ale creierului și sistemului nervos al fătului sunt parțial mielinizate, se pare că auzul are la naștere o foarte mare prioritate.

Pionierul francez Alfred Tomatis, evidențiază faptul că celulele senzitive speciale care sunt atât de comprimate în ureche – celulele Corti - sunt asemănătoare celor găsite în piele. Din acest motiv ne putem imagina celulele Corti ca fiind un fel de piele, sau – și mai emoționant, să vedem pielea ca o extensie a urechii – *pielea*, ca o ureche foarte mare!

Informația ajunge la ureche prin încă alte două rute, conducția aerului și conducția oaselor, astfel încât ne putem imagina întregul schelet ca o antenă satelit ce ajută la focalizarea sunetului.

Cercetătorii cred că bebelușii încep să audă în cea de-a optsprezecea săptămână a sarcinii. Până în săptămâna douăzeci și opt, răspunsurile fătului la sunet sunt atât de consistente încât pare absolut sigur auzul funcțional și interactiv.

Unul din semnele timpurii care dovedesc auzul este ascultarea muzicii într-o maternitate din Londra de către feteșii de patru-cinci luni. Beethoven, Brahms și muzica hard rock îi neliniștește; Vivaldi și Mozart îi calmează.

Multe mămici însărcinate au relatat întâmplări legate de reacția feteșilor la sunet. În Essex, Anglia, o femeie însărcinată a participat la un concert rock foarte gălăgios. Bebelușul a lovit-o atât de tare, încât femeia s-a întors acasă cu o coastă fisurată. Alt cuplu își amintește cum bebelușul lor a lovit frenetic în timpul filmului „Indiana Jones și căutătorii arcei pierdute”. „În pântec, nepotul meu a reacționat atât de puternic la un film despre Vietnam, încât mama lui a trebuit să părăsească cinematograful” - povestește o bunică. Feteșii par să ne comunice faptul că ei pot auzi sunetele puternice și că nu le plac. După părerea mea, ei nu cer liniște, doar mai multă pace și armonie.

O altă dovadă a auzului fetal provine dintr-un studiu bazat pe o înaltă tehnologie, a primelor țipete fetale. În anul

1955 specialistul în limbaj infantil Henry Truby s-a alăturat unei echipe internaționale în Stockholm pentru a analiza țipetele infantile folosind tehnologia acustică de ultimă oră. Un singur aparat împrăștia sunetul în patru mii de părți pe secundă. Un spectrograf producea portrete auditive detaliate și elaborate, având o calitate individuală ca cea a amprentelor.

Similaritățile în tiparele acustice identificau un individ în grupul său. Din aceste înregistrări și filmări, au descoperit că bebelușii din utere nu numai că auzeau, dar aparent învățau limbajul și își exersau mișcările neuromusculare fine ale tractului vocal, care sunt folosite în plâns și în vocalizele postnatale.

În tiparele țipetelor celor în vârstă de cinci luni și care cântăreau numai 900 grame, au găsit o concordanță cu anumite intonații, ritmuri și alte aptitudini vocale ale mamei. Această descoperire revoluționară nu însemna numai că bebelușii au ascultat vocile mamelor, dar și că au luat lecții de limbaj. Fătul deja și-a însușit anumite sunete și accente personale ale mamei.

Feteșii care dețin auz normal reacționează la sunete care ajung până la ei în pântec; cei descoperiți surzi din naștere nu răspund la aceste tonuri în uter. Feteșii pot fi lipsiți de sunet în pântec dacă mamele lor sunt mute, surde sau liniștite și retrase. În momentul nașterii, acești bebeluși plâng ciudat sau deloc, dezvăluind faptul că au ratat lecțiile de limbaj.

Există multe motive diferite pentru care vocea mamei este atât de importantă pentru bebeluș. În perioada uterină, bebelușul este mai eficient echipat pentru a auzi vocea de tonalitate înaltă a mamei, decât cea având o tonalitate joasă, respectiv a tatălui. Dr. Tomatis explică faptul că zonele răspunzătoare de recepția frecvențelor înalte sunt bine dezvoltate înaintea nașterii, în timp ce acelea care pot

recepta frecvente mai joase, nu vor fi total acordate, decât la vârsta pubertății. Acest fapt surprinzător se ia în calcul pentru felul în care vocile masculine scot o octavă, iar cele feminine, mai multe sunete în acel timp – un alt exemplu despre modul în care auzul afectează vorbirea.

Un al doilea motiv pentru care vocea mamei este preferată față de cea a tatălui, este acela că fătul aude mai mult prin transmisie osoasă, decât pe cale aeriană; uterul fiind o cameră a sunetelor. Ca să fie auziți, tații trebuie să depună eforturi speciale. Pentru a folosi acea rețea receptivă osoasă și nervoasă, tații au nevoie să se apropie mult, să vorbească clar și mai tare decât o fac în mod normal.

Fătul nu se află niciodată în afara razei vocale a mamei sale. Vocea dumneavoastră este o constantă, iar fătul se îmbăiază în ea. Aceasta poate fi o responsabilitate grea. Cine altcineva vă aude toate sunetele zile și nopți la rând? Dr. Tomatis avertizează mamele că primele experiențe ale sunetelor pot avea efect stimulatив sau descurajant asupra dorinței bebelușului de a comunica sau de a asculta. În cazuri extreme, unde uterul este o cutie gălăgioasă, un bebeluș ar putea dori să se ascundă de viață. Dacă vocea dumneavoastră este foarte stridentă, nervoasă și alarmantă, este posibil ca fătul să se îngrozească de ea. Încercați să păstrați un ton energic, să cântați, să fredonați încet și să vorbiți suav. Sfaturi similare ar trebui să urmeze și tații, din motive asemănătoare. Relația dumneavoastră cu copilul începe cu acea linie de comunicare privată cu pântecul.

Cu siguranță, sunt și alte sunete care ne dau de gândit. Zgomotul brusc dintr-o încăpere liniștită poate agita fătul, după cum se poate vedea pe imaginile captate prin intermediul ultrasunetelor. La vârsta de douăzeci și cinci de săptămâni, micuțul vă poate surprinde prin sărituri apărute ca reacție la tobele folosite în concerte. Tonurile trimise

fătului îi cresc rata cardiacă și îi stimulează organismul, lucru descoperit în anul 1974 de către Lester Sontag, unul dintre pionierii în studiul comportamentului fetoșilor în pântec.

Abdomenul în sine asigură o cantitate anume a spectacolului sonic. Cele mai zgomotoase sunete interioare care ating fătul, sunt probabil cele provocate de către stomac și intestine, punctul lor culminant atingând 85 decibeli. Sunete auzite la aproximativ 55 decibeli includ circulația sangvină în arterele majore, aprovizionând uterul și placenta într-o mișcare sincronizată cu inima. Astăzi, înregistrările fonografice, ursuleții de jucărie și chiar camerele terapeutice reproduc aceste sunete ale pântecului. Ele au o valoare unică și o eficacitate incontestabilă asupra nou-născutului dumneavoastră.

După un studiu amănunțit asupra câtorva sute de statui și picturi ale Sfintei Fecioare, psihologul Lee Salk declara că 80% dintre ele prezintă bebelușul ținut pe partea stângă a mamei. El consideră că acest lucru reprezintă o cunoaștere intuitivă a sunetelor pe care bebelușii le identifică cel mai bine și de care sunt profund legați. Bebelușul dumneavoastră pare să primească un confort special atunci când este ținut pe partea stângă a pieptului, deasupra inimii. Aceasta ar putea explica motivul pentru care copiii au tendința de a se calma la auzul ticăitului unui ceas vechi al bunicului, sau alinați de un metronom ce rulează cu cincizeci sau nouăzeci de bătăi pe minut.

Salk a condus un faimos experiment, imitând bătăile inimii într-o cameră pentru copiii din maternitate. A monitorizat consumul hranei și creșterea în greutate a bebelușilor. Unui grup de nou-născuți care auzeau bătăile inimii cu o rată normală de șaptezeci și două de bătăi pe minut le-a măsurat reacțiile fonice cu ajutorul unui microfon. Salk a comparat rezultatele obținute cu ale unui grup asemănător, dar care

nu auzeau bătăile cardiace. Pe baza aceleiași cantități de mâncare, șaptezeci de procente din grupul cărui îi fuseseră redate zgomotele a câștigat mai mult în greutate; de asemenea, acești micuți au dormit mai bine și au plâns mai puțin. S-au întâmplat oare toate aceste lucruri deoarece li s-a amintit de mamele lor?

O interesantă notă de subsol a studiului lui Salk spune că, pentru o perioadă, a încercat să crească rata elementului auditiv la 128 bătăi într-un minut, însă bebelușii n-au putut suporta aceasta. Au devenit atât de supărați, încât această parte a experimentului a trebuit să fie oprită.

În urma acestor observații, după cum vă puteți aștepta, s-a stabilit că bebelușul este pregătit pentru un auz foarte fin la naștere. De fapt, nou-născuții normali aud la fel de bine ca și adulții, după cum a fost demonstrat prin măsurarea auzului cu ajutorul audiometriei electrice de răspuns a trunchiului cerebral (Brainstem Electric Response Audiometry-BERA). Bebelușii pot intercepta chiar și cele mai mici unități sonore (foneme) și o fac mai bine chiar decât adulții. Judecând după măsurătorile cardiace ca răspuns la sunet, auzul infantil pare să coboare atât de jos, atingând chiar patruzeci de decibeli. Sunetele ar putea avea nevoie să dureze mai mult de trei sute de milisecunde pentru a se face remarcate de către nou-născut, însă multe sunete din mediul natural al bebelușului se încadrează în acești parametri.

Micuțul poate aprecia locația sunetului și se va întoarce în direcția lui în așteptarea de a vedea ceva. Acest simplu act înșelător implică de fapt complexa coordonare a acestor trei sisteme senzoriale: sunetul, mișcarea și vederea. Cei mici pot răspunde sunetelor venite din partea stângă sau din partea dreaptă, dar sunt buni în special la detectarea sunetelor care vin chiar din fața lor. Acest lucru conduce la concluzia că această aptitudine trebuie să fie înăscută.

După cum susține un studiu în care s-au folosit măsurătorile undelor cerebrale, bebelușul aude sunete chiar și în timpul somnului. Dacă așteptați ca bebelușul să adoarmă pentru a vă certa cu partenerul, atunci vă înșelați amarnic, pentru că nu-l păcăliți pe bebeluș. Sunete simple de 60 decibeli au fost interceptate de către creierul micuțului în timpul ambelor faze de somn - activ și liniștit.

Bebeluşul dumneavoastră soseşte echipat şi cu abilitatea de interpretare a plânsetelor. Nou-născuții pot face diferența între înregistrări ale plânsului bebeluşilor adevărați și un plâns simulat de computer. În mod tipic, sunt mai deranjați de plânsetele autentice și încă și mai afectați de plânsetele bebeluşilor de aceeași vârstă cu ei, ceea ce sugerează că aceștia vorbesc aceeași „limbă”. Nu știm cum reușesc să distingă timbrul și calitatea specială a acestei grupe de vârstă, fără nici un fel de experiență anterioară.

Faptul că bebeluşii sunt tulburați de plânsetele altor micuți, a grăbit anumiți cercetători să concluzioneze că empatia poate fi o calitate umană înăscută.

Simțul mirosului

Bebeluşul dumneavoastră poate începe să adulmece mediul înconjurător din primele momente în care aerul îi atinge cavitatea nazală. Cercetări recente indică faptul că la oameni simțul mirosului nu este la fel de dezvoltat ca văzul și auzul. Oricum, datorită faptului că acest simț deține funcții importante – avertizează asupra unui posibil pericol, ajută în căutarea hranei, se adaugă plăcerii mâncatului, chiar îmbunătățind digestia – abilitatea de a selecta mirosuri este cu siguranță o parte din zestrea bebeluşului la naștere. Aceasta este clar manifestată prin reacții pe care le puteți observa cu ușurință – expresii faciale, mișcări ale membrelor,

schimbări în ritmurile respiratorii și cardiace - pe măsură ce bebelușul evită sau este atras de anumite miresme.

Locul în care se înregistrează această sensibilitate olfactivă este o zonă mică de mărimea unui timbru poștal, aflată în epiteliul cavităților nazale. Țesutul de aici acoperit cu mucus conține un număr crescut de celule receptoare, dotate cu fire fine îndreptate spre căile aeriene din cavitățile nazale. Aceste fibre sunt de fapt ramuri ale nervului care transportă mesajele în sus la partea inferioară a creierului. De asemenea, în nas, terminații ale diferiților nervi răspund direct substanțelor propagate în aer, producând senzații scurte, dureroase, ca cele datorate unui pufăit de amoniac. Acest sistem de alarmă protejează atât bebelușii, cât și părinții.

În uter, nasul bebelușului începe să se dezvolte în jurul săptămânii a șasea și este bine format în săptămâna a cincisprezecea. Deținând acest incredibil instrument, bebelușul va fi apt să recunoască până la sute de mirosuri. La naștere, el va prezenta anumite preferințe cu toate că nu va avea vreo experiență clară sau îndemânare în acest sens.

Jacob Steiner, cel care a fotografiat bebelușii în momentul reacțiilor la anumite mirosuri, a repetat procedura pentru a vedea modul în care reacționează când li se prezintă un anumit miros printr-un bețișor învelit în vată.

Dintr-un număr mare de mirosuri artificiale s-au ales acelea care reprezentau termenii de „proaspăt” sau „stricat”. Mirosurile artificiale de ouă stricate sau foarte concentrate de pește au fost catalogate în mod unanim ca fiind ofensive, în timp ce o aromă diluată a untului a fost considerată „lăptoasă” și relativ satisfăcătoare, iar mirosul bananei, vanillei, ciocolatei și al căpșunilor a fost considerat „plăcut”.

Nou-născuții, înainte de a fi expuși primei experiențe a hranei, au răspuns experimentului lui Steiner cu semne foarte clare de aversiune sau de satisfacție la diferite

miresme. Răspunsul facial la mirosuri dulci era asemănător cu cel înregistrat în primele experimente gustative; răspunsul la mirosuri neplăcute a fost unul al dezgustului, similar cu cel al gustului amar. Chiar și bebelușii născuți cu malformații ale cortexului cerebral au reacționat la fel ca ceilalți, indicând dezvoltarea timpurie a acestui simț.

Bebeluşul vă va recunoaște imediat mirosul personal, această informație devenind încă o conexiune cu dumneavoastră. Experimentele arată că dacă sunt plasate două tampoane mamare pe lateralele capului bebeluşului și dacă dintre acestea numai unul a fost folosit, se va remarca tendința micuțului de a-și înclina capul spre acesta. Această reacție susține încă o dată faptul că el vă poate recunoaște cu ajutorul mirosului. Sunt capabili de aceste performanțe la câteva zile după naștere. Adăugându-se câteva zile de experiență alături de dumneavoastră, cel mic va putea face diferența între tampoanele dumneavoastră mamare și cele folosite de alte mame.

Dacă alăptați, el va învăța rapid să distingă mirosul particular al axilelor dumneavoastră. Într-un experiment asupra celor în vârstă de două săptămâni s-a stabilit că reușeau rapid să recunoască mirosul special al mamei pe baza „semnăturii” unice a acestui miros. Pe de altă parte, bebeluşii hrăniți din sticlute, nu aveau această aptitudine. Acesta este un exemplu bazat pe experiență.

Micuțul este de asemenea în măsură să recunoască anumite miresme specifice din amestecuri. Au fost folosite diferite combinații de lemn-dulce, usturoi, oțet și alcool pentru testări. În mod evident, nou-născuții au fost capabili să facă diferența între perechi de mirosuri prezentate la diferite perioade și între componente singulare ale amestecurilor.

Văzul

Văzul este probabil cea mai importantă modalitate prin care micuțul ia legătura cu dumneavoastră. După toate acele zile în care a simțit, a gustat și a auzit din uter, bebelușii par dornici să-și privească mamele și tații. Ei au o stranie capacitate de a-și recunoaște părinții și ajung pe lume într-o stare de alertă naturală, care le permite să se uite lung, timp de aproximativ o oră, la mamă sau la tată, înainte de a adormi.

Dintre toate aceste simțuri, vederea este cea mai complexă și a primit cea mai mare atenție din partea cercetătorilor. Viziunea infantilă se „îmbunătățește” cu fiecare nouă descoperire și metodologie a cercetătorilor. În urmă cu doar două decenii, un text dintr-o carte de pediatrie menționa faptul că văzul bebelușilor nu includea nimic mai mult decât o sensibilitate la lumină. Acum știm că ei sunt pregătiți să-și folosească ochii din momentul nașterii. În toată complexitatea ei, se poate ca vederea să nu fie perfectă, însă este mult avansată și adecvată nevoilor imediate. De fapt, nou-născuții nu trebuie să citească semne de circulație sau microfilme; ei sunt pregătiți pentru a-și vedea părinții.

Văzul implică dezvoltarea și coordonarea anumitor părți ale organismului: ochiul în sine, mușchii care mișcă și ajustează ochiul, fotoreceptorii specializați din interiorul ochiului care sunt sensibili la lumină și culoare, nervul ocular și releele lui (trunchiul cerebral și talamusul) pe ruta zonei vizuale din cortexul cerebral. Vederea perfectă necesită colaborarea tuturor părților din acest lanț impresionant.

Prin comparație cu celelalte părți ale corpului bebelușului, care vor crește în mărime și formă până la un anumit timp dat, ochiul va crește doar de două-trei ori în volum și totul, într-o perioadă scurtă de doi ani. Imaginea de pe retină se

va dubla pe măsură ce aceasta va atinge mărimea adultă în primul an de viață. Aceasta face ca văzul să fie mult mai eficient. Oamenii de știință încearcă să evalueze efectele acestor schimbări multiple care au loc în această perioadă a dezvoltării rapide. Multe dintre funcțiile vizuale ale celui mic sunt aproape de nivelul adulților, în momentul nașterii.

În procesul vederii, impulsurile de la ochi sunt transmise de către nervul optic la diferite părți ale creierului, unde sunt interpretate. Primele părți ale acestui sistem se disting între șapte și zece săptămâni de la concepție. Construcția și creșterea continuă în anumite zone chiar și la doi ani după naștere.

Pupilele nou-născutului încep să se adapteze imediat la intensitatea luminoasă. Aceasta este valabilă în ambele cazuri - al bebelușilor născuți la termen și al celor prematuri. Ei clipesc și-și îndepărtează privirea când sunt expuși la lumină prea puternică. Schimbările luminoase nu determină numai modificări ale pupilei, dar și schimbări ale ritmului cardiac și respirator. Testele în care se observau preferințele micuților la lumină, au relevat faptul că aceștia se acomodează mai ușor la nivelurile intermediare ale intensităților luminii.

Cu toate că rezultatele cercetărilor diferă în legătură cu abilitățile de acomodare sau focalizare asupra obiectelor la diferite distanțe, în condiții favorabile cei mici pot diferenția detalii fine și pot prezenta acuitate asemănătoare cu cea a adulților. La distanțe apropiate, de 30-60 cm, nou-născutul poate focaliza bine. O anumită autoritate compară acuitatea nou-născutului cu cea a unei pisici domestice - ceea ce nu reprezintă o evaluare negativă, ci din contră.

Anumite teste arată că nou-născuții pot urmări obiecte aproape la fel de bine ca și adulții care au susținut aceleași teste. Testele demonstrează faptul că nou-născuții dețin aptitudinea de a urmări dungi sau puncte mișcându-se la un nivel de 180 de grade. Cei doi ochi sunt bine coordonați, iar

mișcările oculare sunt îndreptate către ținte bine determinate. Studiind progresul vederii în primul an de la naștere, alte investigații au relevat faptul că acuitățile în prima lună erau mult îmbunătățite față de cele mai timpurii și că rezoluția era perfectă până la opt luni. Folosind alte metode, cercetătorii au descoperit că, în anumite condiții, cei mici focalizează bine încă din prima lună, în timp ce îmbunătățirile marcante în focalizare pot fi așteptate să apară în primele două sau trei luni după naștere.

Nou-născuții sunt numai ochi. Atunci când sunt treji, privesc mereu ceva, ochii lor mișcându-se la fiecare jumătate de secundă. Scanarea continuă a împrejurimilor începe imediat după naștere. Camerele dotate cu infraroșu arată că practica scanărilor continuă și pe întuneric.

Dacă vă surprindeți bebelușul într-o stare alertă liniștită, puteți vedea cât de bine urmărește cu ochii o țintă mișcătoare lentă. Până în cea de-a patra zi de la naștere, mișcarea capului se adaugă mișcărilor oculare pentru a crește raza mișcărilor laterale. Exersarea mișcărilor în sus și în jos este mai dificilă, însă perseverența demonstrează coordonări motorii fine. Corecția constantă a mușchilor oculari este dovedită prin abilitatea bebelușului de a păstra în raza vizuală un obiect în mișcare.

Vă puteți întreba dacă micuțul vede viața în culori vii, la fel ca și dumneavoastră. Oamenii de știință au muncit din greu pentru a afla cât de devreme micuții își dezvoltă vederea colorată. După o muncă elaborată, investigatorii cred că nou-născuții se folosesc precoce de bastonașele și conurile necesare vederii în culori. Multe experimente asupra bebelușilor în vârstă de o lună, două și chiar trei, arată că reacțiile lor la culori sunt similare cu cele ale adulților. Se pare că un limbaj universal pe care bebelușul îl împărtășește cu dumneavoastră este culoarea.

Până la vârsta de patru luni, bebelușii detectează și clasifică în același fel culorile, ca și adulții. Aceasta reiese din felul în care aleg o culoare nouă dintr-un grup de culori familiare și apoi urmează acea culoare în anumite forme. Psihologii văd în asta o dovadă a formării conceptelor. În esență, micuții „știu” că acea culoare este o schemă a clasificărilor. Acest fapt implică o remarcabilă maturitate a creierului și a resurselor neuronale.

Robert Fantz, de la Universitatea Case Western Reserve a descoperit printr-o simplă tehnică, obiectul pe care bebelușul preferă să-l observe. Fantz s-a uitat printr-un vizor la ochiul nou-născutului ațintit asupra unui obiect. Înregistrând durata în care obiectul s-a reflectat pe corneea, el a putut preciza nu numai ceea ce a fost privit, dar și cât de mult nou-născutul a privit – o măsură a interesului.

O descoperire recentă a cercetării lui Fantz a fost aceea că, începând de la naștere, bebelușii își pot fixa privirea pe anumite forme și le pot distinge una de cealaltă. Cu alte cuvinte, nou-născuții încep imediat să asiste selectiv la ceea ce se petrece în jurul lor și „încep să adune informații despre mediul înconjurător încă de la prima privire”.

Fiind dată posibilitatea de a opta, nou-născuții se uită mai mult la suprafețele multicolore decât la cele colorate simplu, mai degrabă la tipare complexe decât la cele simple, la liniile curbate mai mult decât la cele drepte, preferă culorile decât albul și negru, se uită mai mult la obiecte tridimensionale decât la cele bidimensionale și mai degrabă la fețe decât la oricare alte obiecte. Toate acestea sugerează că nou-născutul are un apetit pentru varietate, complexitate, culoare, pentru oameni și pentru ceea ce este plin de viață.

Vederea normală implică percepție pentru localizarea obiectelor la distanță, detectarea mișcărilor și poziției, precum și determinarea înălțimii în comparație cu a noastră.

Nou-născuții, dacă sunt susținuți corespunzător și sunt liberi să-și miște brațele, se întind să apuce obiecte. Ei nu sunt foarte buni în a face asta, deoarece au nevoie de mai mult exercițiu pentru a-și controla brațele și mușchii mâinilor, însă eforturile lor demonstrează interes, scop și percepție profundă.

Într-un experiment, Tom Bower de la Universitatea din Edinburgh a mișcat un cub mare de burete chiar înspre nou-născuți. Aceștia au răspuns prin mărirea ochilor, retragerea capetelor și interpunerea mâinilor între față și obiect – o apărare inteligentă. Atunci când Bower a creat un obiect iluzoriu cu ajutorul filtrelor Polaroid și al ochelarilor de protecție, nou-născuții s-au întins și s-au încruntat când nu au putut stabili un contact. Evident, și-au folosit abilitățile percepției, însă au fost păcăliți de acești ochelari. Micuții păreau că se simt înșelați când așteptările le-au fost zădărnice. Bower a concluzionat că multe abilități vizuale sunt mai degrabă înnăscute decât învățate, cu toate că versatilitatea în folosirea acestora se îmbunătățește prin practică, în primele luni după naștere.

Mai multe dovezi ale mișcărilor bazate pe scopuri și percepție vin din experimente susținute în Uppsala: Suedia, de către psihologul Claes von Hofsten. Un pământ sferic de ață roșie, albastră și galbenă a fost suspendat în capătul unei baghete cu motor. Pe măsură ce frânghia se rotea în cercuri în fața ochilor bebelușului monitoarele au înregistrat mișcări ale brațelor, mâinilor, capetelor și ale ochilor.

Nou-născuții sunt în mod evident capabili să își orienteze mâinile și ochii înspre pământul mișcător de ață. În timp ce ei fac asta, cele mai multe mișcări ale brațelor și mâinilor au fost înainte, indicând o intenție. Atunci când bebelușii erau bine fixați pe frânghia mișcătoare ținta se apropia. Camerele au înregistrat mâinile deschizându-se în mișcare înainte și încetinind atunci când se apropiau de țintă.

Dacă bebelușii atingeau din greșeală o mingiuță neobservată pe parcursul mișcării întâmplătoare a mâinii și a brațului, ochii imediat se îndreptau în acea direcție. La fel, dacă ochiul era cel care făcea primul contact, mâinile imediat acționau în continuare, arătând rapida coordonare a ochilor și a mâinilor. Micuții nu încercau să prindă frânghia sau pământul, însă arătau că le acordă atenție întinzându-se spre ele și privindu-le. Coordonarea vederii, mișcării și atingerii, atât de bine ilustrate aici, nu se învață ci se adaptează. Cu toate acestea, vederea tridimensională și coordonarea mână-ochi se alătură listei aptitudinilor pe care bebelușul dumneavoastră este pregătit să le folosească imediat după naștere.

Explorând simțurile separat, este greu să nu fiți impresionat de modul în care nou-născuții le combină și le integrează cu ingeniozitate: privirea ațintită spre o sursă de zgomot, întoarcerea bruscă după un miros, suptul mai rapid în încercarea de a primi un anumit gust, de a auzi un sunet sau de a se întinde spre ce au văzut. Această fină coordonare a tuturor modurilor de experiență senzorială reprezintă o dovadă certă a folosirii și a integrării creierului și a simțurilor la naștere.

CAPITOLUL 3

Învățarea și memoria

Atâta timp cât se credea că bebelușii nu aveau nici creiere și nici simțuri bine dezvoltate era greu de luat în considerare ideea că puteau învăța sau își puteau aminti. Părinții care le vorbesc micuților încă din perioada intrauterină, nu pot spera să își apere practica în mod rațional. Comportamentul acestora era interpretat cu politețe ca fiind ușor bizar, cauzat de noua condiție de părinte.

Lucrurile s-au schimbat. În ziua de astăzi puteți fi întrebați de ce **nu** vorbiți cu micuțul dumneavoastră. Cursurile prenatale și literatura de specialitate vă învață când să începeți și ce să spuneți. În laboratoarele de psihologie, decenii de teste au arătat că bebelușii învață în toate felurile clasice în care o facem și noi. Dovada învățării înseamnă de asemenea dovada memoriei, deoarece învățarea implică memoria.

Dacă veți căuta semne ale învățării și memoriei la copilul dumneavoastră, veți găsi foarte multe. Veți vedea că ochii și urechile micuțului sunt concentrați pe mediul înconjurător cu incredibil interes. Lăsând la o parte somnolența, bebelușul plonjează în viață cu simțuri înfocate și integrate, adaptându-se rapid la mirosuri și sunete, demonstrând un apetit pozitiv pentru experiență.

Chiar și când este înfometat, bebelușul se poate opri pentru a asculta sunete interesante. Descoperirea că bebelușii ar asculta mai degrabă decât ar mânca, a fost o surprindere pentru toți psihologii care credeau că foamea era unul dintre impulsurile de bază care stau la baza comportamentului uman. Triumful curiozității asupra foamei ne spune multe despre cât de alerți sunt bebelușii din punct de vedere mental.

Bebeluşii par să fie încântați și stimulați de procesul învățării. Datorită noilor cunoștințe despre coordonările timpurii ale corpului și creierului, explicarea acestor lucruri este mai ușoară decât era înainte.

Am văzut în primele două capitole cât de devreme fătul începe să reacționeze sensibil (la opt săptămâni) și perioada în care comportamentul devine organizat (douăsprezece săptămâni). Anumite particularități ale acestui comportament pot reprezenta o dovadă a memoriei și a învățării. Mișcările particulare ale exercițiilor efectuate, observate începând cu vârsta de trei luni, pot fi repetate din memorie. Jocul de „balet” remarcat la șase luni de sarcină poate fi văzut ca un antrenament de gimnastică foarte bine efectuat pe baza memoriei și a învățării. Acest tip de memorie este cunoscut ca memorie procedurală („cum să”).

Suptul degetelui, observat la micuți începând de la patru luni și jumătate, este probabil primul lucru învățat, apoi reamintit și practicat de către aceștia. Obiceiurile de respirație amniotică, inițial în ritmuri mai lente sau mai rapide, în funcție de aportul de chimicale, pot reprezenta după naștere un alt exemplu al învățării din uter, atunci când substanțele chimice în sine nu mai sunt prezente.

În experimentul asupra bătăilor inimii efectuat de Lee Salk (vezi capitolul 2), este posibil ca reacția înfricoșată a micuților ascultând bătăi cardiace cu 128 bătăi/minut, să reprezinte o supraproiecție a unei experiențe anterioare.

Bătăile inimii fătului se pot dubla atunci când mama este înspăimântată. Probabil nou-născutul își amintește aceasta și de aceea se necăjește când ulterior aude ritmul rapid al inimii.

Varietăți ale memoriei la feteși

Memoria înaintea nașterii a fost dezvăluită prin înregistrările plânsetelor realizate de către suedezi. Acestea au demonstrat învățarea anumitor caracteristici ale limbajului de la mame. Această dovadă a memoriei și învățării a fost datată la cinci luni după concepție. Indică faptul că micuțul din uter vă ascultă atent vocea și învață anumite particularități ale exprimării, dovadă care se poate vedea în spectrografele vocale. Nou-născutul își poate de asemenea aminti muzica pe care a auzit-o înainte de a se naște. În cartea scrisă de Thomas Verny, „The Secret Life of Your Unborn Child”, este relatată povestea dirijorului Boris Brott de la Filarmonica Hamilton, Ontario. Pe când era tânăr, Brott a descoperit că poate cânta diferite piese la prima vedere. Orchestrând pentru prima dată o piesă, spune el, linia violoncelului îl marca; știa cum urma să sune înainte de a întoarce pagina. Aceste performanțe le atribuia faptului că mama lui fiind o cântăreață profesionistă la violoncel, a repetat adeseori piesele în timpul perioadei de sarcină.

Cântecele de leagăn pe care le murmurăți pot avea o forță extraordinară în calmarea bebelușului după naștere. Tatăl care s-au prezentat micuților nenăscuți încă, spunând: „Tatăl tău este cel ce îți vorbește...” mi-au spus cât de puternice par a fi aceste cuvinte asupra bebelușilor, după repetarea lor din momentul în care au venit pe lume.

În mod remarcabil, nou-născutul poate învăța cuvinte și le poate deosebi unele de altele. Așa-numita memorie

semantică, este una din multiplele tipuri de memorie cercetate în prezent. Cercetătorii psihologi din Boston au rugat mamele să repete la două săptămâni după naștere, cuvintele necunoscute „iască” și „înșelătorie” de zece ori, în câte șase reprize, timp de două săptămâni.

La sfârșitul practicii micuții arătau semne clare de recunoaștere prin activitatea oculară, întoarceri ale capetelor și ridicarea sprâncenelor. În această perioadă de testare, bebelușii au recunoscut și au răspuns acestor cuvinte dubioase mai des decât răspundeau la auzul numelor lor. Cercetătorii au concluzionat că succesul s-a datorat expunerii frecvente și regulate la aceste cuvinte.

Aceeași echipă a descoperit dovezi emoționante care arată că nou-născuții prelucrează limbajul la fel ca ceilalți. Ei au verificat recunoașterea cuvintelor, prin intermediul celor în vârstă de numai șaptezeci și două de ore. Le-au prezentat cuvintele rostite din stânga și din dreapta, notând tiparul întoarcerii capului. Cuvintele folosite erau „iască” și „spion”, unul servind ca standard repetat și celălalt ca alternativă inedită. Nou-născuții au reacționat la cuvântul familiar repetat în modul așteptat, acordându-i din ce în ce mai puțină atenție. Când cuvântul nou era folosit, micuții îl recunoșteau. Tiparul dovedește că rețineau în memorie cuvântul repetat și îl comparau cu noul cuvânt.

Fătul poate deveni familiarizat cu povești citite înainte de a se naște, o descoperire făcută de psihologii Anthony DeCasper și Melanie Spence de la Universitatea Carolina de Nord. Aceștia au rugat mamele să citească cu voce tare „Pisica din Pălărie”, o povestioară scrisă de Dr. Seuss, de două ori pe zi, în timpul ultimelor șase săptămâni de sarcină. La câteva zile după naștere, bebelușilor li s-au pus înregistrările a două povestioare, cea cunoscută și o alta scrisă de același autor, pe care nu o mai auziseră vreodată.

Echipați cu căști și cu un sfârc special care le permitea să schimbe povestea auzită prin suptul mai rapid sau mai lent, zece din doisprezece micuți și-au schimbat viteza de supt pentru a ajunge la povestea cunoscută.

Aceasta sugerează faptul că bebelușii au auzit și și-au amintit povestea, au făcut diferența între cele două și au „votat” pentru cea pe care o știau deja. Sigur că nu știm cu exactitate ce și-au amintit sau ce reprezenta aceasta pentru ei, ar putea fi numai cuvinte plăcute, dulci nimicuri?

Un răspuns parțial al acestei întrebări vine dintr-un alt studiu executat cu echipament similar de către psihologi din Paris. Nou-născuții francezi au demonstrat că pot recunoaște vocea mamelor lor dintr-un câmp de alte voci. De asemenea, au arătat o preferință pentru vocea maternă prin suptul supus la orice viteză necesară pentru a auzi din nou vocea ei – dar numai în cazul în care aceasta citea normal. În cazul în care mamele citeau cuvintele invers, bebelușii se opreau din ascultat, deci numai sunetul vocii mamei nu era suficient.

Importanța memoriei

Fără memorie și învățare, viața nu se poate desfășura în siguranță. Ce-ar fi dacă v-ați pierde memoria în timp ce conduceți pe autostradă, sau dacă v-ați trezi dimineața uitând să pronunțați? Experiența este neprețuită, însă fără memorie și învățare, devine fără valoare. O astfel de calamitate este trăită în familiile în care un membru a fost lovit de leziuni craniene. Aceștia nu mai pot recunoaște rude apropiate și nici nu-și pot aminti ce tocmai li s-a spus. Păstrarea relațiilor cu oricine înseamnă păstrarea în viitor a unei istorii reamintite. Amintirea propriei dumneavoastră istorii vă dă un simț al sinelui, al identității.

Din fericire pentru noi, memoria funcționează bine în mod normal și putem câștiga ceva cu fiecare nouă experiență, ceea ce înseamnă că învățăm. Uneori învățăm rapid, alteori gradual, dar mai repede sau mai târziu mergem mai departe și ne adaptăm comportamentul în funcție de ceea ce ne amintim.

Ușurința cu care poate învăța un bebeluș este văzută într-un simplu experiment cu două suzete. Prima dată li s-a dat nou-născuților o suzetă în timp ce erau legați la ochi, limitând informația la simțul tactil. Una era normală, iar cealaltă era mai micuță. Ulterior, când li s-au arătat suzetele, bebelușii s-au uitat mai mult la cele pe care le băgaseră în guri anterior. Ceea ce micuții au învățat prin atingere a fost brusc disponibil prin vedere.

Atunci când vă țineți bebelușul în brațe, acesta se va adapta și se va familiariza cu forma corpului dumneavoastră prin conectarea simțurilor interioare și exterioare cu memoria. Într-un studiu al Universității din Geneva-Elveția, femeile erau rugate să ridice bebelușii în întuneric, într-o liniște absolută. Bebelușii și-au modificat mult mai relaxat pozițiile atunci când mamele lor îi țineau și în ciuda absenței indicațiilor vizuale și auditive, micuții și-au recunoscut propriile mame. După cum s-a notat în capitolul al doilea, nou-născutul va învăța în perioada primei săptămâni de alăptare sânul și mirosul specific al mamei.

În primele zile de viață, bebelușul va învăța de la dumneavoastră unele diferențe între zi și noapte. Pentru aceasta, este nevoie să fiți împreună. Un grup din Boston a creat o diagramă în care s-a notat cantitatea de activitate în pătuțurile nou-născuților care locuiau în același spațiu cu alți micuți și a celor care se aflau împreună cu mamicile. Cei alăturați mamelor au învățat diferența între zi și noapte și au început să-și ajusteze starea de veghe și somnul în numai trei zile. Cei găzduiți în salon nu au reușit să învețe această diferență nici după unsprezece zile.

Sigur că dumneavoastră nu reprezentați singurul centru al atenției bebelușului. Atunci când li se arată desene grafice ale fețelor, săgeți duble și stele, ei sunt capabili să și le amintească. Bebelușii în vârstă de patru zile privesc mai des la noul desen plasat în zona desenelor familiare. Chiar și bebelușii născuți prematur pot distinge culori noi față de cele cunoscute deja.

Descoperiri despre învățare

Multe dovezi formale ale învățării la micuți au provenit din experimentele laboratoarelor de psihologie de-a lungul anilor, însă nu fără erori și judecăți greșite. În retrospectivă, primele metode folosite pentru învățare la bebeluși ar fi fost aplicabile mai degrabă animalelor sau adulților. Rezultatele au fost dezamăgitoare și uneori investigatorii au ajuns la concluzii false. Deficiențele invocate la micuți s-au dovedit a fi deficiențe ale celor care desfășurau experimentele și ale metodelor pe care le foloseau.

Criticii admit astăzi că abilitățile bebelușilor de a-și aminti și de a învăța au fost în mod flagrant subestimate. Chiar și în cel mai popular tip de experiment (în care este testată câte o variabilă o dată) este întâlnită o greșeală, deoarece nu este luată în considerare complexitatea naturală a nou-născutului. Însăși flexibilitatea micuților poate fi considerată un plus, pentru faptul că am fost capabili să învățăm atât de multe prin experimente atât de limitate.

Micuții ne-au învățat multe, ei refuză să fie tratați ca șoarecii. Dacă se plictisesc, renunță la experimente. Atunci când sunt somnoroși sau preocupați, nu se mai implică în teste și în consecință nu oferă rezultate corespunzătoare. Ceea ce au aflat psihologii vă poate salva în încercarea

dumneavoastră de a vă ajuta micuțul să învețe. Aici sunt patru puncte de reper majore:

1. Comunicați cu ei când sunt total treji și nu sunt ocupați cu ceva (uneori starea este numită ca „alertă liniștită”).
2. Folosiți stimulări suficient de simple și lente pentru a capta atenția micuțului.
3. Repetați cuvinte destul de des.
4. Fiți atenți la semnalele care arată cât de bine tolerează și integrează bebelușul experiența.

Datorită faptului că ei nu-și pot mișca trupurile și nu răspund verbal la fel de bine ca și adulții, va trebui să vă dați seama singură și să folosiți sistemul lor natural de comunicare. În studiile științifice, aceasta înseamnă acordarea unei fine atenții și găsirea a ceva ce poate fi folosit ca semnal, anumite gesturi sau comportamente care se află deja în repertoriul bebelușului și pot fi măsurate sau înregistrate. În aceste condiții, nou-născuții demonstrează cât de bine acordă atenție și prind din mers. De fapt, se descurcă atât de bine, încât expertul în învățare Lewiss Lipsitt de la Universitatea Brown a spus demult că nou-născutul „este aproape la fel de competent ca organism al învățării, cât poate el deveni”.

Ceea ce s-a descoperit vă poate de asemenea încânta și terifia: nou-născuții par să învețe mereu. În laborator, învățării i se atribuie diferite nume: condiționare clasică, condiționare întărită, deprindere și imitare. În spatele fiecăruia dintre acești termeni se ascunde ceva ce puteți folosi pentru a înțelege mai bine atât pe dumneavoastră înșivă, cât și pe bebeluș.

Prima dovadă științifică legată de abilitatea de a învăța, a venit din partea psihologilor ruși, experimentând

prin procesul condiționării clasice dezvoltat de Ivan Pavlov. Acesta este un proces care implică repetiția și asocierea evenimentelor fără legătură. Urmărind acest sistem în 1948, psihologul american David Spelt a învățat fetele cu două luni înainte de a se naște să răspundă la sunetul și senzația unui vibrator. În timp ce acesta era aplicat pe abdomenul mamei timp de cinci secunde, un sunet zgomotos era creat de o cutie lovită – un sunet menit să provoace o schimbare a poziției în uter. După multiple astfel de asocieri ale sunetelor, fătul a învățat să își schimbe poziția chiar numai ca răspuns la prezența vibratorului.

Unul dintre cele mai timpurii studii americane (1928) implică clinchetul unui clopoțel în timp ce talpa micuțului era înțepată cu un ac (ceea ce astăzi nu ar fi făcut). În mod natural, bebelușii plâneau. După douăsprezece repetări, numai sunetul clopoțelului era suficient ca micuții să înceapă să plângă. În spitale, călcâiele bebelușilor sunt în mod obișnuit perforate pentru obținerea probelor sanguine. William Liley povestește despre micuții din Noua Zeelandă care au primit zece înțepături în călcâi pe parcursul primelor șaptezeci și două de ore după naștere. Timp de săptămâni și chiar luni după eveniment, aceștia plâneau imediat și-și trăgeau tălpile din mâinile celor care îi prindeau de picioare. Își aminteau!

Printre procesele care au fost condiționate la micuți se află bătăile inimii, dilatarea și constricția pupilei, clipitul, suptul și variate reflexe. Puteți fi atentă la împerecheri accidentale ale evenimentelor nefericite în activitatea dumneavoastră zilnică cu copilul. De exemplu, în familiile în care certurile se petrec des la ora culcării sau în timpul meselor, chiar mersul la culcare sau mâncatul în sine pot aduce sentimente negative. Pe partea pozitivă, vă puteți concentra pe cuplări pozitive ale evenimentelor (distracție în cadă, sărbători fericite) care conduc la asocieri fericite.

Puteți experimenta folosind reflexul Babkin, în care gurița bebelușului se deschide larg pe măsură ce îi apăsați palmele. Pentru a condiționa acest reflex, cercetătorii au ridicat brațele micuțului până deasupra capului înainte de a-i presa palmele. După un număr de repetiții, mișcarea brațului produce reflexul chiar fără presarea palmelor. Bebelușii au învățat de asemenea să producă reflexul Babkin ca răspuns la anumite sunete.

Ca fiecare dintre noi, micuții învață mai repede atunci când comportamentul lor este urmat îndeaproape de o recompensă clară - bună sau rea. Dacă un comportament este urmat de atenție sau altă recompensă pozitivă, este de așteptat să se întărească; dacă din contră este urmat de o recompensă negativă (pedeapsă), este de așteptat să fie eliminat.

Multe experimente asupra nou-născuților arată cât de rapid își dau seama despre ce trebuie să facă pentru a primi ceea ce vor. Într-unul dintre cele mai impresionante studii care ilustrează aceasta, micuțul în vârstă de o zi stăpânea un set complex de circumstanțe legate de întoarcerea capului. Experimentatorii au formulat ideea că bebelușii își întorc de obicei capetele spre partea pe care sunt atinși pe obraz. În mod normal, ei fac asta aproximativ 30% din timp. Oferind o soluție dulce atunci când micuțul și-a întors capul, rata a fost crescută la 83 %. Odată stabilit acel nivel, micuții erau învățați să își rotească spre stânga capetele la auzul unui clopoțel și spre dreapta la auzul unui zumzăit pentru a obține lichidul zaharos. Bebelușii au învățat rapid dulcele gust al succesului.

Apoi semnalele erau inversate, iar recompensa era oferită în urma întoarcerii capetelor în direcția opusă. Cei care abia învățaseră, trebuiau să uite și să învețe din nou în altă ordine pentru a primi recompensa. S-a petrecut un transfer gradual în comportament, producând din nou un efect de încredere. Nou-născuții stăpâneau toate aceste

mișcări în treizeci de minute. În alte experimente, ei au învățat să își întoarcă în diferite direcții capetele pentru a primi recompense vizuale, ceea ce ne spune că nu sunt motivați în totalitate de dulciuri.

Un alt tip de testare a învățării este bazat pe modul previzibil în care ne oprim din reacții atunci când ceva ni se prezintă la nesfârșit, de exemplu zgomotele, luminile, gusturile sau mirosurile. Le acordăm atenție la început, apoi ne pierdem interesul iar la final le ignorăm. Aceasta este o formă de adaptare importantă care ne salvează să risipim efort și atenție asupra lucrurilor irelevante.

Micuțul dumneavoastră va asculta același sunet o perioadă, dar dacă va continua prea mult, se va opri - un fenomen numit obișnuință. Dar totuși, după o perioadă de timp, acel sunet va atrage din nou un răspuns (dezobișnuință). Aceste două fenomene arată că micuțul dumneavoastră poate face diferența între ceea ce este familiar și ceea ce este nou. Detectarea acestor diferențe necesită memorie pentru ceea ce este vechi și percepție a ceea ce este nou - o integrare însemnată a informației. Prin urmare, acest tip de învățare ne oferă o altă perspectivă asupra minții nou-născutului.

Nou-născuții au demonstrat obișnuința și dezobișnuința în toate cele cinci simțuri. Obișnuința la sunete poate fi urmărită prin diferențele bătăilor inimii. Bebelușii manifestă scăderi ale ritmului pe măsura obișnuinței cu același sunet. Că modificarea tonalității vocale va trezi din nou interes, iar bătăile inimii se vor accentua rapid. Înainte de a ști aceste lucruri, obișnuiam să mormăi într-un mod distractiv pentru a-mi înveseli copiii. De fapt îi plictiseam cu ceva previzibil, îi observam devenind indiferenți, apoi îi luam prin surprindere schimbând tonul și viteza iar ei se luminau. Ne bucuram împreună de aceste lucruri.

Faptul că obișnuința este un răspuns normal al creierului, poate servi ca un test diagnostic. Nașterea traumatizantă deteriorează obișnuința. Anumiți bebeluși care prezintă leziuni craniene nu manifestă niciun fel de obișnuință; ei continuă să reacționeze la nesfârșit. Micuții ale căror mame au primit la naștere doze crescute de anestezice, pot avea nevoie de patru ori mai mult timp pentru a se obișnui cu stimulul, decât cei ale căror mame au primit anestezii ușoare. Această diferență se vede în testele asupra copiilor chiar și pe o perioadă de o lună după naștere.

Bebelușul dumneavoastră poate experimenta anumite forme de obișnuință chiar din perioada intrauterină. Un studiu a arătat că micuții care și-au petrecut lunile prenatale trăind în preajma aeroportului de la Osaka, Japonia, nu erau deranjați de zborurile gălăgioase deasupra maternității. Dar cei care au sosit acolo dinspre comunități mai liniștite, nu erau pregătiți pentru aceste zgomote ale aeroportului. Jumătate dintre acești bebeluși s-au trezit țipând când un avion zbura pe deasupra spitalului.

În uter, micuțul ascultă aspecte familiare și noi ale mormăitului și cântatului dumneavoastră, ambianța casei dumneavoastră și povestioarele pe care le citiți cu voce tare. Dacă locuiți într-o zonă gălăgioasă, micuțul se va obișnui cu zgomotul – și este posibil să se trezească dacă va fi prea multă liniște în jur. Timp de decenii la rând, psihologii au apreciat cât de repede copilașii copiază comportamente pe care le observă împrejur. Imitația este una dintre modalitățile principale prin care cu toții învățăm. Oricum, până de curând, experții în dezvoltarea copiilor erau absolut siguri că micuții erau inapți să învețe prin imitație până când erau cel puțin aproape de vârsta de un an. Din punct de vedere teoretic, învățarea prin imitație a fost declarată imposibilă; iar când s-a întâmplat, experții au spus că trebuie să fie altceva.

În comunitatea psihologică încă se mai aud obiecții, însă experimentele câtorva laboratoare independente din întreaga lume arată că nou-născuții pot într-adevăr imita. Această descriere a puterii creierului se află într-o clasă proprie; ea reprezintă o modalitate paradoxală de a învăța – învățarea fără repetiție obositoare (condiționare clasică, obișnuință), fără recompensă (întărire) și chiar fără practică; reprezintă o aptitudine complexă, dar înnăscută mental.

Dacă vă surprindeți bebelușul în starea liniștită de alertă (nefiind ocupat cu altceva) și vă scoateți limba afară, probabil veți vedea o manifestare a imitației. Aceasta a fost sistematic studiată de către Andrew Meltzoff și Keith Moore de la Universitatea din Washington. Ei au constituit un grup de nou-născuți, i-au așezat într-un mediu controlat, în scăunele bine căptușite și le-au prezentat diferite gesturi: limba scoasă, proeminența buzelor, gura larg căscată și o mișcare secvențială a degetelor.

Totul a fost filmat, o cameră urmărind fețele micuților iar alta focalizând fața experimentatorului. Micuții nu au văzut niciodată chipul celui care conducea testele. Răspunsurile obținute au fost analizate de către un consiliu de observatori care nu știau care dintre cele patru gesturi le fuseseră prezentate. Micuții au fost capabili să imite fiecare dintre gesturi.

Au fost de asemenea apți să își amintească un gest și să-l imite după o scurtă întârziere. Investigatorii au gesticulat în fașa bebelușului, apoi l-au lăsat două minute și jumătate cu suzeta în gură, oprind în acest fel răspunsul imediat. Când suzeta a fost îndepărtată, micuții au imitat gestul arătat înainte. Aceasta demonstrează atât memorie, cât și imitație. Meltzoff denumesc această aptitudine un talent înnăscut care le permite nou-născuților să participe la experiențe sociale începând din momentul nașterii.

Nou-născuții pot de asemenea imita expresii emoționale profunde. Expresiile adulte ale fericirii, tristeții și ale surprinderii au fost cu succes imitate de către micuții în vârstă de treizeci și șase de ore, în experimentele conduse de Tiffany Field și colegii ei de la Universitatea din Miami. Expresiile erau evaluate cu acuratețe de către arbitri care nu puteau vedea decât gurile, ochii și sprâncenele bebelușilor. Exactitatea acestor evaluări a fost verificată prin proiectarea imaginilor video în care bebelușii și adulții care imitau aceleași expresii erau alăturate. Experimentele ulterioare efectuate de către același grup au dovedit că și bebelușii prematuri puteau să facă aceste lucruri. Field definește imitația ca fiind „o aptitudine extrem de specială”.

A învăța prin distracție

Cei care și-au concentrat atenția în principal asupra învățării au descoperit că aceasta este importantă, stimulantă și satisfăcătoare pentru bebeluși. O descoperire timpurie implică pătuțurile mobile pentru copil. Unui grup de micuți i s-au dat pătuțuri pe care le puteau controla singuri prin mișcarea unui braț sau a unui picior, celuilalt grup oferindu-i-se pătuțuri din care puteau doar privi pasiv. Realizând că acțiunile lor pot mișca pătuțul, micuții au râs și au gângurit. Cei care priveau pasiv nu s-au bucurat. Nu a fost mișcarea în sine cea care i-a încântat pe micuți, ci descoperirea controlului personal.

Doi lideri mondiali în studiul copiilor, Hanus Papousek din Munchen și Tom Bower din Edinburgh, susțin că bebelușii exprimă plăcere când învață. Aceasta nu înseamnă că bebelușul dumneavoastră va crede că este vorba de distracție și nicidecum de muncă. Papousek notează că ei trec printr-o secvență previzibilă de emoții atunci când lucrează asupra unei probleme, la fel ca și

adulții. Se pot vedea pe fețele lor semne clare de îndoială, confuzie, neplăcere și satisfacție, depinzând de nivelul treptei pe care se află în rezolvarea ei. Expresiile lor faciale par să fie în legătură cu succesul eforturilor de a învăța.

Învățarea și rezolvarea de probleme sunt jocuri ale minții care oferă plăcere. Atunci când bebelușii construiesc o soluție a unei probleme sau când dețin controlul asupra a ceva, se luminează și se bucură. Bower povestește despre un bebeluș orb care nu a fost niciodată văzut zâmbind. Atunci când piciorușele micuțului erau legate la un aparat care făcea un sunet la mișcare, micuțul a descoperit rapid că poate activa sunetul prin lovire. Aceasta a fost experiența care i-a adus primul zâmbet.

Bower mai notează faptul că bebelușii nu vor mai fi atrași de activitățile experimentale din laboratorul de psihologie dacă acestea sunt prea simple sau repetitive. Odată ce apare obișnuința, își pierd interesul și atenția până când ceva nou este introdus. Pentru a-i convinge să continue, psihologii trebuie să introducă noi provocări, dar fără a exagera.

Vă puteți folosi de acest principiu în relația pe care o aveți cu bebelușul dumneavoastră. Educația cu succes necesită un echilibru confortabil. Atunci când sarcinile sunt prea nesigure sau prea dificile, curiozitatea micuțului se va transforma în frică și întristare. Dacă sarcina este prea simplă, se poate instala plictiseala.

Faptul că micuții învață numai de dragul distracției, vine ca o veste surprinzătoare pentru oamenii de știință. Obișnuiți cu modurile în care bebelușii au învățat prin asocieri anoste sau prin variate încurajări recompensate, sunt uimiți să afle că aceștia au continuat să învețe cu mult după ce recompensarea a fost întreruptă. Plecând de aici, oamenii de știință au fost convinși că învățarea trebuie să aducă o satisfacție intrinsecă, o desfătare în sine.

Stimularea înfloritoare

Dacă doriți să vă ajutați bebelușul să își dezvolte și să-și atingă întregul potențial, veți găsi încurajări și asistență în noul domeniu al studiilor asupra stimulării infantile.

Planificați la domiciliu o cameră specială pentru bebelușul dumneavoastră? Nu cu mult timp în urmă, a fost considerat cel mai bun tratament posibil pentru copii – o cameră numai pentru ei. Atunci când părinții își părăseau copiii cu orele, credeau că le fac o favoare. Până la urmă, asta se întâmpla și în spitale și, probabil că spitalele știau care este cel mai bun lucru pentru copii. La acel timp nimeni nu credea că bebelușii sunt trași înapoi sau afectați în creștere. Femeilor din lumea „civilizată” le părea rău de cele aflate în țări „primitive” care trebuiau să-și ducă pretutindeni micuțul cu ele într-un șal. Însă acei bebeluși erau norocoși.

Cercetări recente arată acum avantajele unui contact prelungit, nu redus, cu nou-născuții. Chiar cantitățile mici de atenție în plus din preajma nașterii pot determina o diferență semnificativă în sănătate, creștere și învățare.

Stimularea poate fi oferită sub multe forme, însă prima stimulare de bază ar trebui să existe în sufletul mamei și al familiei: păstrând micuțul lângă dumneavoastră după naștere, ținându-l, îmbrățișându-l și alăptându-l, expunându-l la muzică, culoare, lucruri pe care să le vadă și să le atingă, un mediu înconjurător normal pentru o activitate adultă și nu în ultimul rând multă comunicare. Aceasta nu este o rețetă pentru o nebunie după naștere, ci pentru relaționări naturale cu părinți liniștiți.

Micuții par să se bucure de stimulare și să se dezvolte prin ea, cu condiția să nu depășească limitele. Atunci când este cazul, bebelușul va trimite semnale de mâhnire,

retragere, obișnuință sau pur și simplu va adormi. Pentru a determina un echilibru exact, acceptați indicațiile din preferințele pe care bebelușul dumneavoastră le afișează. Scopul nu este de a forța sau de a copleși, ci de a asigura o varietate de experiențe senzoriale: mișcarea, simțul gustului, mirosul, văzul și auzul. Această abordare a unei minți deschise este exact opusul unui plan instituționalizat al izolării infantile, a unei camere silențioase pentru copii și a multor ore de stat degeaba.

Dezvoltarea fizică, emoțională și mentală poate fi sporită în mod remarcabil prin stimulare și prin acordarea unei atenții în plus. Petrecerea timpului cu bebelușul pare să se valorifice ulterior într-un mod semnificativ. Pediatrii Marshall Klaus și John Kennell au revizuit șaptesprezece experimente numai pe baza acestei variabile temporale. Micuții care au avut la dispoziție cincisprezece minute alături de mame după naștere, prin comparație cu cei duși imediat în salonul nou-născuților, au zâmbit mai des și au plâns mai puțin în timpul observărilor, trei luni mai târziu.

Un studiu a descoperit că timpuriul contact între mamă și bebeluș conduce la abilități mai avansate ale limbajului și la o inteligență mai ridicată. Din grupul de douăzeci și opt de mame, jumătate au petrecut o oră după naștere alături de micuți și câte cinci ore zilnic în următoarele trei. Cealaltă jumătate a aruncat doar o privire asupra micuților, au avut contacte scurte în următoarele douăsprezece ore și câte o jumătate de oră când alăptau. Până la sfârșitul primei luni, diferențele erau deja vizibile. Când au fost din nou testați, la doi și la cinci ani, copiii care au beneficiat de un contact prelungit cu mamele, au avut un scor considerabil mai ridicat la testele de inteligență, au arătat o mai bună înțelegere a limbajului, a vocabularului și remarcabile aptitudini expresive.

Micuțul se va afla într-o stare de alertă crescândă și sensibilitate în orele din preajma nașterii. Dacă aceasta va avea loc fără calmante, va trebui să vă așteptați ca nou-născutul să aibe ochii larg deschiși și să fie alert pentru o oră sau mai mult. Aceasta este perioada contemplării reciproce și angajamentului într-o comunicare profundă, personală. Acum, memoria și abilitățile de a învăța par să se intensifice. Cercetătorii nu pot spune cu certitudine dacă efectul surprinzător al atenției sporite la naștere se datorează stării de alertă extremă a micuțului sau al efectului bebelușului asupra mamei. În orice caz, dacă mamele sunt cu adevărat implicate în viața nou-născuților, toate interacțiunile adiacente se îmbogățesc.

Studiile au arătat că bebelușii tratați cu blândețe au tendința de a lua în greutate mai repede, cresc mai mult în înălțime și dezvoltă coordonări motrice și musculare mai devreme decât restul. Când părinții care au avut contact timpuriu cu micuții lor sunt observați alături de ei după luni și ani de zile, par să exprime încredere mai ridicată, interes și afecțiune asupra copilașilor. Bebelușii arată mai multă încredere, acționează mai mulțumiți și mai încrezători, zâmbesc mai devreme și în mod frecvent; ei interacționează la un nivel mai personal cu mamele decât o fac micuții cărora nu li s-a acordat atenție în plus.

Se poate observa o nevoie critică a stimulării în cazul copiilor născuți prematur și ai celor cu o greutate sub medie. Ruth Rice, asistentă și psiholog, a demonstrat că un ritual meticolos al dezmiardărilor și al masajului, îi poate ajuta pe acești copii să-și ajusteze dezvoltarea neurologică. Psihologul Tiffany Field a organizat un program al atingerilor care dura cincisprezece minute, de trei ori în fiecare zi. Exercițiul includea mângâieri, afecțiune, statul în picioare, mișcarea brațelor și a picioarelor și un masaj final – lucruri pe care orice mamă le poate face.

Efectul după doar zece zile a fost extraordinar. Micuții din acest grup experimental au obținut cu 47 procente mai multă greutate zilnic, primind același număr de mese și de calorii – magie metabolică. Ei au stat treji mai mult, au fost mai activi din punct de vedere fizic, au prezentat o mai bună toleranță la sunetele tulburătoare, au fost mai apti pentru a se calma și se consola singuri și au părăsit maternitatea cu șase zile mai devreme decât restul. Când au fost testați opt luni mai târziu, absolvenții acestui „program” crescuseră în greutate, aveau capete mai mari și arătau mai puține semne de deficiențe neurologice decât ceilalți micuți din salon care au avut parte de tratament standard. Ținând cont de aceste rezultate, nu este de mirare că masajul completat de activitatea fizică, mai degrabă decât izolarea, sunt astăzi recomandate tuturor bebelușilor.

Puterea maternă poate salva micuții aflați în mare pericol. În Bogota, Columbia, bebelușii cu o greutate sub 2 kg (având șanse de 50% de supraviețuire) au fost salvați prin „metoda cangurului”. În loc de a plasa micuții în incubatoare, pediatrii i-au „împachetat” la sânul mamelor. Fiind aproape de laptele matern, de bătăile inimii, de vocea ei și având în permanență activitate în jur, ratele infecțiilor, ale bolilor și ale morții au scăzut dramatic; nouă micuți din zece au supraviețuit.

Un tribut evident adus minții bebelușului îl reprezintă „Asociația pentru Educație și Stimulare a Bebelușului”, fondată de Susan Ludington, asistentă-psiholog în Los Angeles. Institutul oferă educație vastă în stimularea micuțului, inclusiv cursuri, bibliografii și publicații. Filozofia ei este aceea că micuții ar trebui să primească o șansă pentru a-și atinge potențialul maxim și că stimularea creșterii îngrijite este un drept natural prin naștere.

Prin stimularea simțului vestibular (echilibrul), Institutul sugerează faptul că bebelușilor le place să fie ridicați și

așezați înapoi, legați și învățați. Le fac plăcere mișcările în linie dreaptă și cele prin rotire, însă nu și cele care îi zdruncină sau îi scutură - care pot provoca leziuni ale țesutului cerebral. Câteva sugestii pentru stimulările tactile includ mângăierile cu materiale ca blănițele, catifeaua, lâna și satinul în timp ce îi pronunțați numele, spunându-li „Aceasta este moale. Poți simți moliciunea? Cum se simte? Ți place? Moale este pe partea dreaptă, iar acum este pe partea stângă. Moale este pe năsul tău, pe pieptul tău, pe mânăta ta și moale este pe genunchi”.

Institutul „Better Baby” din Philadelphia, fondat de către Dr. Glenn Doman, arată mamei cum să își învețe micuții să citească, să facă exerciții de matematică, să-și crească inteligența și să se dezvolte fizic. Institutul consideră că micuții, cu cât sunt mai tineri, cu atât învață mai repede. Oferă părinților o largă varietate de cursuri, cărți și materiale instructive în multe limbi și în multe țări. Doman și-a început munca printr-un succes, ajutând părinții copiilor cu leziuni cerebrale, să le accelereze creșterea și învățarea.

Dacă doriți să începeți stimularea minții copilului înainte de a se naște, puteți primi îndrumări din partea „Universității Prenatale”, un program organizat de către obstetricianul Rene Van de Carr din Hayward, California. Manualele și înregistrările vă spun cum să vă implicați fătul în „Jocul Lovirii”, începând cu cea de-a cincea lună. Invitația de a lovi la anumite ore de exercițiu, învață fătul că acțiunea poate deveni comunicare.

Cea de-a doua lecție începe cu „Salut, aici este tata”, și introduce cuvinte ca „mângâie, atinge și strânge”, însoțite de stimuli tactili. Muzica și câteva litere din alfabet, împreună cu demonstrații de lumină, întuneric, cald și rece se vor adăuga gradual. O atenție deosebită va fi acordată cuvintelor și experiențelor care vor fi folosite pentru a

comunica în timpul nașterii; de exemplu: „acesta este o strângere”, care va fi folosită pentru a descrie o contracție.

O privire asupra primei mii de „absolvenți” indică faptul că plâng mai puțin la naștere, adeseori au ochii deschiși când ies din canalul nașterii, sunt mai alerți, sunt mai ușor de calmă cu ajutorul ropotelor de ploaie, al fricțiunilor sau al muzicii și au niveluri superioare ale funcționării fizice. După naștere, acești bebeluși par să se întoarcă mai repede, să vorbească de timpuriu, să acționeze mai independent și se pot concentra pe perioade mai lungi de timp.

Un experiment asupra unui grup de control (un grup similar care nu a experimentat programul) a demonstrat că acest simplu program de comunicare prenatală a avut un efect însemnat atât asupra mamei și tatălui, cât și asupra bebelușilor. Mamele din program au trecut prin sarcini mai ușor, au fost mai atașate de micuți, au înțeles reacțiile lor mai bine, au considerat că procesul nașterii era mai ușor decât se așteptaseră și au avut o rată mai scăzută de incizii decât mamele care au lipsit de la program.

Descoperirea că nou-născuții sunt capabili să își amintească și să învețe, folosindu-și pe deplin simțurile fizice și evident un creier bine dezvoltat, vine ca o surpriză forțată. În următoarele capitole vom vedea modul în care nou-născuții își folosesc aceste aptitudini pentru a-și exprima personalitățile individuale și se angajează în comunicare cu o neașteptată virtuozitate.

CAPITOLUL 4

Personalitatea angrenantă

Veți descoperi singuri, la fel cum fac toți părinții în final, că bebelușii nu sunt la fel. Chiar și aflându-se în uter, bebelușii își manifestă preferințele, reacționează diferit la pericol și își practică exercițiile cu (sau fără) plăcere. Prin mulțimea de semnale pe care le receptați, veți simți personalitatea celui dinăuntru.

În respirație și bătăi cardiace, dumneavoastră și bebelușul sunteți una și aceeași ființă. Împărțiți mese, spațiu, râsete și durere, în permanență conectate prin cursul neîncetat al chimiei corpului. Când dumneavoastră beți, la fel face și bebelușul. Atunci când micuțul sughite, simțiți tremurături ritmice. Vă veți surprinde vorbind cu el, probabil și folosind un nume, acoperind subiecte de la cele mai ușoare la cele mai serioase. Atunci când sunt întrebați dacă într-adevăr cred că înăuntru se află o persoană care poate urmări aceste conversații, majoritatea părinților devin timizi și încep să se scuze. Dar ei continuă să întrețină conversații cu micuțul – dacă nu pe temeuri științifice, atunci intuitiv; dacă nu în public, atunci în privat.

Până de curând, știința a oferit slabe încurajări părinților care căutau semne ale personalității înainte sau imediat după naștere. Acum, pe măsură ce crește nivelul cunoștințelor despre viața din uter și a comportamentului

nou-născuților, se pot găsi dovezi pentru a susține acele tipare individuale și calități comportamentale care definesc personalitatea.

Deținând cele mai noi instrumente, oamenii de știință au observat, au înregistrat, au testat, au filmat și au analizat modul în care nou-născuții își folosesc simțurile, mușchii și mintea. Ei se îndreaptă activ spre ceva, experimentează, inventează răspunsuri și își urmează interesele. Sunt capabili de o direcționare proprie, de expresie emoțională și să stabilească relații însemnate. Pentru a face cunoscut faptul că sunt mulțumiți sau nemulțumiți, exercită o influență enormă asupra celor care îi îngrijesc. Răspunzând, ei demonstrează că sunt pregătiți pentru interacționare.

Semne timpurii ale personalității

Semnele exprimării și reglării proprii vor ajunge mai întâi la dumneavoastră dinăuntru uterului, unde fătul este un pasager activ, lovind și zvârcolindu-se, exersând în permanență după propria voință, ajustându-se după activitățile și dispozițiile dumneavoastră. După o perioadă de săptămâni și luni, este sigur că bebelușul reacționează la diferite tipuri de muzică, voci cunoscute, atacuri la persoana dumneavoastră, accidente, artificii de sărbători și furtuni emoționale. Reacțiile pe care le simțiți sunt probabil mai mult decât mecanice; pot fi în mare măsură personale.

După cum am notat în Capitolul 1, bebelușul poate fi un împătimit al mișcării regulate. Spionându-i cu ajutorul ultrasunetelor, știți acum cât de variate și spontane le sunt activitățile. Spontaneitatea este propriul lor mod de exprimare. Începând de la 10-12 săptămâni după concepție, abia cântărind câteva grame, micuțul va exersa mișcările după voie, cu entuziasm și regularitate. Mișcările fetale de acum nu sunt mecanice, ci sunt grațioase și fluide.

Fiecare făt prezintă trăsături diferite la sfârșitul lunii a treia de sarcină. Musculatura feței se dezvoltă într-un tipar determinat de ereditate, în așa fel încât expresiile faciale devin deja asemănătoare cu ale dumneavoastră. Fața devine mai draguță, corzile vocale sunt întregite, permițând alte căi de exprimare.

Semne ale personalității la făt au fost pentru prima dată reportate de către fetologistul pionier din Noua Zeelandă, Sir William Liley. El a portretizat fătul ca "mai degrabă la comanda sarcinii", garantând succesul prin producerea anumitor hormoni la timpul potrivit și inducând toate modalitățile în schimbarea fiziologiei materne, pentru ca aceasta să devină o gazdă potrivită.

Printr-o reglare hormonală, fătul rezolvă problema incompatibilității sau a respingerii de organe transplantate. Fetusii determină durata sarcinii, decid în ce fel vor sta și în ce fel se desfășura travaliul.

Printre alte semne ale inteligenței individuale observate în uter, Liley le listează pe următoarele: evitarea repetată și cu scop a presiunii din afară asupra zonelor osoase; răspunsuri violente la înțepături ale acelor sau injectarea soluțiilor reci în uter; reacție la gâdilă; și preferințe gustative clar definite (unii bebeluși devin suspicioși la gustul zaharinei și înghit mai puțin, în timp ce alții îl preferă și înghit mai mult). Bebelușii pot reacționa prin creșteri ale bătăilor inimii atunci când se aplică lumina unei lanterne pe peretele abdominal al mamei și tresar ca reacție la zgomotele asurzitoare.

Cercetătorii au observat un răspuns ciudat la retragerea lichidului amniotic în urma amniocentezei. În această procedură, care a devenit din ce în ce mai comună, un ac penetrează uterul pentru a extrage o mostră de fluid pentru a verifica posibilele defecte genetice. Fetusii în vârstă de aproximativ 16 săptămâni au fost filmați după introducerea acului în uter de către doctorii din Danemarca. Jumătate

dintre ei au prezentat o reacție de panică: nu s-au mișcat timp de două minute.

Jumătate dintre ei și-au pierdut variațiile întâlnite în mod normal într-o serie de bătăi cardiace. Acest ritm plat, invariabil, este întâlnit la bebelușii foarte bolnavi sau la cei care au fost afectați de o doză de Valium sau alt medicament. Deoarece niciunul dintre fetoși nu prezentau acest tipar înaintea amniocentezei, cercetătorii au ajuns la concluzia că micuții reacționau la procedura în sine. Ceea ce observăm aici nu este indiferență, ci o reacție sensibilă, probabil șocantă asupra a ceea ce tocmai s-a petrecut în sanctuarul în care trăiesc.

Sexualitatea

Șochează imaginația, însă sonogramele au evidențiat dovezi surprinzătoare ale sentimentelor sexuale în uter. Descoperirea a fost accidentală, folosind unul dintre sonografele de ultimă generație care face posibilă observarea celor mai mici părți ale organismului. În timp ce căutau altceva într-o serie de sonograme ale unui făt băiețel, doctorii din New London, Connecticut, și-au dat seama că priveau fazele dezvoltării unei erecții. Urmărind această descoperire deosebită, au depistat în final șase asemenea cazuri la băiețelii în vârstă de aproximativ 26 săptămâni de la concepție.

În perioada creșterii intrauterine, băiețelii au scrot complet dezvoltat și penis la aproximativ 16 săptămâni după concepție. Aceste erecții demonstrează faptul că piste nervoase specifice funcționează indubitabil până la 26 săptămâni, ceea ce înainte nu era luat în considerare. Putem specula faptul că acestea implică sentimente sexuale și sunt insuflate de către ceva sexual. În toate cele șase cazuri, fătul își sugea degetul mare în timpul erecției.

Vă pare scandalosă această experiență sexuală intrauterină? Acum aproape o sută de ani, Sigmund Freud al Vienei și-a șocat colegii (și părinții întregii lumi), insinuând faptul că micuții și copiii au sentimente sexuale. În urma acestei concluzii a avut de îndurat abuzuri considerabile. Sexualitatea copiilor noștri găsește un mod de a se reprezenta, înainte ca nouă să ne fie confortabilă ideea acceptării ei. Pregătiți sau nu, se pare că fetoșii sunt deja ființe sexuale.

Mari visători

Nou-născuții dorm foarte mult. Este ceea ce fac ei cel mai mult, în mod normal, cam șaisprezece ore în fiecare zi din primele două săptămâni de viață. Dar ceea ce probabil nu știți, este faptul că aproape o jumătate din acest timp este petrecut visând, cam opt ore din douăzeci și patru. Prematurii (de treizeci de săptămâni) visează în proporție de 100% din perioada de somn, ceea ce reprezintă majoritatea timpului. Nimeni nu își petrece mai mult timp visând, decât nou-născuții. Această descoperire majoră ne ajută să ne extindem concepția asupra minții copilului și asigură confirmări adiționale ale personalității dinaintea nașterii.

Visele sunt un exercițiu de creativitate al minții bebelușului dumneavoastră, o experiență intrinsecă, privată, însă nu în totalitate secretă. Visele sunt electrice, lăsând în urmă o cale de unde cerebrale și un curent indicator de nivel al impulsurilor nervoase către părți ale organismului care sunt active în vis. Visele și somnul au putut fi probate numai în ultimul sfert al secolului trecut cu ajutorul instrumentelor științei.

Complexitățile somnului sunt acum studiate cu ajutorul instrumentelor electrice sensibile pentru a putea măsura tiparele undelor magnetice cerebrale, activitatea musculară,

bătăile inimii și alte semne vitale. Studiile relevă diferite stadii ale somnului, survenite în cicluri. Unul dintre aceste stadii, identificat ca REM pentru mișcări rapide ale globilor oculari, este cel în care se produc visele. În stadiul non-REM, prin contrast, nu apare nici o mișcare a globilor oculari și întregul sistem fizic devine foarte liniștit. Nou-născutul dumneavoastră trece prin diferite cicluri ale somnului REM și non-REM între perioadele de alimentație.

În stadiul de somn, creierul și corpul sunt extrem de ocupate, probabil determinându-vă să vă întrebați dacă într-adevăr bebelușul dumneavoastră a adormit. Respirația se accelerează și devine neregulată, crește și presiunea sanguină sistolică împreună cu producția anumitor steroizi. Consumul de oxigen se mărește, presiunea se ridică în cavitatea craniană, băieții au erecții, iar acțiunile neuronale pot fi la fel de intense ca în cazul stării de veghe. Puteți observa mișcări majore ale corpului și, de multe ori, schimbări ale poziției. Creierul micuțului, la fel ca și inima, rinichii și alte organe, nu se odihnesc în somn, ci sunt foarte active.

Ceea ce știm despre somnul și starea de veghe a nou-născuților provine în mare măsură dintr-un studiu asupra lor, efectuat de către specialiști ai Universităților Columbia și Stanford. Utilizând instrumentar modern, aceștia au descoperit că bebelușii încep să viseze imediat după ce adorm. Dacă vă priviți micuțul adormind, veți remarca aceasta. (Adulții, din contră, încep cu somnul liniștit, apoi visează).

O descoperire neașteptată: cu cât sunt mai tineri nou-născuții în vârstă conceptuală, cu atât mai mult visează. Din procentajul de 100% al somnului la treizeci de săptămâni, perioada visului scade brusc la 50% la patruzeci de săptămâni (perioada completă). Apoi scade considerabil pe parcursul vieții, la 20% din somn la tineri și la 13% la populația vârstnică.

De ce este visatul atât de important pentru bebeluși? Autorii acestei cercetări consideră că impulsurile apărute în creier în timpul somnului REM pot cumva facilita creșterea și mielinizarea zonelor motrice și senzoriale cheie ale sistemului nervos. Somnul non-REM, contrar celui alt, pare să promoveze integrarea și controlul în emisferele creierului superior (cortexul cerebral). Cu alte cuvinte, visul este un exercițiu al creierului.

De asemenea, visele bebelușului au conținut, iar acesta poate fi serios. Neregularitățile respiratorii tipice somnului REM cauzează largi fluctuații în expansiunea toracică și perioade fără respirație a câte zece secunde odată. În somnul adulților, acest gen de evenimente sunt corelate cu ceea ce se întâmplă în vis, ca vorbitul, înecatul, râsul și alergatul. În vise, întreaga lume a experienței poate fi duplicată. Putem presupune că și visele micuților sunt asemănătoare; în vis, ei par să aibă de-a face cu evenimente care se petrec în interiorul minții lor.

Privind nou-născuții în vârstă de paisprezece săptămâni dormind, cercetătorii au notat multe semne ale caracterului conștient: grimase, scâncete, zâmbete, smucituri ale feței și ale extremităților și mișcări ale poziției corpului și membrilor. Au existat episoade frecvente între 10-15 secunde ale crispării șezutului și agitări ale membrilor, degetelor de la mâini și de la picioare („vise” rele). Ei au remarcat pe chipurile bebelușilor că ceea ce simțeau erau sentimente de perplexitate, dispreț, scepticism și alte semne ale emoțiilor și gândurilor. Aparent, anumite vise sunt furtunos de amuzante. O mamă mi-a spus că bebelușul ei râdea dintr-odată în somn, în mod repetat în primele trei luni după naștere.

În timp ce este dificil de demonstrat că visele nou-născuților sunt la fel ca ale adulților, par asemănătoare

În fiecare mod măsurabil. Autorii acestui studiu indică faptul că, deoarece activitatea visului este asociată cu un segment al trunchiului cerebral care se dezvoltă timpuriu, nu există niciun motiv pentru care visele nu pot apărea devreme în perioada intrauterină și nu pot conține material din experiența copilului până în perioada prezentă. Nu există niciun motiv de îndoială că atunci când bebelușul zâmbeste în somn, este un semn al plăcerii.

O colecție de zâmbete

Zâmbetul este una dintre cele mai angrenante și mai recompensatoare expresii a personalității micuțului, însă experții obișnuiau să creadă că este imposibil în cazul unui nou-născut. Aceasta ajută în a explica motivul pentru care zâmbetele nou-născutului reprezintă încă un secret bine ținut. Nou-născuții pot și chiar zâmbesc, urmăriți-i!

De fapt, de când a fost descoperită capacitatea de a visa a micuților, am avut dovada zâmbetului din partea unor micuți cu câteva luni înainte de a se naște. Din moment ce prematurii sunt cei care visează cel mai mult, ei zâmbesc de asemenea cel mai mult. Nu mă pot abține să-mi pun întrebări în legătură cu ce visează ei, mai ales atunci când zâmbesc.

Bebelușul dumneavoastră poate zâmbi la naștere - un fenomen rar dar important, vă poate zâmbi mai ales dumneavoastră. Pediatrii credeau că zâmbetele nu erau decât mimici, însă de când s-a făcut cunoscută munca obstetricianului francez Frederick Leboyer în legătură cu practicile delicate la naștere, din ce în ce mai mulți bebeluși au fost văzuți zâmbind. Unii dintre ei zâmbesc atunci când li se face o baie caldă de către tații lor.

Bebelușii născuți subacvatic pot deține recordul pentru zâmbetul la naștere. Un tată a spus după acest tip

de naștere, că fetița lui a zâmbit de fericire timp de câteva minute. Puteți accepta faptul că aceste zâmbete (sau țipete născuțite, după caz) pot indica felul în care se simt bebelușii după naștere?

Nu puteți ști niciodată când sau cât de des va zâmbi micuțul dumneavoastră. Pediatriul Peter Wolff de la Harvard, a observat intensiv un grup de nou-născuți, timp de cinci zile. El a descoperit largi variații în frecvența zâmbetului, de la șase la șaiszeci și opt de zâmbete la un copil, cel mai des înregistrate în starea de vis. Câteva dintre acestea au fost asociate scaunului sau urinării, un semn al unei plăceri, fără îndoială. Două fetițe gemene au fost cele mai zâmbărețe; înregistrând de la șase la zece ori mai multe surâsuri decât alte două fetițe din studiu - dovadă clară a diferenței de personalitate.

Studiile tehnice arată că zâmbetele timpurii sunt parțiale și implică gura și obraji, însă nu și mușchii situați mai sus, ca cei de lângă ochi și de pe frunte. Aceasta nu înseamnă neapărat că sunt inferioare sau nesincere; ar putea reflecta o lipsă a dezvoltării musculare, sau, la fel de bine lipsa entuziasmului. Zâmbetele largi, deliberate și controlate par să apară cu predictibilitate la 46 săptămâni după concepție (șase săptămâni după o naștere la termen). Acesta a fost denumit și „zâmbet social” deoarece vine ca o reacție la un salut social iar experții l-au denumit primul zâmbet real. După părerea mea, suntem întârziați în a accepta toate zâmbetele micuților ca fiind importante și ar trebui să-l considerăm pe fiecare ca o parte a întregului repertoriu.

Pe măsură ce micuțul înaintează în vârstă, zâmbetul devine o expresie mai frecventă a personalității. Aveți mult de-a face cu încurajatul (sau descurajatul) zâmbetului, după cum a arătat un experiment al psihologului Yvonne Brackbill. Dintr-un grup de bebeluși având patru luni fiecare,

jumătate au fost ridicați și li s-a zâmbit înapoi ori de câte ori micuții zâmbeau. Zâmbetele celeilalte jumătăți au fost ignorate. Zâmbăreții care au fost încurajați și-au crescut media de zâmbete, în comparație cu cei ignorați.

Descoperind acest lucru, experimenterii au inversat procesul, acționând cu descurajare asupra primei grupe. Pe parcursul primei părți a experimentului, bebelușii s-au uitat cu atenție la fețele care le-au răspuns la zâmbet; când experimenterii au încetat să zâmbească, media zâmbetelor a scăzut dramatic. După ce au întâlnit o serie de fețe inexpressive, micuții nici măcar nu s-au mai uitat la experimenterii, și-au întors capetele și s-au uitat în altă parte!

Pe măsură ce zâmbetele erau respinse, relațiile au clacat. Pentru a împiedica micuții să se îndepărteze, li s-au așezat pături rotite sub capete. Nemaiputându-și mișca micile capete, bebelușii și-au ațintit privirile în tavan; au refuzat să schimbe priviri. Acest experiment este dovada dramatică a faptului că atunci când un bebeluș zâmbește, transmite un mesaj personal, de importanță vitală. Puterea maternă este de asemenea ilustrată aici. Dacă vă doriți un bebeluș zâmbitor, știți ce trebuie să faceți!

Analizele cu ajutorul tehnologiei avansate asupra micuților în primul an de viață relevă faptul că zâmbetele sunt mult mai expresive decât s-a crezut și în feluri pe care nu le putem percepe cu ochiul liber. Studii asupra mișcării faciale și a activității cerebrale arată că de fapt micuții acordă mai multe zâmbete mamei, decât unor necunoscuți. Marile zâmbete rezervate pentru mame implică mai mulți mușchi și activează regiunea frontală dreaptă a creierului, în timp ce zâmbetele oferite străinilor activează mai puțini mușchi faciali și partea stângă a creierului. Oricare ar fi însemnătatea acestei curioase diferențe, măsurătorile

demonstrează că bebelușii simt și exprimă diferite lucruri prin zâmbetele lor. Dacă ați crezut că bebelușul are un zâmbet special pentru dumneavoastră, ați avut dreptate.

Întâlniri apropiate

Personalitatea bebelușului se dezvăluie în întâlnirile intime care sunt impresionant de personale. Filmele rare și capturile video au încetinit pentru o privire mai atentă și au arătat atenția marcantă și sincronizarea mișcării între nou-născuți și părinții lor. Un exemplu în acest sens îl reprezintă incredibila întâlnire dintre un fiu și tatăl acestuia, captată pe film de către Daniel Stern de la Colegiul Medical Universitar Cornell.

Bebeluşul, sosind acasă de la maternitate, este ținut în brațele tatălui. Derulat în mișcare lentă, filmul arată că pe măsură ce tatăl își apleacă chipul, bebeluşul și-l ridică în întâmpinare. Aceasta se întâmplă de mai multe ori. Atunci când brațul drept al tatălui începe să se ridice, brațul stâng al bebeluşului care atârna pe partea opusă, începe și el să se ridice. Mănuța bebeluşului și cea a tatălui se împreunează deasupra mijlocului micuțului, unde acesta prinde degetul mic al părintelui, moment în care adoarme.

Această coreografie, pentru care tatăl avea suficientă practică musculară iar bebeluşul nici una, implică percepție vizuală desăvârșită, anticipare a acțiunilor, dorința de a participa și sincronizarea mușchilor capului, brațelor și mâinilor. Ceea ce pare atât de comun, este o realizare remarcabilă pentru nou-născut, pe măsură ce tată și fiu se întâlnesc și se îmbrățișează. Raportând aceste lucruri, psihiatrul Louis Sanders comentează: „Provoacă mintea ca și cum ar exista posibilitatea unei astfel de sincronizări”.

Sincronizare este numai unul din termenii care descriu modul în care nou-născuții stabilesc un contact ferm

cu mamele și tații. Legătură și atașament sunt cuvinte mai potrivite pentru această apropiere. Oamenii de știință descriu în continuare relațiile dintre părinți și copii ca împletite sau reciproce. Toți acești termeni recunosc că noul-născut este capabil de angajament intim, afirmare proprie și, la limita puterilor sale, chiar companie și spectacol.

Ca o mamă interesată, puteți observa acele stări alerte silențioase și puteți profita de ele la maxim privindu-l îndeaproape, zâmbindu-i, vorbindu-i, cântându-i, îmbrățișându-l și sărutându-l. Aceste intimități, pentru care micuțul este cu siguranță pregătit, pot fi fundamentul jocului interactiv, iubirii și jocului dragostei ulterior în viață. Într-un mediu favorabil apropierii și aprecierii, personalitatea bebelușului va înflori.

Față în față

Veți vedea pe fața micuțului acele calități particulare și tipare care constituie personalitatea. Fețele reprezintă zone de întâlnire pentru descoperiri mutuale și schimburi prietenoase. Ceea ce a fost atât de bine ascuns, până să fie prezentat de către cercetările moderne, este incredibila abilitate a nou-născutului de a vedea pe chipul mamei calitățile personalității ei.

Multe studii arată fascinația deosebită pe care micuții o au pentru înfățișări. Cei în vârstă de numai nouă minute, fără o experiență vizuală în avans, vor extrage fețele care arată normal dintr-o întreagă paradă de modele faciale. Își vor roti ochii și capetele pentru a urmări fețele inexpressive și pe cele cu ochi, nasuri și guri poziționate greșit, însă vor acorda o și mai mare atenție fețelor cu aspect normal. Ținând cont de faptul că nu au mai văzut o față reală până atunci, de unde știu care din modele este mai apropiat celui real?

La fel de greu de explicat este și felul în care micuțul vă poate descoperi dintr-o galerie de falsuri. Timp de trei

sau patru minute de la naștere, bebelușii cărora li s-au prezentat fotografii mari ale mai multor femei sau fete, au putut identifica din toate acestea chipul mamei. Bebelușul „știe” care dintre acelea sunteți. Cum poate fi acest lucru realizat fără experiență anterioară?

Atunci când fețele nu sunt în regulă – mai ales a dumneavoastră - bebelușul se poate alarma. Această reacție este foarte personală; este de asemenea dovada că micuțul își amintește de dumneavoastră dinainte și este tulburat de schimbare.

În Boston, un grup de proaspete mămici au fost rugate să poarte măști și să rămână tăcute în timpul alăptării în cea de-a șaptea zi după naștere. Una din măști avea culoarea pielii, avea două găuri pentru ochi și acoperea fața până la limita capilară. Cealaltă mască era albă și creată dintr-o bonetă chirurgicală. Fiecare bebeluș își vedea mama prin cele două măști la intervale diferite.

În mod evident, bebelușilor nu le-a plăcut ceea ce au văzut. În mod vizibil supărați, și-au schimbat pozițiile și nu s-au mai uitat la mămici. După ce au văzut masca de culoarea pielii, bebelușii din pătuțuri își supravegheau mediul ca și cum ar fi căutat anxioși și alte anomalii. Au dormit mai repede, ca și cum ar fi evadat într-o lume mult mai plăcută. După experiența ambelor măști, au băut mai puțin lapte, au fost mai agitați și au plâns mai mult.

O mamă, descriind reacția fiicei ei la vederea măștii de culoarea pielii spunea: „se tot uita la mine și nu-i venea să creadă...a fost foarte supărată...și a scuipat pentru prima dată”. În cazul celei de-a doua măști, bebelușul nu a mai vrut să aibă nimic de-a face cu mama „s-a uitat pe furie și asta a fost tot”.

Toți bebelușii din acest studiu au dormit împreună cu mamele lor și au avut parte de șase zile de alăptat normal înainte de apariția măștilor. Când experimentul a fost repetat cu bebeluși din sălile de nou-născuți, reacțiile au

fost mult mai mici și somnul nu a fost deranjat. Se pare că micuții din saloane nu-și cunoșteau atât de bine mamele și încă nu începuse să le pese. Aceasta indică rapiditatea cu care se dezvoltă relația atunci când sunteți împreună. Citindu-vă expresiile faciale, bebelușul își va forma rapid impresii, își va dezvolta așteptări și va începe să țină la dumneavoastră. Două profile ale personalității încep să se dezvolte - al dumneavoastră și al micuțului venit pe lume.

Conexiunea vocală

Cu siguranță, bebelușul vă va auzi vocea cu mult înainte de a veni pe lume, iar această legătură cu dumneavoastră este continuată după naștere. Testele postnatale arată dimensiunile personale ale acestei legături - bebelușul este în special atras de vocea dumneavoastră.

Lucrând cu nou-născuții din Franța și Statele Unite, psihologul Anthony DeCasper și colegii săi au făcut posibil ca bebelușii să audă sunete variate și voci pe măsură ce se alăptau cu intensități diferite la un sân. Printre posibilități erau incluse înregistrările proprii mame citind „To Think That I Saw It on Mulberry Street!” de Dr. Seuss și ale altei femei citind aceeași poveste. Măsurând pauzele de supt la secundă, au descoperit că micuții sugeau la orice intensitate ar fi fost nevoie pentru a auzi vocea mamei din nou - preferau acea voce. Studiul lui DeCasper asupra celor în vârstă de două zile a confirmat faptul că nu aveau nici o problemă în identificarea vocală a mamelor, chiar dacă ar fi vorbit în limba franceză sau engleză.

Pentru a fi capabili de a face acest lucru, ei trebuiau să fie apti să înțeleagă ritmicitatea limbajului, intonația, variațiile frecvenței și fonetica. Experții în memorie ar spune că ar fi trebuit ca micuții să rețină în memorie vocile mamelor în timp ce le-ar fi comparat cu cele noi.

Atunci când li s-a dat de ales între voci masculine și feminine, au ales în general vocile feminine, probabil deoarece urechile lor sunt echipate cel mai bine să audă tonul vocal feminin. Pot de asemenea identifica vocea tatălui, însă dacă ar trebui să aleagă între aceasta și bătăile ritmice cardiace, le-ar alege pe cele din urmă, probabil din cauză că acestea sunt un prieten mai apropiat. (Tații nu ar trebui să ia acest lucru prea personal; ei nu pot pur și simplu să fie în preajmă la fel de mult ca ritmul cardiac sau ca vocea mamei. Pe lângă asta, niciun studiu nu a aprofundat impactul pe care îl are comunicarea activă paternă în relația cu fătul.)

Jocurile vocale determină un fin vehicul al expresiilor și al interacțiunilor dintre personalități. Oricare parte interesată se poate juca ridicând tonul cu o notă, copiiind orice sunet pe care se întâmplă ca micuțul să-l scoată, corelând cu un pic de gâdilă și exagerând expresiile faciale. Dacă aveți chef să vă exprimați propria personalitate, încercați jocuri de „cucu-bau”, rime puerile, imitații prostești și alte „dulci nimicuri”.

În mod remarcabil, micuțul este pregătit ori să urmeze, ori să conducă în aceste jocuri ale vederii și auzului. Filmele sincronizate cu înregistrări sonore ale bebelușilor și ale părinților, indică faptul că micuții conduc jocul aproximativ 90% din timp. Aceasta înseamnă că părinții au fost extrem de atenți și i-au permis copilășului să preia inițiativa. Răspunzând în acest fel, creați un spațiu pentru ca personalitatea nou-născutului să ocupe un punct central.

În mod tipic, bebelușul va angrena totul în jur, scoțând sunetul său preferat. Ca un părinte interesat ce sunteți, îl imitați de câteva ori. După o pauză respectuoasă, bebelușul contribuie cu un nou sunet, ceva din repertoriul curent, prins într-o ocazie a unui sunet vesel sau unui țipăt de fericire. În cadrul acestui dialog intim și recompensator, personalitățile angrenate se vor apropia mai mult.

CAPITOLUL 5

Interlocutorul înzestrat

Micuții, ca grup, fac destul zgomot, însă până recent, gălăgia lor nu a fost considerată un semn al inteligenței. Ei s-au exprimat dintotdeauna prin trupurile lor, devenind roșii de furie, tensionați de teamă, strângând pumnii cu empatie, dar mult prea des am fost insensibili la mesajele lor. Nou-născuții au comunicat cu un perete.

În timp ce noi primeam note proaste pentru receptarea mesajelor micuților, ultimele cercetări științifice indică faptul că ei s-au descurcat de minune primindu-le pe ale noastre. Ei examinează îndeaproape fețele și stările, reacționând în consecință. Privind și ascultând cu precizie uimitoare, ei așteaptă să ne alăturăm dialogului intim. Comunicarea nou-născuților este rapidă, uneori durând o clipă. Această aptitudine este atât de precocă, încât s-ar putea mai degrabă să fie înnăscută decât învățată.

Comunicarea dinainte de naștere

Primele dumneavoastră dialoguri cu fătul au început probabil fără conștiență sau intenție prin sunetele muzicii, ritmul cardiac, vacarmul sufletesc neobișnuit, mormăit, cântat sau vorbit. Fătul din interior este alert și atent.

Unul dintre primele semne de atenție a fetoșilor apar în fotografiile intrauterine, unde aceștia parcă privesc la ceva, profund absorbiți, ținând delicat cordonul ombilical. Acest cordon leagă uterul solitar de lumea înconjurătoare. Mai precis decât un cablu de televiziune, cordonul ombilical pulsează datorită traficului vieții care se scurge înainte și înapoi între dumneavoastră și micuțul dinăuntru. Omniprezent, este o jucărie în viață, mișcătoare și încărcată cu informație. Această conduită vivace poate constitui un feed-back biologic de unde bebelușul primește informații despre abundența nutrienților și despre încetinirea sau accelerarea circulației, un tip de monitor maternal-fetal care poartă cu el vești încurajante sau neliniștitoare.

Echipamentul atingere-sunet

Nu-mi vine să cred că fătul este pasiv la mesajele despre viață și moarte care circulă prin cordon. Convingerea mea este că un anumit tip de inteligență este câștigat datorită unei combinații dintre atingere și auz. Simțul tactil este unul bine dezvoltat, ușor vizibil după naștere prin continua atingere, gustare, prindere, îmboldire și zguduire a obiectelor. Imaginați-vă această activitate masivă tactilă la fel ca la un canal de comunicare cu două sensuri: aducând informație în interior (ce gust are, cum se aude, cum se simte?) și transmitând informația în exterior (îmi place asta și vreau mai mult).

Atingerea este un mod de bază al comunicării pentru fiecare dintre noi, aducând un curent constant de informație prin strângerea mâinii în semn de salut, îmbrățișări, prinderi și sentimente. Imaginați-vă cât de multe atingeți când faceți cumpărături, de exemplu. (Atin-

gem atât de automat, încât avem nevoie de semne care să ne avertizeze să încetăm.)

Fătul deține degete și mâini de la a șaptea săptămână de sarcină. Până la cea de-a paisprezecea, el își poate împreuna mâinile și poate începe să își sugă degetelul. Sunt inevitabile explorarea, atingerea și cuprinderea. Folosindu-și inventivitatea ei pot fi la fel ca acei deținuți ai războiului care comunică între ei prin lovituri în țevile de apă.

Rețeaua auditivă care asigură datele în sistemul tactil este de asemenea ocupată și cu scanarea atmosferei pentru recepția vocii dumneavoastră. Lecțiile de vorbire încep cu siguranță înainte de naștere. Unul dintre pionierii care au descoperit aceasta, Henry Truby de la Universitatea Medicală din Miami, mi-a spus într-o conversație personală (1983) că spectografele vocilor nou-născuților ar releva faptul că sunt sau nu primul copil, dacă au fost probleme pe parcursul sarcinii sau dacă au îndurat conflicte conjugale în uter. Toate acestea, spunea el, ar fi reflectate în vocea copilului și ar fi comunicate prin vorbire ulterior în viață. Poate că nu acordați multă atenție fătului dumneavoastră, însă el vă acordă foarte multă atenție dumneavoastră.

Telefonul cu difuzor

Se știe de secole că micuții pot plânge în uter, însă se cunosc prea puține lucruri despre acest subiect și pare a fi un secret bine păstrat.

Plânsul intrauterin este posibil ori de câte ori aerul are acces în cavitatea amniotică și în laringele fetal – așa cum se întâmplă în rupturile membranare sau în introducerea unui cateter prin cervix. Înainte de folosirea sonogramelor (imagini captate prin înregistrarea undelor cu frecvență înaltă care ricoșează din făt), atunci când

obstetricienii obișnuiau să efectueze amniograme, trebuiau să le avertizeze pe mame să stea în poziție verticală timp de câteva ore după procedură, astfel încât aerul să stea departe de laringele fătului; altfel ar fi putut avea experiența tulburătoare a auzirii fătului plângând.

Robert Goodlin, șeful medicinei perinatale de la Universitatea Centrului Medical Nebraska, ne spune că dacă ar exista aer în uter, l-am putea auzi pe micuț țipând în cea mai mare parte a timpului. Trebuie să presupunem că aceste sunete sunt comunicative și importante. Studiile arată că plânsetele din orele premergătoare nașterii sunt datorate manevrelor obstetrice.

Limbajele universale

Nou-născuții sunt faimoși pe întreaga planetă pentru sunetele lor. În primele douăzeci și patru de ore, ei pot crea o simfonie a sunetelor: țipete, scrâncete și văitături, de asemenea se aud tușind, râgâind, sforăind, sughițând și mormăind. În rare ocazii îi puteți auzi gângurind de plăcere, de energie, sau chiar râzând. Toate sunetele poartă informații cu potențial util.

Muzica și culorile reprezintă limbajul internațional care le vorbește atât copiilor cât și părinților în fiecare cultură. În mod similar, plânsul este înțeles pe tot teritoriul planetei. Bebelușii stăpânesc acest limbaj cu mult înainte de a se naște. Limbajul trupului este vorbit în toate țările. Mișcările mâinilor, expresiile faciale și gesturile dețin o gramatică proprie și inteligibilă. Ei folosesc în mod activ acest mijloc de comunicare. În final, emoțiile reprezintă o altă limbă internațională universală care nu are nevoie de traduceri. Emoția este limba nativă a întregii rase umane, iar bebelușii o cunosc la fel de bine ca și adulții.

Plânsetele nou-născuților

Unii bebeluși sosesc silențios și nu scot mai mult decât un suspin; ei lovesc și se mișcă viguros, scanând orizonturile în căutarea mamelor. Dacă mediul este liniștit, micuțul poate rămâne în starea de alertă tacită, cu ochii larg deschiși pentru o oră sau mai mult după naștere. În tot acest timp, veți fi mișcată de contactul intim și penetrant dintre privirile care se întâlnesc, veți ști că veți putea comunica. Primele priviri ajută la consolidarea relațiilor tuturor participanților, chiar și în cazul gemenilor.

În mod legendar, majoritatea micuților plâng la naștere. Acest plânset are un efect imperativ, provocator asupra aproape oricui din raza sunetului. Doctorii și părinții sunt înclinați să rădă nervos la auzul acestor sunete și spun că ele sunt semnul unei bune sănătăți și forțe, dar în esență este o glumă proastă. Plânsul unui bebeluș la naștere reprezintă un semn al stresului și o rugămintă pentru ajutor.

Nu demult, autoritățile în domeniu credeau că plânsetele bebelușilor erau întâmplătoare, simple, le considerau sunete nediferențiate și în concluzie, neînsemnate. Aceasta trăda atât aroganța cât și ignoranța de care dădeau dovadă. Odată cu inventarea spectrografului și a altor metode de înregistrare a sunetului, măsurători precise au evidențiat ceea ce părinții și bunicii au știut instinctiv și anume faptul că plânsetele au însemnătate și caracter diferit. Mamele au știut întotdeauna să interpreteze sunetele și să le diferențieze pe ale propriilor bebeluși de cele străine.

Înregistrările arată că ele sunt în mod clar diferite. Ele sunt specifice nașterii, foamei, plăcerii și durerii. Când aceste sunete au fost redactate câtorva sute de adulți de toate vârstele, inclusiv bărbaților însurați și celibatari, cercetătorii au descoperit că aproape fiecare a putut face diferența.

De când s-a definitivat munca asupra plânsetelor micuților, acum un sfert de secol, medicii au mai găsit și că plânsetele conțin informații asupra îmbolnăvirilor, malformațiilor, malnutriției și a altor probleme corelate cu creșterea. Plânsetele celor care sufereau de boli cronice aveau tendința de a fi înalte din punct de vedere al intensității și neplăcute.

Toate acestea evidențiază faptul că plânsetele sunt o formă serioasă a comunicării – dacă cineva ascultă cu adevărat. Când micuții plâng, *cum* plâng și *cât de mult* o fac, sunt indicații ale nevoilor, ale insatisfacțiilor sau ale suferințelor. Probabil că nu veți fi capabilă să înțelegeți imediat toate categoriile, însă, dacă știți că micuțul încearcă să vă spună ceva, veți primi mesajul mai devreme sau mai târziu.

Cu siguranță că acest mod de exprimare nu reprezintă o expresie a fericirii; este ca un puternic vot negativ pentru orice s-ar întâmpla. Dacă vrem să aflăm părerea unui bebeluș despre ceva, putem doar asculta sunetele pe care le emite. Un exemplu de astfel de plâns este acela din momentul retezării cordonului ombilical. În această cruciadă a nașterii fără violență, Dr Frederick Leboyer a sugerat faptul că nu ar trebui să fie întrerupt cordonul la naștere, ci ar trebui să fie permisă încetarea proprie a pulsării în mod natural. Unii doctori nu sunt de acord cu ideea. Dar, judecând după plânsete, bebelușii își construiesc un caz puternic, întărind punctul de vedere al lui Leboyer. S-a observat faptul că micuții plâng mai des după tăierea timpurie a cordonului ombilical și mai rar în cazurile când acesta este îndepărtat mai târziu.

Limbaul trupului unui bebeluș

Micuții vorbesc prin întregul lor organism. Ei exprimă durerea și fericirea în mod fizic și total. După cum am notat

anterior, în corelație cu simțurile, expresiile faciale dezvoltate rapid și cu acuratețe reacțiile micuțului dumneavoastră la gusturi și mirosuri, atât plăcute, cât și neplăcute. Grimasele și încruntările vor transmite elocvent reacțiile la lumină și sunet. Plângerile împotriva temperaturilor vor fi negreșit manifestate și ele. Nou-născuții pot deja comunica prin mâini. Dacă vă vor prinde și vă vor ține de degete, aceasta vă spune ceva. Dacă procesul se inversează, nu sunteți dumneavoastră persoana care îi va spune ceva lui? Bebelușii își rotesc brațele în jur, evident fără a deține încă un control total asupra mușchilor fini, însă exprimând interes exuberant în privința lucrurilor. Măinile sunt întinse pentru a explora și pentru a aduce lucruri înapoi. De asemenea, se nerversc și ca indicatoare care vă spun că există ceva acolo care îi trezește micuțului interesul.

Anumite poziții ale mâinilor sunt ca un semnal care vă alertează în privința stării pe care o simte. Acestea ne pot spune multe despre gradele de conștientă de la somn la alertă totală. Medicii Hanus și Mechthild Papousek au schițat cinci dintre aceste poziții (vezi figura 5-1). (Nu ar trebui să fie o problemă pentru dumneavoastră interpretarea sentimentelor negative manifestate prin pumnul închis.)

Limbaul trupului este comunicativ cu mult înainte de a fi total dezvoltat și sub control. Dacă sunteți deschisă în privința acestui concept, veți fi capabilă să „vorbiți” cu bebelușul mult mai devreme decât vă așteptați. Unul dintre pionierii cercetători care au apreciat acest tip de limbaj la bebeluși a fost Colwyn Trevarthen, specialist în psihologia infantilă la Universitatea din Edinburgh. El a văzut valoarea mișcărilor neîndemânate care apar înaintea celor șlefuite. El a notat că mișcările de căutare sunt practicate înainte de a apărea eficiența totală a vizibilității. Mișcările de prindere

și manevrare apar înaintea abilității de apucare ușoară și manipulare a obiectelor, iar cele de vorbire vin cu mult înainte ca un bebeluș să poată „spune” ceva. Ceea ce este important este faptul că aceste mișcări timpurii exprimă interesele, intențiile și scopurile, ne spun câte ceva despre ceea ce se află în mintea unui copil.

Uneori, limbajul trupului poate fi extraordinar de specific. Acest fapt i-a surprins pe cercetătorii Centrului pentru Studii Cognitive de la Universitatea Harvard, care i-au filmat interacționând cu părinții timp de multe săptămâni după naștere. Din când în când au introdus o mică maimuțică de jucărie.

După vizionarea peliculelor, investigatorii au realizat faptul că bebelușii se mișcau diferit când se uitau la micuța maimuțică decât atunci când se uitau la părinți. Acest limbaj trupesc era atât de precis, încât cercetătorii trebuiau să privească numai un deget ca să își dea seama dacă micuțul privea o jucărie sau o persoană.

Până la vârsta de o lună, mișcările picioarelor și ale mâinilor erau atât de exacte, încât se putea întui *părintele* la care micuțul privea. Descoperiri ciudate de acest tip ne spun faptul că mințile bebelușilor sunt bine ordonate, știu cu cine sau cu ce au de-a face și că mișcările fizice sunt corespunzătoare.

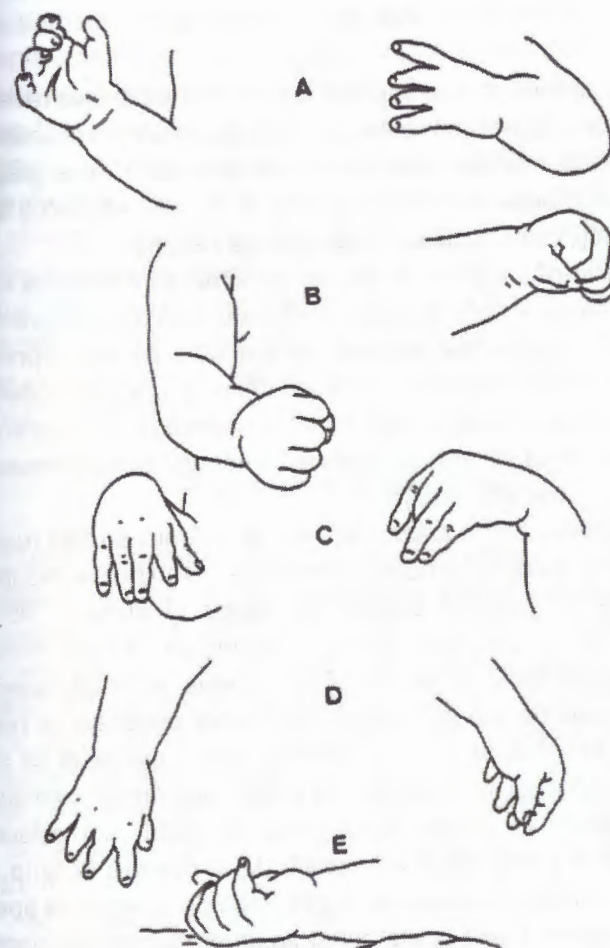

FIGURA 5-1. Semnificațiile Semnalelor
Mâinilor Bebelușilor

A=stare de alertă trează; B=pumni închiși în situații
inconfortabile sau stresante; C=stare de veghe pasivă;
D=etape tranzitorii spre somn; E=somn
De Hanus și Mechthild Papoušek

(Folosită cu acordul doctorilor Papoušek și al Academic Press.)

Limbaajul emoțiilor

Unii copii sosesc împreună cu o furtună emotivă revelată dramatic în sunetele vocale, scuturarea brațelor și a picioarelor, a expresiilor faciale și a culorii. Cum ar putea cineva greși în a înțelege acest amestec al furiei și al durerii? Alți micuți apar mulțumiți, calmi și curioși imediat după naștere.

Nou-născuții, ca și noi, au sentimente intrinsece care devin brusc vizibile pe chipuri. (Nu au învățat încă „mimica poker”). Asemenea expresii se pot găsi pe tot cuprinsul planetei și au înțelesuri similare chiar și în culturi diferite. Întregul registru de emoții umane poate să nu fie prezent la naștere, însă vă veți da seama că micuțul dumneavoastră chiar se descurcă binișor.

Atunci când douăzeci și șase de mămici au fost rugate să țină un jurnal al emoțiilor remarcate pe chipurile micuților, acestea au raportat semne de interes și bucurie (95%), furie (78%), suferință (65%), surprindere (68%), tristețe și dezgust (40%) și teamă (35%). Acesta este un spectru respectabil de emoții umane. Cu numai douăzeci și patru de ani în urmă, ar fi fost o surpriză pentru psihologi să afle că nou-născuții sunt capabili să simtă orice emoții specifice.

Filmați în prima săptămână de viață, nou-născuții prezintă o gamă largă de emoții, de la plăcere la furie. În numai treizeci de secunde, ei pot trece de la somn la țipete zgomotoase. După multe astfel de studii asupra înregistrărilor, un cercetător a concluzionat că dacă unii copii nu erau bine înfășați și-și puteau elibera mânuțele, ar fi lovit în oricine și orice ar fi fost în apropiere. Alții au concluzionat că micuții răspund mai global și intens la circumstanțe provocatoare decât oamenii mai în vârstă. Ei nu se sfiesc absolut deloc în a-și manifesta sentimentele.

Analizele acustice ale vocilor micuților arată o continuitate de la plăcere maximală (râsete și chicote) la plă-

cere parțială, neutralitate emoțională, neplăcere parțială și neplăcere maximală (un plâns complet). Puteți observa aceste ieșiri emoționale prin variabilele lor în intensitate (joase-înalte), durată (scurtă-lungă), sau gălăgie (decibeli). Semnalul maximal al neplăcerii este cel mai zgomotos la peste 2000 hertzi. Acesta poate fi greu de ratat. Mult mai plăcute sunt contururile melodioase ale sunetelor ce exprimă plăcere parțială – în mod tipic mai fine, continue și mai relaxate. Această documentare a emoțiilor a fost realizată asupra bebelușilor în vârstă de două luni, de către doctorii Hanus și Mechthild Papousek, la Institutul de Psihiatrie Max Planck din Munchen.

Pregătiți pentru dialog

Va fi o surprindere, la fel cum a fost și pentru mulți oameni de știință, să descoperiți că bebelușii sunt pregătiți pentru dialogare. În anul 1975, experții în psihologia dezvoltării spuneau că era „dubitabil în cel mai bun caz”, dacă micuții puteau recunoaște vocile mamelor sau să reacționeze la orice mai mult decât la segmente ale sunetelor vocale. Acela a fost anul în care spectrografele au fost folosite pentru a înțelege plânsetele micuților. Rezultatele au arătat că până și bebelușii din burtă învățaseră deja anumite tipare fonice de la mame.

Știm acum că nou-născuții ascultă cu o precizie extraordinară inflexiunile vocale ale adulților și plânsetele altor bebeluși. Ei se nasc pe lume cu o percepție incredibilă, învață și răspund repede la ceea ce văd. Ei par chiar să citească de pe buze.

Ascultare exactă

Un exemplu interesant de ascultare cu precizie provine din experimentul francez executat în anul 1978,

citat în capitolul 3, care indică faptul că bebelușii își ascultă mămicile atunci când le citesc normal și nu invers.

Dacă bebelușii nu pot înțelege cuvintele, de ce ar trebui să le pese de ordinea în care se derulează acestea? Cercetătorii s-au gândit că ar putea fi o monotonie a vocii atunci când se citește invers și ar putea provoca o pierdere a interesului. Dar nu este orice poveste într-o limbă necunoscută, pur și simplu monotonă și plictisitoare? Au bebelușii un mod de a recunoaște citirea inversă ca o formă de non-sens? Oricare ar fi motivul, ascultarea lor este extrem de precisă.

Micuțul dumneavoastră probabil că va acorda o atenție curioasă unei varietăți întregi de sunete. Psihologii i-au filmat pe cei în vârstă de câteva zile, care răspundeau la două sunete asemănătoare și la două zgomote provenite de la un microfon. Au fost surprinși de calitatea maturii a răspunsurilor la aceste stranie sunete. Ascultarea a fost judecată după mișcările direcționale ale capetelor, scoaterea limbii și mișcări active ale gurii care indicau implicare în ceea ce se petrecea. Atenția s-a reflectat de asemenea și în fixarea oculară, dilatarea pupilelor, căutarea vizuală și menținerea respirației. Anumiți bebeluși ascultau atât de intens, încât își ridicau capetele clar din pătuțuri și își păstrau vigilența câte trei, cinci minute dintr-o dată.

Nu este nici un secret faptul că micuții învață limbile străine foarte ușor, dar este o surpriză pentru oamenii de știință că aceștia profită de acest talent special. Bebelușul dumneavoastră va fi capabil să detecteze diferențe în cele mai mici unități de vorbire (foneme), ca „pa” și „ba”. Bebelușii sunt de fapt mai buni la aceasta decât adulții, în primul an întreg din viața lor. Cercetătorii au descoperit aceasta prin expunerea lor, având diferite perioade ale primului an, la sunete ale limbilor ne-native. Comparați cu

adulții care ascultau aceleași sunete, micuții s-au descurcat mai bine în recunoașterea celor mai mici diferențe, ceea ce au demonstrat prin întoarcerea capetelor spre sunete noi în timp de 4-5 secunde.

Acest talent s-a manifestat la intensitate maximă în primele șase luni, apoi a început să se diminueze gradual, astfel încât până la împlinirea primului an, micuții se aflau pe același nivel aptitudinal ca și adulții. Aceasta înseamnă că îi puteți vorbi normal micuțului. Ați putea vorbi încet, distinct și ați putea ridica tonul, însă micuțul copilăș este mai bine pregătit decât oricine altcineva să vă asculte discursul.

Nou-născutul va fi un ascultător selectiv la diferite sunete. Dată fiind alegerea între sunete albe (zgomote de fundal electronice care nu pot fi definite), plânsul sintetizat și plânsul real, ei răspund mai des la plânsul real. S-a constatat că nou-născuții răspund mai des la plânsetele celor din grupa lor de vârstă, mai rar la plânsetele celor în vârstă de 5 luni, iar plânsetele bebelușilor de cimpanzei au fost ignorate.

Cea mai puternică reacție a nou-născuților este rezervată sunetelor înregistrate ale propriilor lor plânsete. Ascultarea lor a provocat ritmul normal al inimii să urce la 7,5 bătăi pe minut. În mod normal, nou-născuții plâng ca răspuns la văicărelile altor micuți, însă este mai puțin probabil ca ei să înceapă să plângă atunci când își aud propriile plânsete. Aceasta înseamnă că dețin conștiință de sine.

Bebeluşul dumneavoastră alert și liniștit poate de asemenea asculta cu implicare incredibilă discursul dumneavoastră. În 1973, psihologii de la Universitatea din Boston au studiat reacțiile corporale ale nou-născuților la auzul sunetelor adulților. Camerele de luat vederi erau îndreptate simultan spre capetele micuților, spre ochi, coate, umeri, șolduri și picioare. Un analizator care surprindea

mișcarea în timp a făcut posibil studiul specific al fiecărui cadru, în fiecare secundă. De exemplu, mișcările brațelor au fost scanate pentru a se observa cadrul exact în care se petrecea fiecare modificare a direcției.

Discursul adult a fost măsurat în silabe. Analiza fracțiunilor de secundă a acestor evenimente relevă faptul că în primele zile de viață, bebelușii își mișcă trupurile în sincron cu discursul adulților - este un fel de amuzament sau mișcări de tipul dansului. Toți cei șaisprezece nou-născuți cuprinși în studiu au făcut asta. Ei au reușit să își susțină distracția pe parcursul unor discursuri care conțineau chiar și 125 de cuvinte.

Aceeași ascultare extraordinară s-a petrecut indiferent dacă discursul era rostit lângă micuți, sau era înregistrat pe bandă audio. Micuții, aflați deja în mișcare în momentul în care adulții începeau să vorbească, își întrerupeau orice făceau și se mișcau în ritmul vorbirii. Dar nu au răspuns la fel de fermecător când au auzit înregistrări ale vocalelor întrerupte sau nimic altceva decât sunetele unor lovituri ușoare.

Micuții vin în această lume echipați cu abilități de ascultare precise pentru a se afilia limbajului uman, în special al mamelor și al taților și pentru a se implica total.

Vegherea perceptivă

Bebelușul dumneavoastră sosește pe lume cu privirea la fel de ascuțită ca și auzul. Atunci când este treaz, ochisorii scanează fără încetare tot ceea ce se află în jur. Această preocupare vizuală este incredibil de inteligentă și de selectivă.

Metoda inventată de psihologul Robert Fantz pentru a se uita la corneea ochiului unui micuț în timp ce acesta privește felurite prezentări vizuale (vedeți capitolul 2),

a relevat faptul că micuții au preferințe, pot identifica forme și pot lucra cu tipare. Înaintea lui Fantz, impresia tradițională era aceea că lumea vizuală a nou-născuților ar fi inițial informă și haotică, iar ei trebuiau să învețe să vadă configurațiile. Fantz a arătat că percepția formelor și selectarea tiparelor sunt mai degrabă înăscute decât învățate, iar cel mai înalt nivel al sistemului vizual, regiunea cortexului striat a creierului, era deja în funcțiune la naștere.

Un exemplu despre cum se folosește nou-născutul de aceste daruri vizuale se află în tratarea jucăriilor ca jucării și a oamenilor ca oameni. În filmele realizate la Universitatea Harvard și pe care le-am menționat anterior, micuții au reacționat diferit atunci când și-au privit mamele față de atunci când s-au uitat la maimuța de jucărie.

Micuții și-au privit mamele cu intensă concentrație, în priviri scurte. Pe măsură ce mamele le răspundeau, aceștia priveau în altă parte și își schimbau gesturile și sunetele. Privirea asupra mamelor a urmat un tipar ciclic al privirii asupra ei, apoi al îndreptării atenției în altă parte, timp de patru sau cinci ori într-un minut. Bebelușii reacționau timid, intens interesați, însă încercând să nu se holbeze.

Atunci când s-au uitat la maimuța de jucărie, s-a petrecut exact contrariul. Până la vârsta de trei săptămâni, micuții se zgâiau cu ochii mari la jucărie timp de lungi perioade, apuncând-o ca și cum ar fi fost pregătiți să se năpustească asupra ei. Degețelele erau ațintite spre maimuțică, iar limbile micuților erau scoase în afară asemeni unor săgeți îndreptate spre ea. Trupurile păreau imobilizate, chipurile erau serioase, iar ochii clipeau numai ocazional. Aici nu era deloc vorba de timiditate.

În aceleași filme era evident faptul că micuții știau când mamele îi priveau. Camerele au fost astfel aranjate, pentru a arăta alăturat chipurile mamelor și ale bebelușilor pentru

a evidenția sincronizarea perfectă a interacțiunii lor. Atunci când mamele zâmbeau și vegheau, bebelușii erau inspirați să execute mișcări largi ale membrelor și să vocalizeze.

Bebeluşii în vârstă de câteva săptămâni au o misterioasă aptitudine să recunoască momentele în care mișcările faciale se potrivesc celor ale sunetelor – o formă a cititului pe buze. Un experiment tipic în acest sens a fost realizat prin împărțirea în două a unui ecran pe care se aflau două fețe vorbind, fiind acompaniate de o singură cale corectă din punct de vedere fonic. Bebeluşii s-au uitat mai mult la fața căreia i se potrivea sunetul pe care îl auzeau. Ei știu care fețe și voci se potrivesc împreună – în orice limbă.

Bebeluşul dumneavoastră se așteaptă să vă audă vocea atunci când vă privește vorbind. Dacă sunetul este al altcuiva, atunci este foarte deranjant! De asemenea, dacă vocea dumneavoastră i se prezintă acompaniată de fața altcuiva, micuțul simte că ceva nu este în regulă și își mută privirea.

Copilașii mai marișori pot combina sunete mai vesele sau mai triste cu fețele care oferă un monolog trist sau vesel, aceasta indicând cunoștințe despre felul în care stările emoționale se aud sau se văd.

Într-un experiment efectuat în Londra asupra unor bebeluși, rimele au fost prezentate cu mișcări faciale normale jumătate din timp și cu o ușoară desincronizare în cealaltă jumătate a timpului. Cu toate că întârzierea între buze și sunet a fost de numai 400 milisecunde, bebeluşii și-au pierdut interesul. Ei s-au uitat în mod semnificativ mai mult în altă parte, atunci când sunetul era desincronizat. Aceasta a condus investigatorii să concluzioneze asupra conștientizării congruenței dintre mișcarea buzelor și sunetul vorbirii ca fiind înăscută. Este cu atât mai impresionant (sau derutant) dacă vă închipuiți că acești bebeluși, de la o lună la trei luni, nu înțeleg un cuvânt din ceea ce se spune.

Acest talent al congruenței sare direct peste barierele lingvistice. De exemplu, bebeluşii scoțieni, cărora li se prezentau chipuri și sunete japoneze, ajungeau să fixeze în final fețele japoneze cărora le corespundeau sunetele limbii respective.

În vârstă de numai câteva zile, bebeluşii francezi preferau să privească chipurile vorbitoare de limbă franceză, iar micuții ruși adorați să îi privească pe cei vorbitori de limbă maternă. Cum pot avea ei aceste preferințe din moment ce s-au născut de numai câteva zile? Mental, ei par să treacă peste propria lor experiență fizică.

Studiu rapid

Am văzut că nou-născuții copiază rapid gesturile adulților, ca loviturile limbii, deschiderea largă a guri și țuguirea buzelor. Pentru a face aceste lucruri, ei trebuie să vadă gura, limba, fruntea și mâinile cu acuratețe, însă nu este nevoie de niciun antrenament. Atunci când nou-născuții imită expresiile adulților de tristețe, fericire și surpriză, par să aibă nevoie de mai mult decât să privească și să copieze. Aptitudinea lor de a face aceste lucruri fără ezitare, sugerează că nou-născuții „cunosc” deja aceste expresii umane și sunt pregătiți pentru un dialog iminent cu noi.

Notăți faptul că dialogul imitației nu este unul al cuvintelor; este unul al privirilor.

Privind la dumneavoastră, pentru nou-născut poate fi o sursă a bucuriei sau a întristării. Amintiți-vă cât de supărați au devenit micuții în vârstă de o săptămână ai căror mame purtau măști și au rămas tăcute pe parcursul unei alăptări (vedeți capitolul 4). Într-un experiment cu copilași mai mari, mamelor li s-a spus să devină tăcute și să nu mimeze nicio expresie facială pe o durată de trei minute. În timp de

cincisprezece secunde, bebelușii au știut că ceva era în neregulă și au reacționat cu priviri curioase, vocalize sau se întindeau spre mame. Depinzând de vârsta lor, bebelușii folosesc diferite tehnici pentru a atrage atenția, iar dacă nu au succes, se închid în ei.

Efecte mai nocive au fost observate când mamelor li s-a spus să pară deprimare. Bebelușii țipau în semn de protest, se uitau în altă parte și câteva zile mai târziu încă acționau circumspect în prezența mamelor. Psihologii care au condus această cercetare au fost atât de îngroziți de rezultate, încât experimentul a fost întrerupt.

O „conversație” cu micuțul dumneavoastră este remarcabil de similară uneia pe care o puteți avea cu oricine, exceptând folosirea cuvintelor. Filmele de la Harvard care prezentau mamele și bebelușii purtând dialoguri au relevat acest fapt. Pe perioade scurte, micuții păreau în mod pasional angajați în acest schimb, arătând interes prin mișcări intenționate, atenție, expresii faciale, emoții și diferite mișcări ale buzelor și limbii. Imediat ce mamele vedeau și răspundeau acestor manifestări, bebelușii reacționau prin schimbarea mimicii sau a sunetelor emise – ca și cum și-ar fi ocupat rândul în continuarea conversației. Psihologul din Edinburgh, Colwyn Trevarthen a concluzionat că această comunicare este înăscută.

Bebelușul dumneavoastră se naște pregătit pentru dialog intim, cu sau fără cuvinte. Aceasta reprezintă o întoarcere la 180 de grade în ceea ce înseamnă cunoașterea bebelușilor noștri. Mereu ne-am concentrat atenția asupra slăbiciunilor și a limitărilor acestora. Ca mărime și în lipsa dezvoltării musculare, apar în mod evident nepregătiți pentru viață. Ar trece multă vreme, presupuneam noi, până ca micuții să facă cele mai simple lucruri fizice. Sigur că nu erau capabili de interacțiuni mai complexe.

Adevărul este că bebelușii se nasc deja pregătiți pentru a funcționa în societate înainte de a fi pregătiți pentru lumea obiectelor fizice. Relaționarea emoțională și comunicarea intimă vin înainte de a mânui și a manipula obiecte, dibăcia socială se dezvoltă înainte de a stăpâni aptitudini fizice. Această descoperire revoluționară îndeamnă la o modificare a priorităților: relaționarea mentală cu bebelușii în timp ce ei se dezvoltă fizic. Aceiași micuți care ar asculta mai degrabă decât ar mânca, sunt mai pregătiți să comunice decât să stea în picioare.

Discuția invizibilă

Lucruri magice se petrec atunci când mamele și bebelușii sunt împreună. Nu este întotdeauna clar modul în care se influențează reciproc; comunicarea este imperceptibilă, însă totuși puternică.

După cum s-a notat în capitolul 3, nou-născuților cărora li s-a dat șansa să coabiteze în aceeași cameră cu mamele, învață ciclurile de noapte și zi în trei zile, în timp ce bebelușii păstrați în salonul copiilor nu prezintă niciun progres. Atunci când mamele se află în aceeași cameră cu micuții, acestea învață să recunoască plânsetele micuților atât de repede, încât până în cea de-a doua noapte, ele se trezesc numai la auzul acestui plânset.

Ca recompensă vin legăturile apropiate. Dacă o mamă ridică un bebeluș care plânge în nouăzeci de secunde, micuțul se va liniști în mod normal în aproximativ cinci secunde. Dacă el nu este ridicat în cele nouăzeci de secunde, ruptura poate continua pentru încă cincizeci de secunde în plus.

Am notat (în capitolul 2) magia comunicării prin atingere și comunicarea prin bătăile inimii (bebelușii au câștigat mai mult în greutate). Deposdarea în acest sens poate fi

tragică. Chiar și micuții bine îngrijiți care nu primesc atenție afectivă tind să pălească și să moară. Beneficiile materiale nu sunt suficiente. În pătuțurile încălzite, micuții nu își pot păstra aceeași piele și temperatură cu a celor plasați la sânul mamei, chiar dacă temperaturile înconjurătoare sunt aceleași.

Mamele, fără să știe cum, reglează nu numai temperatura micuților, dar și nivelurile hormonale, producția de enzime, respirația și bătăile inimii. Bebelușii ai căror mame au bătăi mai lente ale inimii, dorm de obicei mai mult, adorm mai repede și plâng mai puțin decât cei ai căror mame au bătăi mai rapide ale inimii – în aparență fiind rezultatul lecțiilor particulare din uter.

Pediatrii Marshall Klaus și John Kennell, pionierii atașamentului, ne spun că intervine comunicarea între părinte și bebeluș, încă de la primul țipăt și de la prima privire. Aceștia notează că sunetul plânsetului unui bebeluș va spori circulația sanguină a sânelui mamei ca o pregătire pentru alăptare. Atunci când este așezat lângă piept, bebelușul se va uita după sfârc și îl va găsi. Suptul bebelușului determină eliberarea oxitocinei, un hormon care stimulează contracția uterului, determină expulzarea placentei și ajută în prevenirea hemoragiei. Suptul bebelușului stimulează de asemenea producția prolactinei, hormon care facilitează producția de lapte. În schimb, primul lapte al mamei (colostrul), reprezintă o transfuzie de elemente salvatoare de viață care îl protejează pe bebeluș de o multitudine de boli. În acest schimb, mama și bebelușul se ajută reciproc.

Alăptarea la sân este o promisiune pentru comunicarea continuă, pe măsură ce vă apropie de micuț într-un câmp perfect al vizualizării reciproce. Privirea puternică a bebelușului vă ajută la dezvoltarea unui set întreg de aptitudini materne, fără de care v-ați putea simți surprinzător

de incapabilă și neimplicată în dezvoltarea acestei noi flințe din viața dumneavoastră. Această legătură atât de importantă reprezintă o prietenie cu beneficii mutuale și este îngrijită de comunicare.

Arta comunicării prinde o încântătoare cotitură în jurul vârstei de două luni. Cam pe atunci bebelușul va afișa un talent pentru atenție vizuală – însemnând că privește același obiect la care vă uitați și dumneavoastră. Prima dată, bebelușul vă fixează intens în timp ce dumneavoastră vă îndreptați atenția în altă parte. Apoi, la câteva secunde după ce vă localizați noua țintă vizuală, bebelușul se întoarce pentru a privi aceeași țintă – doi oameni concentrându-se asupra unui subiect de importanță comună.

Micuții calculează cu atât de mare acuratețe, încât sar chiar peste ținte identice așezate de către investigatori în încercarea de a le distra atenția, de-a lungul scanării lor. Fără să șovăie, ochii lor se concentrează pe obiectul pe care mamele îl privesc. Acest comportament, adăugat celorlalte exemple de comunicare invizibilă, ar trebui să ajute la distrugerea altui mit care circulă despre copii – faptul că ei sunt egocentriști. Fără îndoială că vă veți bucura la fiecare semn de înzestrare socială și sensibilitate pe care bebelușul le va arăta. Necesitatea darurilor comunicării – prietenoasă, intimă, iminentă, invizibilă sau verbală – durează o viață întreagă.

PARTEA A DOUA

Copiii își amintesc nașterea

CAPITOLUL 6

Descoperind amintiri despre naștere

Cu toate că ideea despre bebelușii care își amintesc nașterea pare una relativ recentă, memoriile despre naștere au apărut periodic în timpul ultimului secol, pătrunzând în mod accidental și neașteptat în cabinetele medicilor. Acestea au pus atât medicii cât și pacienții în încurcătură, deoarece nu se credea că așa ceva ar putea exista - reprezenta un motiv de rușine. Amintirile luau frecvent o formă deghizată în vise recurente, gânduri, obiceiuri, frici sau alte fenomene care cereau înțelegere și rezolvare. Amintirile despre naștere au apărut ca răspuns la hipnoză, psihoanaliză, LSD, psihodramă, submersie în apă și tehnici yoga de respirație. Ele continuă să își croiască drum în conștiință în moduri neașteptate.

Mențiuni despre amintirile nașterii au început să apară în anii 1890. Ceea ce la început a fost o picătură într-un curent ascuns din locații risipite, a devenit practic un torent care izbucnește pretutindeni. Dacă v-ați amintit anumite părți ale propriei dumneavoastră experiențe native, faceți parte dintr-un grup special care se dezvoltă amplificându-se uluitor de repede. În acest capitol ne vom uita la câțiva dintre cei care au descoperit acest curent important dar ascuns, al memoriei.

Amintirea nașterii poate reprezenta o calitate deosebită a vieții în secolul douăzeci. Chiar dacă oamenii din antichitate și-au amintit propriile nașteri, se pot găsi puține documente care dovedesc aceasta. Ar părea că aceste amintiri, dacă au existat, nu au fost înregistrate, au fost păstrate secrete sau au fost respinse ca fiind incredibile, la fel cum sunt văzute de către mulți și astăzi. Dar dacă vă întrebați copilul (sau chiar dacă nu o faceți) este posibil ca el sau ea să împărtășească aceleași amintiri pe care le păstrați și dumneavoastră, de îndată ce vorbirea este posibilă.

La sfârșitul secolului nouăsprezece, când medicii învățau despre avantajele de a induce oamenii într-un fel de stare asemănătoare somnului – starea de transă - și făceau „sugestii” referitoare la îmbunătățiri medicale ce-i pot fi aduse, câțiva au făcut o descoperire surprinzătoare. Anumiți subiecți în transă puteau regresa în memorie spre timpuri din ce în ce mai îndepărtate, chiar până la viața din uter. Experimente efectuate în Paris și New York au lăsat înregistrări care vorbeau despre chinuri groaznice, însă niciun fel de relatări textuale. Ideea în sine părea atât de exagerată, încât a primit puțină atenție științifică. Explorările hipnotice ale conștiinței native au rămas ca puțin mai mult decât un joc al vorbelor până la mijlocul secolului douăzeci.

Oricum, ideea amintirilor legate de naștere a fost menținută vie de către o mână de terapeuți, cei mai mulți dintre ei fiind psihanaliști, discipoli ai lui Freud. Având convingeri puternice despre influența experiențelor timpurii în dezvoltarea problemelor psihologice, acești terapeuți descopereau uneori imagini din vis și tipare comportamentale la clienți, care păreau înrudite cu nașterea. Freud a popularizat ideea conștientului și a inconștientului ca părți ale minții pentru a explica procesele

zilnice de amintire și uitare. Freud a scris că noi „uităm” lucruri doar la nivel conștient, în timp ce amintirile reale sunt stocate în inconștient, de unde ne influențează timp de ani la rând. Ne refulăm amintirile îngropate, repetând comportamentul lor și iar, fără să ne dăm seama de cauza reală.

În timp ce a fost ocupat să trateze clienți suferind de diferite frici, constrângeri și anxietăți, Freud a speculat că nașterea traumatică poate fi prototipul pornirilor violente ale sentimentelor, manifestat ulterior pe parcursul vieții. Freud credea că anxietatea adultă poate reprezenta o urmă a anumitor revolte anterioare, care pot fi legate de o naștere traumatizantă. El nu era un om care să considere toate nașterile ca fiind traumatizante, dar a recunoscut că mereu există un risc de a se petrece astfel.

Freud s-a limitat la a nu crede că ar putea exista un sine real sau viață mentală activă la naștere, astfel încât atunci când pacienții săi aveau orice tip de amintire legată de naștere, o considera o fantezie construită de minte la un moment ulterior. Acest punct de vedere a fost adoptat de psihanaliști în general și s-a schimbat foarte puțin în anii care au urmat.

Alt terapeut vizionar care a observat legături între naștere și multe probleme ale nașterii, a fost Otto Rank, prieten și asociat timpuriu al lui Freud. Rank a continuat constatările lui Freud (mult prea mult, consideră Freud) concluzionând că toate problemele psihice, dacă nu întreg comportamentul uman, pot fi interpretate ca reacții la trauma nașterii.

Rank vedea uterul ca un paradis primar, pierdut în mod dureros prin separare la naștere. Prin urmare, credea că toate acțiunile ulterioare prin care se căuta plăcerea erau încercări de a reexperimenta plăcerea din uter. În opinia sa, jocul de-a v-ați ascunselea rememorează durerea separării de mamă și bucuria regăsirii ei. Toate jocurile de

legănare repetă ritmul simțit în stadiul embrionar – mamele mergând, pornind și oprindu-se, lucrând și odihnindu-se. Fobiile de tunele, de călătorie și de a fi prins în capcană repetă anxietatea nașterii. Chiar somnul și sexul au fost considerate tentative inconștiente în încercarea întoarcerii la întunericul și plăcerea din uter.

Aceste puncte de vedere ale lui Rank au fost considerate radicale în 1924 și se face referire la ele în acest mod de către majoritatea psihiatrilor din ziua de astăzi. Premisa lui, că uterul este mereu un paradis, este azi îndoielnică din moment ce studiile moderne asigură dovezi ale faptului că suferințele pot avea loc și în uter. Oricum, tipul de psihanaliză al lui Rank, concentrându-se pe naștere, a redus timpul necesar terapiei de la câțiva ani la 4-8 luni, un semn că se baza pe ceva real și important.

La mijlocul secolului, un analist american inovator, Nandor Fodor, a descris multe exemple de străfulgerări memoriale adulte, vise sau simptome corelate cu nașterea. Evenimentele apăreau des în simptomele pacienților săi. Un bărbat, născut pe data de patru iulie și care a fost supus în primele douăzeci și patru de ore la o năvală de sunete zgomotoase, a dezvoltat o teamă anormală de pocnitori. Un altul, născut într-o casă din apropierea căii ferate, era hipersensibil la fluieratul trenurilor. Altul avea reacții dureroase la lumini puternice, aparent legate de o operație pe craniu la naștere. Un adult, născut într-un mediu rece, se plângea pentru că era veșnic înfrigorat.

Fodor a studiat de asemenea cazuri în care stranii perioade din viață erau inconștient scoase la suprafață la un moment dat. Durerile de cap, insomniile și anumite frici au fost asociate cu ziua și ora nașterii. Un pacient suferea de dureri de cap la ora 2:00 p.m, vinerea, exact la ora nașterii lui. Un altul avea o teamă ciudată de ora 2:00 a.m. El nu

putea rămâne treaz până la acea oră și se simțea din ce în ce mai deprimat pe măsură ce ora se apropia. Pe vremea când era copil se trezea înfricoșat și plângând la ora 2:00 a.m. S-a dovedit că aceasta era ora exactă a nașterii sale. Fodor a speculat ideea potrivit căreia asemenea treziri dureroase reprezintă străfulgerări ale durerii asociate cu nașterea.

Atunci când clienții lui Fodor făceau legătura între simptome și traumele nașterii, terapia era încununată de succes. Împreună cu Rank, Fodor vedea nașterea ca pe un chin agonizant pentru bebeluș, o tranziție pe care o compară cu moartea. El credea că nașterea era într-atât de traumatizantă încât dezvoltăm o amnezie protectivă împotriva ei. Amintirea reală este menținută în inconștient - spunea el - și iese la suprafață prin visuri și comportamente.

Fodor era încurcat atunci când pacienții păreau să retraiască nașterea chiar acolo pe canapeaua sa terapeutică. Ca și alții, nu putea accepta că o minte reală era activă la naștere sau că actuala memorie era responsabilă pentru toate acele amintiri. El a numit povestirile despre naștere „impresii organismice” și le-a comparat cu inelele unui copac secționat, care marchează dezvoltarea psihică.

Pentru Fodor, trauma prenatală era la fel de comună ca și trauma nașterii. Era preocupat despre șocurile posibile pe care fătul le-ar putea suferi în timpul actelor sexuale din perioada sarcinii târzii și de tentativele de avort. A intuit că ar putea fi afectată conștiința fetală prin comunicare telepatică din partea mamei – o comunicare de la o minte la alta.

Până în anul 1950, L. Ron Hubbard controversatul fondator al Bisericii Scientologice, a dezvoltat o metodă de consiliere în poziție de întindere (denumită audiere) care, printre alte lucruri, dezvăluia frecvent amintiri legate de naștere. Manualul său de tehnici pentru „auditori” învăța

o metodă care urmărește simptomele până la originile lor, dintre care unele erau de la naștere sau din uter.

În terapiile sale, Hubbard a descoperit că oamenii erau capabili să intre într-o stare mentală numită „reveria dianetică”(nu hipnoză) în care ei puteau avea acces la înregistrări „dureroase” (nu amintiri) „blocate” în celulele corpului.

După aceasta, milioane de copii ale cărților sale au fost vândute și mii de oameni și-au amintit nașterea. Mișcarea Scientologică a popularizat ideea că amintirea nașterii este reală și poate fi asociată cu probleme ulterioare la fel de reale.

Hubbard a devenit convins că nașterea avea un impact critic asupra personalității și că viața din uter avea un și mai mare impact. Auditorii au descoperit, de exemplu, că astmul, inflamațiile oculare și problemele sinuzale erau adesea asociate cu experiențe la naștere.

Hubbard susținea că în timpul reveriei, oamenii puteau re trăi incidente traumatizante care s-au petrecut în oricare etapă a dezvoltării celulare, de la zigot la nou-născut. Cu ajutorul unui auditor, persoanele puteau fi ori „alinate”, ori complet „eliberate” de problemele lor, cu toate că ar necesita între 100-500 ore de lucru, în funcție de numărul traumelor întâlnite.

Cu toate că nu s-a încercat niciun program de cercetare pentru a verifica amintirile despre naștere, Hubbard a fost încurajat să relateze că înregistrările unui cuplu mamă-copil în terapie dinetică au fost comparate „cuvânt cu cuvânt, detaliu cu detaliu și nume cu nume”.

În 1970, psihologul Arthur Janov a publicat prima dintre cărțile sale despre terapia primară. Ca și Rank, Janov credea că durerile timpurii în viață (dureri primare) constituiau cauzele principalelor probleme mintale. În terapia sa, a lucrat pentru a evidenția durerea primară prin

mijloace profunde până când erau complet resimțite și încet integrate de către pacient. Durerii nașterii i se acorda o atenție deosebită deoarece era considerată cea mai distrugătoare, cerea cel mai mult timp pentru a fi tratată și când era complet înlăturată prezenta cea mai înaltă corelație cu succesul terapeutic.

În terapia primară, recuperarea sentimentelor constituie o prioritate, din moment ce se crede că acestea constituie cheia comportamentului și a bolilor. În cadrul primei ședințe, oamenii își exprimă sentimentele nefolosind cuvinte, deoarece - după cum crede Janov - recunoașterea cuvintelor nu face parte din nașterea nimănui. Din acest motiv, înregistrările nașterilor prin această formă de terapie sunt portrete reflectiv ale oamenilor, care rememorează experiențele nașterii în mod intuitiv. Janov oferă o documentație abundentă a acestor conexiuni în cartea *Imprints: The Lifelong Effects of the birth experience*.

Amintirile nașterii, ascunse adânc în memoria inconștientă, se anunță de obicei indirect. Ele apar în asociere cu anumite evenimente declanșatoare, cum ar fi vizionarea într-un film a oamenilor care zboară în spațiu, sau poate numai prin simpla privire asupra unui pește care se răsucesce și se luptă într-o undiță. Sentimentul de anxietate provocat de aceste evenimente atrage atenția asupra semnificației memoriei ascunsă la niveluri mai adânci ale conștiinței.

Visele pot demasca amintiri ascunse ale nașterii - de exemplu- visul că sunteți captivă într-un tunel subteran strâmt, sau în mediu subacvatic și vă luptați pentru a ajunge la suprafață, sau vă luptați puternic pentru a ajunge în vârful dealului dar nu reușiți să urcați.

Janov a observat că repetarea anumitor fraze și expresii poate reprezenta o pătrundere în amintirile native,

de exemplu „Capul mi-e blocat de un perete”, „nu pot să ies”, „mă aflu în strâmtoare”, „nu pot vedea lumina zilei”, „nu mă pot urni”, „nu-mi găsesc drumul spre în afară”, „nu pot face nimic bun” sau „nu-mi ajunge”. Folosirea frecventă a cuvintelor ca *apăsat*, *tras*, *apucat* sau *împins* pot de asemenea purta semnificații ale nașterii.

O metodă introdusă de către psihologul Leslie LeCron, datând din 1953, a adus informații suplimentare despre legătura dintre naștere și bolile de mai târziu. Utilitatea deosebită a acestei metode consta în extragerea indirectă a informației dintr-un nivel inconștient al memoriei. În contrast cu metoda lui Janov, care acorda prioritate sentimentelor, metoda lui LeCron acordă prioritate informației rapid obținute și cu o afectare emoțională minimă.

LeCron a descoperit că pacienții, de obicei aflându-se într-o transă ușoară, ar răspunde inconștient la întrebări despre bolile de care suferă, cu semnale din partea degetelor, însemnând „da”, „nu” și „nu vreau să răspund”. Denumite semnale ideomotorii, deoarece ele par să reprezinte semnale minte-corp, semnalele prin degete ale lui LeCron sunt adesea folosite în hipnoterapie astăzi.

Lucrând aproape de LeCron și folosind metoda semnalizării prin degete, obstetricianul David Cheek din San Francisco a identificat multe stări prenatale și de la naștere care au jucat un rol în provocarea bolilor ulterioare. În 1975 Cheek a raportat că în fiecare caz de patologie gastrointestinală pe care l-a explorat, a descoperit că mama nu a vrut sau a fost incapabilă de alăptare la sân. Această constatare includea cazuri de ulcer gastric și spasme ale esofagului și ale colonului. Probleme respiratorii ca astmul, emfizemul și hiperventilația erau adesea asociate cu anestezia generală acordată mamei sau cu experiențe de sufocare și panică la naștere. Un caz al unei persoane

care suferea de migrene a fost explicat descoperind că s-a născut cu ajutorul forcepsului.

În practica sa extinsă, Cheek a descoperit de asemenea că multe probleme feminine cum ar fi sterilitatea și fertilitatea, menstruația dureroasă sau dificilă, avortul spontan, travaliul prematur și toxemia sunt uneori corelate unui sentiment de „a nu fi dorit” sau de „sex greșit” la naștere. El a explicat că bebelușii și-au „întipărit” (un fel de învățare instantă) unele remarci precum „am vrut un băiat de data asta” sau „nu am ales un nume pentru o fată”. Ca adulte, aceste femei au continuat să nu aibă încredere în orice dovezi ale aprecierii și au avut probleme în a accepta complimente.

Metoda comunicării cu inconștientul poate uneori să declanșeze progrese rapide în depășirea dificultăților psihologice. Folosind hipnoza și semnalele degetelor, Cheek a fost capabil să-și ajute un coleg aflat în avion și care suferea de angină dureroasă. Cu ajutorul răspunsurilor din inconștient, asigurate de degete, Cheek a descoperit că durerea (care a apărut numai în urma morții mamei omului) l-a fost imprimată la naștere, când și-a auzit mama țipând. S-a autoînvinovățit pentru durerea provocată și aceasta a dus la un tipar al vinei și temerea de a nu răni alți oameni, iar apoi la auto-pedepsire manifestată prin dureri de inimă. Odată ce aceste revelații au fost așezate în context și pacientul a învățat prin hipnoză cum să-și scoată la iveală și să-și îndepărteze durerea, problema părea rezolvată – și aceasta înainte ca avionul să aterizeze.

Nașterea s-a dovedit de asemenea a fi sursa problemelor pentru cel care are multe constrângeri și obligații. Acest om, deși deosebit de productiv și cu mult succes, nu putea niciodată să atingă sentimentul prețuirii de sine și al propriei valori. El s-a născut prematur, la șapte luni și jumătate, cântărind numai un kilogram și jumătate.

Rezolvarea problemei acestui om în vârstă de cincizeci de ani a venit când și-a amintit ce i-a spus doctorul sorei medicale „Nu-ți pierde prea mult timp cu el. Nu cred că merită să fie salvat.” Această remarcă a devenit într-un fel inspirația lui pentru autodepășire.

Ca un rezultat al unui tip de terapie foarte diferit care folosea în mod experimental drogul numit LSD, psihiatrul Stanislav Grof a descoperit că pacienții lui se întorceau constant la anumite aspecte ale experiențelor native. Grof a dezvoltat convingerea că travaliul și nașterea exercită un efect profund și de durată asupra personalității. În timpul unei ședințe, un pacient a relatat că aude voci umane îndepărtate râzând și țipând și sunete ale trompetelor de carnaval. Ulterior, mama sa i-a certificat faptul că aceasta era o amintire din timpul în care se afla în uter. Ea a fost la târgul anual din sat, împotriva sfaturilor mamei și a bunicii ei. După spusele lor, ar fi zgomotul și bucuria târgului cele care au grăbit nașterea – o poveste pe care a negat că ar fi auzit-o vreodată și una pe care mama sa nu-și amintea să i-o fi spus.

Din timpul muncii sale de pionier cu LSD, Grof a dezvoltat un sistem de terapie „holotropică” în care – printr-o varietate de sunete, muzică și mișcare - amintirile copilăriei, nașterii și perioadei intrauterine sunt evocate fără ajutorul LSD. Deoarece această terapie este mai mult centrată pe sentimente, amintirile native în formă narativă sunt rare, cu toate că intuițiile native sunt destul de des întâlnite.

În 1977 o importantă mișcare laică „renașterea”, începea o dată cu cartea „Rebirthing in the New Age” de Leonard Orr și Sondra Ray. În acest sistem, respirația este metoda folosită pentru a evoca momente traumatizante ale trecutului, inclusiv nașterea. Respirația și afirmațiile pozitive repetate sunt folosite pentru a rezolva aceste traume. De

exemplu, o afirmație folosită de cineva considerat de sex „greșit” (în măsura în care părinții au fost de vină) ar putea fi „Sexul meu este cel potrivit pentru mine” sau „Mulțumesc lui Dumnezeu că sunt bărbat/ femeie”.

Cei din această mișcare împărtășesc cu Grof și Janov Ideea că efectiv toate nașterile sunt traumatizante, cât și Ideea că nașterea reprezintă o perioadă atât de sensibilă, încât tot ceea ce se întâmplă atunci este posibil să creeze un tipar pentru întreaga viață. De exemplu, o persoană născută prematur acționează diferit în aceeași situație față de o persoană care a fost născută la termen. Copiii nedorii pot atrage respingerea, cei cu nașteri pelviene pot ajunge la relații inverse, cei născuți prin cezariană au probleme în finalizarea lucrurilor iar bebelușii incubați pot crește acționând ca și cum ar fi separați de iubire printr-un perete de sticlă. Într-o carte despre naștere și relații, variațiile condițiilor de la naștere sunt legate de modelele de comportament deformate.

Cei care susțin ideile lui Janov spun că tipare importante ale gândurilor sunt create la momentul concepției și pe parcursul sarcinii, la fel ca și la naștere. Răsfirați undeva pe acest teritoriu, se așteaptă să găsească dovezi ale primei viziuni negative asupra sinelui care ulterior operează ca „legi personale” – de exemplu „Nu pot niciodată să obțin ceea ce vreau, când vreau”. Acesta servește la restricționarea comportamentului și are o influență puternică. Unul din principalele scopuri ale rememorării nașterii este să neutralizeze această condiționare. Pentru aceasta sunt necesare o serie de ședințe uscate sau cu apă, urmate de seminarii de antrenament.

Sesiunile de rememorare a nașterii nu au de obicei ca rezultat rememorări sub formă narativă. Impresiile care răsar în timpul crizelor de respirație sunt adesea greu de

pus în cuvinte. Așa cum este cazul în alte terapii orientate spre emoții, o descriere verbală a nașterii nu reprezintă preocuparea reală.

Rapoartele nașterilor cu adevărat narative, moment cu moment, sunt rare, poate chiar unice; le puteți căuta în van în articole publicate. Folosind tehnicile memoriei sub hipnoză, răsar la suprafață date înrudite, detaliate ale nașterilor. Aceste povestiri mai degrabă uimitoare au avantajul limbajului matur (din moment ce bebelușii au crescut), dar ei exprimă procese de gândire lucidă și sentimente adânci care se petreceau în micuț la momentul nașterii. De la ei putem învăța cum este nașterea din punctul de vedere al unui bebeluș.

CAPITOLUL 7

Copiii mici își amintesc

Amintirile despre naștere, chiar dacă nu sunt cu totul explicabile, au un mod aparte prin care își lasă amprenta asupra noastră. Ele ni se relevă într-o varietate de forme, ca acelea descoperite de terapeuții ce tratează coșmaruri, migrene, probleme respiratorii și fobii care au legătură cu nașterea. Cele mai dezarmante dintre toate sunt acelea întâlnite la copiii foarte mici. Inspirați de anumite sentimente, experiențe sau asocieri, micuții își pot surprinde părinții prin amintiri explicite ale nașterii. Ca și copiii în sine, aceste amintiri sunt inocente, imprevizibile, spontane și constituie un nou corp al dovezilor ce susține realitatea amintirilor native.

O colecție mică a unor astfel de povestiri, adunată de Linda Mathison din Seattle, a deschis o nouă fereastră asupra minții nou-născutului. Îi sunt recunoscător Lindei și celorlalți colegi pentru permisiunea acordată de a vă împărtăși câteva din povestirile lor. Pe măsură ce tot mai mulți dintre noi începem să adresăm întrebări copiilor noștri și ascultăm ce au de spus, aceste povestiri vor deveni mult mai comune. Cititorii sunt invitați să îmi trimită copii ale amintirilor despre naștere relatate de copilași.

În mod normal apărând în jurul vârstei de doi-trei ani, când copiii încep să vorbească, aceste relatări pot fi

surprinzătoare și convingătoare. Imaginați-vă că sunteți un membru al acestui cadru familial, de exemplu: fiul dumneavoastră în vârstă de doi ani se bălăcește în cada de baie; dintr-o dată spune că au fost multe lucruri pe care nu le-a înțeles în legătură cu nașterea sa. De ce erau luminile atât de puternice atunci când s-a născut? Întreabă el. De ce era lumina rotundă și intensă când în altă parte era numai întuneric? El adresează o întrebare după alta. De ce era partea de jos a fețelor oamenilor acoperită cu plasturi verzi? De ce i-a palpat cineva anusul cu degetul și de ce i-a introdus cineva un tub zgomotos pe nas? Întrebările lui se transformă în nemulțumiri. Nu i-a plăcut lichidul introdus în ochi care l-a făcut imposibil să vadă și nu i-a plăcut să fie pus într-o cutie de plastic și dus undeva.

Acest copil nu știe ce sunt măștile chirurgicale, dispozitivele de absorbție, luminile din sala de operație sau soluțiile argintii de nitrat. Singura dată când le-a văzut pe toate acestea a fost la nașterea sa. Această furtună de amintiri native vă poate buimăci, așa cum s-a întâmplat și cu părinții în cauză, tatăl fiind un profesor la facultate și mama un psihiatru pediatru.

Acest copil inteligent vorbea despre deschizătura „ciudată” a peretelui din uter ca de o fereastră (a fost o naștere prin cezariană). A dezvoltat faptul că de multe ori se simțea închisat și înghesuit de către pereții uterului cu toate că a perceput o lumină foarte slabă pătrunzând prin ei. Mama lui, o cântăreață de muzică populară, a remarcat pe perioada sarcinii târzii că micuțul devenea mai activ atunci când cânta mai tare note joase. La acel timp ea a interpretat reacția ca un semn al bucuriei. O parte din relatările fiului aflat ulterior în vană au dezvoltat că acele zgomote joase îi provocau durere.

(O recentă completare a acestei povestiri: când mama a propus să ofere un document oficial cu aceste amintiri

native spontane la o convenție de psihiatrie, colegii ei au respins ideea, considerând-o frivolă.)

După ce copiii învață să vorbească, nașterea poate fi unul dintre primele lucruri despre care ar vrea să vorbească. Acest impuls nu va dura mult, probabil numai un an sau doi, înainte ca uitarea să se instaleze. Va trebui să „vânați” aceste amintiri cât sunt încă prezente.

Poate v-ați dori să efectuați propriul dumneavoastră studiu asupra copiilor de această vârstă. Asigurați-vă că atmosfera este relaxată și că vă acordă atenție. Întrebați delicat „Îți amintești nașterea ta?” Țineți minte că vocabularul unui copil este limitat, însă amintirea poate fi încă proaspătă. Urmăriți demonstrații ale cunoștințelor prin arătarea cu degetul spre ceva, gesturi, desene sau alte descrieri non-verbale.

Un bărbat din San Diego mi-a spus o poveste despre fiica sa. Când ea avea doi ani, a întrebat-o dacă știa cum era înainte ca ea să se nască. Ea i-a răspuns „A fost așa...” și a luat poziția exactă pe care el a văzut-o într-un ecograf făcut cu câteva momente înainte de nașterea ei. Ecograful, influențat de un travaliu dubios și de pericolul în care se afla micuța a dezvoltat o poziție anormală, în care fundulețul bebelușului era în pelvis. Doctorii i-au prezentat imaginea tatălui pentru a cere permisiunea acestuia în scopul unei nașteri prin cezariană.

Copiii au propriile lor cuvinte pentru a exprima sunetele pe care le aud înaintea nașterii, ca „broom-broom”, „moo-dln, moo-din”, sau „poon-poon”. Ei vorbesc despre a fi născuți „în apă” sau un „lac mic”, vorbesc despre „înnot” și despre venirea lor printr-un „tunel” la lumină puternică și la frig. Într-o referire la cordonul ombilical, o fetiță a spus: „Era un șarpe acolo cu mine... încerca să mă mănânce, dar nu era otravă, nu era un șarpe otrăvitor.” Alta a descris nașterea ca fiind „într-un bec; s-a spart.”

Copiii născuți prin cezariană vin pe o altă ușă. Un băiat a povestit că a ieșit de unul singur când „a fost o tăietură mare făcută de doctori”. El a descris de asemenea și mișcarea circulară „în jur, în jur și în jur” folosită pentru a aplica antisepticul înaintea inciziei.

Copiii nu descriu mereu lucrurile la fel ca noi, însă ce povestesc poate avea o valoare neașteptată. Același copil care vorbea despre a avea „un șarpe acolo lângă mine” insistă asupra faptului că mai era și un „cățeluș”. Ea declara că s-a jucat cu cățelusul „așa” (fluturându-și brațele) și auzea lătratul. Câinele la care se referea era al familiei și fusese adus în casă cu aproximativ cinci luni înainte ca micuța să se nască. Mama spunea că în ultimele zile ale sarcinii, cățelul și-a petrecut mult timp stând pe burtica ei.

Desenatul imaginilor și arătatul spre anumite părți ale corpului reprezintă căi nonverbale pe care copiii le folosesc pentru a relata ce își amintesc despre naștere. Un copil din Maine a desenat cu creionul pe un sul lung de hârtie ceea ce părea un făt în uter. Arătând spre desen, a spus: ”Mami, acolo am trăit eu. Acesta eram eu, mami, în burtica ta.”

Altă mamă a purtat această conversație cu fiica ei în vârstă de doi ani și șapte luni. Stăteau pe un pat, mama purtând pantaloni mai lărguți:

Mama: Îți amintești când te-ai născut? Când ai ieșit afară?

Fiica: Da

Mama: Unde ai fost înainte de a ieși afară?

Fiica: Acolo înăuntru (*îi deschide hainele mamei și arată spre abdomen*)

Mama: Îți amintești cum era când ai ieșit?

Fiica: Da... Plângeam în fundul lui mami. (*Din nou deschide pantalonii și arată spre perineu. Acest raport a*

fost consistent prin prisma faptului că bebelușul a plâns imediat ce a scos capul, înainte ca și corpul să se nască)

Mama: Ce altceva îți amintești?

Fiica: *Face o pauză, își pune mâinile pe gura mamei și îi desface buzele*) Așa; a fost așa.

Mama: Îți amintești ceva înainte de a ieși?

Fiica: Da. Micuța fetiță înota...

Mama: Îți amintești dacă ai văzut ceva când ai ieșit?

Fiica: Genna și Donna [moașele] și pe tata.

Mama: Îți amintești altceva din ce s-a întâmplat?

Fiica: Plângeam în fundul lui mami. Acolo înăuntru. (*Arătând spre interiorul pantalonilor mamei*)

Mama: Ce s-a întâmplat după ce ai ieșit?

Fiica: Genna mi-a reparat buricul.

Mama: Ai simțit ceva? Cum te-ai simțit?

Fiica: Eu nu am simțit. Cred că eram bine. Dar plângeam.

Mama: Ai auzit ceva când te-ai născut?

Fiica: Genna a spus, ”Donna acest copil iese” Da, Genna și Donna vorbind... Genna vorbind cu mine.

Mama: Îți mai amintești orice altceva sau pe oricine altcineva?

Fiica: Nu mama. Asta-i tot.

Un alt caz al unei fete în vârstă de doi ani și jumătate, care a fost rănită de forceps la naștere. Ea a fost întrebată de mamă dacă a durut-o când s-a născut și a răspuns ”DA!...ca o durere de cap.” Un alt copil a răspuns că „nu” și și-a adunat brațele și umerii în poziție de îmbrățișare.

Uneori copiii oferă informații despre naștere chiar fără să fie întrebați. Într-o lungă călătorie cu mașina, un băiețel din Wisconsin în vârstă de trei ani a întrebat deodată din scaunul lui din spate: ”Mami, îți amintești ziua în care

m-am născut?" Apoi a informat-o că era noapte și că se afla undeva la înălțime și nu putea ieși „pe ușă.” Mi-a fost teamă, așa că în final am sărit și am ieșit pe ușă. Apoi am fost bine.” Mama a spus că povestirea copilului a fost plauzibilă deoarece el a rămas blocat în pelvis pe parcursul a douăzeci de ore de travaliu. Apoi lucrurile s-au modificat brusc și s-a născut într-un stadiu secundar de zece minute.

O profesoară de antropologie, în mod evident însărcinată, a fost surprinsă de următoarea conversație avută cu fiica ei.

Fiica: Va fi bebelușul murdar când va ieși din burtica ta? Eu am fost murdară când am ieșit din burtica ta la spital.

Mama: Ai fost? Ce te-a murdărit?

Fiica: Noroi. Era peste tot. Era scârbos!

Mama: Ce culoare avea?

Fiica: Era alb

Mama: Ce s-a întâmplat?

Fiica: M-au pus în vană și m-au spălat până am fost curată

Mama: Și apoi ce s-a întâmplat?

Fiica: M-au dat ție și tu m-ai ținut. Apoi ei m-au luat și m-au pus în cutie. De ce m-au pus în cutie?

Mama: Ca să-ți țină cald. Cum arăta cutia?

Fiica: Era de plastic și avea un capac deasupra.

Mama: Și ce s-a întâmplat după asta?

Fiica: M-au adus din nou la tine și tu m-ai ținut.

Mama: Îți amintești când am plecat acasă de la spital?

Fiica: Ooo, da! Am coborât câteva scări și după aceea ne-am suit în mașină.

Mama: Și unde ai călătorit? În scăunelul tău sau în poala mea?

Fiica: În poala ta. Am stat în poala ta tot drumul până acasă.

Mama: Ce s-a întâmplat când am ajuns acasă?

Fiica: Ai pus haine drăguțe de bebeluș pe mine, m-ai pus în pătuț și am adormit.

Altă povestire spontană din scaunul din spate al unei mașini a venit de la Jason, în vârstă de trei ani și jumătate. Pe drumul spre casă într-o noapte, Jason a spus că își amintea cum s-a născut. I-a spus mamei că a auzit-o plângând și că el făcea tot ce putea ca să iasă afară. Era „strâmt” a simțit, se simțea „ud” și simțea ceva în jurul gâtului. În adăugare, ceva l-a lovit capul și și-a amintit că fața i-a fost zgâriată. Mama lui Jason a spus că „nu a vorbit niciodată cu el despre naștere, niciodată”, însă datele erau corecte. Cordonul ombilical era înfășurat în jurul gâtului, era monitorizat printr-un electrod în scalp și a fost scos cu ajutorul forcepsului. Fotografia de la spital arăta zgârieturi pe fața acestuia.

O fetiță în vârstă de doi anișori și jumătate și-a uimit mama printr-o amintire a nașterii ei. Prima dată a descris sentimentele pe care le trăia, cât de frig îi era, câți oameni se aflau în încăpere și ce făceau părinții ei. Apoi a spus: „Tăticului îi era teamă să mă țină în brațe, așa că doar s-a uitat la mine și m-a atins. Și tu plângeai, dar nu pentru că erai rănită, ci pentru că erai fericită.” Povestea era exactă, iar părinții au spus că nu vorbiseră cu copilul despre naștere.

O fetiță de aproape patru ani și-a amintit un eveniment păstrat secret. Din moment ce nimeni din familie nu știa despre ce era vorba, nu ar fi putut să-i povestească. Cathy a asistat moașa la o naștere acasă. După naștere, când mama și copilul păreau a fi în regulă, mama a părăsit camera pentru a face baie. Moașa era preocupată în altă parte, în timp ce Cathy rămăsese singură cu bebelușul care începuse să scâncească. Instinctiv, Cathy a ținut-o în brațe și i-a oferit lapte de la propriul sân. Bebelușul a supt, iar când mama se întorsese, acesta deja dormea. Cathy a spus că se simțea ușor vinovată pentru că a fost prima care a hrănit micuța și

nu a spus nimănui despre asta.

Trei ani și nouă luni mai târziu, Cathy avea grijă de un grup de copii care o includea și pe această fetiță. Într-un moment liniștit, ea a întrebat-o pe fetiță dacă își amintește ceva despre naștere. Ea a răspuns „Da!” și a continuat să ofere informații precise despre cine era prezent și rolurile pe care le-au jucat în timpul travaliului și al nașterii. Ea a descris lumina vagă din uter și acele presiuni resimțite pe parcurs. Apoi copilul s-a apropiat și s-a sprijinit șoptindu-i pe un ton confidențial: „Tu m-ai ținut și mi-ai dat țigă când am plâns și mami nu era acolo.” După aceasta, a sărit și s-a dus la joacă. Cathy spune: „Nimeni nu-mi poate spune că bebelușii nu își amintesc propria lor naștere!”

CAPITOLUL 8

Amintiri compatibile

Nu puteți să nu vă întrebați, ca părinte, dacă amintirile copilului dumneavoastră în legătură cu nașterea sunt reale. Două întrebări se află în centrul atenției: Sunt amintirile ceea ce par a fi (reale și valide)? Sunt acestea demne de încredere prin informațiile pe care le conțin? Cu toate că o dovadă absolută nu poate fi posibilă la acest nivel al cunoștințelor, cercetările pe care le-am efectuat cu o pereche de zece mame și copii indică faptul că amintirile despre naștere sunt reale și absolut de încredere.

Pentru a determina acuratețea a ceea ce persoanele și-au amintit despre acele momente prin hipnoză, am lucrat cu mamele și cu copiii acestora. În interesul cercetării, fiecare trebuia să fie capabil de hipermnezie (memorie vie și capabilă), iar copiii trebuiau să fie destul de mari pentru a vorbi fluent despre multe detalii ale nașterii. Mamele trebuiau să mă asigure că nu au discutat niciodată detaliile nașterii cu micuții, iar copiii trebuiau să nu dețină sub nicio formă amintiri conștiente despre subiect.

Copiii care s-au calificat pentru acest studiu se aflau într-un segment de vârstă cuprins între nouă și douăzeci și trei de ani, majoritatea aflându-se la mijloc. Vârstele mamelor erau între treizeci și doi și patruzeci și șase de

ani la vremea desfășurării cercetării. Luându-i în ordine aleatorie, i-am hipnotizat în funcție de gradul necesar atingerii relaxării memoriei.

Pentru a menține fantezia la minim, interogatoriul în hipnoză a fost conservator, evitând întrebări de conducere și permițând subiecților să discute liber. Rapoartele au fost de obicei completate într-o singură ședință de câte 1-4 ore. Ședințele mamelor și cele ale copiilor s-au ținut de obicei în perioade diferite, au fost înregistrate audio, transcrise și comparate ulterior. Amintirile mamelor în hipnoză s-au considerat a fi în general de încredere. Plasând amintirile copilului alături de cele ale mamei, am analizat cât de bine se potrivesc. Dacă amintirile legate de naștere ar fi fost numai fantezii, cum unii le denumesc, atunci versiunea copilului ar fi trebuit să fie mai degrabă contradictorie relatării mamei. Dacă amintirile copilului sunt valide și caracterizate prin acuratețe, ar trebui să coincidă cu cele ale mamelor.

Coerență și consistență

Relatările mamelor și ale copiilor au fost coerente, conținând multe date compatibile și interconectate și au fost apropiate în expunere, caracter și secvențe. Naratorii independenți s-au potrivit în ceea ce spuneau, așa cum a fost cazul unei povești spuse din două puncte de vedere diferite. În anumite cazuri, potrivirea a fost misterioasă.

În general, relatările s-au validat una pe cealaltă în multe detalii ca perioada zilei, locul de desfășurare, persoanele prezente, instrumentele folosite (aspirator, forceps, incubator) și modul de naștere (cu capul sau picioarele înainte). Ordinea în care au primit apă din bidon, lapte praf sau matern, apariția și dispariția taților, intrarea și ieșirea din diferite încăperi, toate aceste evenimente

au fost adeseori compatibile. Contradicții serioase au fost rare. Tabelul de mai jos schițează câteva caracteristici de suprapuneri parțiale și contradicții grave descoperite în celul celor zece rapoarte.

Compatibilități și contradicții în cazul celor zece perechi de mame și copii

Perechea	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Compatibilități	12	12	9	9	16	19	8	13	24	25
Contradicții	1	1	0	1	0	0	1	4	0	1

Două fiice au oferit descrieri exacte ale coafurilor mamelor din acea perioadă. O mamă s-a descris ca fiind „beată” și dezorientată de către anestezie în timpul nașterii; copilul ei a spus: „Mama mea nu se află deloc acolo... nu pare trează și nu are ochii deschiși”. Un băiat al cărui mamă a povestit că a fost plasat într-un recipient cu margini de plastic s-a plâns despre „pereții lucioși de plastic sau de sticlă din jurul meu. Lucrurile păreau înțețoșate, deformate.”

Abordarea travaliului (perechea #10). Amintirile recuperate de la copil: Mama se afla în dormitor și se odihnea. Era în timpul zilei. Contracțiile au început la ora 1.10 P.M. Mama l-a telefonat tatălui și medicului și a fost sfătuită să aștepte. Amintiri din partea mamei: Acasă, în pat până la ora 10.30 A.M. „Pe la ora unu știam că intrasem în travaliu și mi-am sunat soțul să vină acasă. I-am telefonat și doctorului care m-a sfătuit să mai aștept.”

La întâlnire (perechea #10). Copilul a relatat: „Mama vorbește și se joacă cu mine. A fost o ceartă în legătură cu numele. Mamă mea nu îi plăcea numele de Virginia. Nu-i

plăcea nici cel de Ginger, dar lui tati îi plăceau." Mama a povestit: "O gădil să mă joc cu ea, o mângâi... Eu vreau să numesc bebelușul Mary Katherine iar Bobby vrea să o numească Ginger."

Nașterea (perechea #1). Mama a spus că „Michelle s-a născut foarte repede și ei au trebuit să-i taie cordonul ombilical din jurul gâtului. Oamenii mă înveleau pe picioare când ea chiar se naștea. Apoi s-a ivit toată numai cu o singură împingere". Copilul a spus: "Este ceva luminos, ceva mare chiar deasupra mea. Se face frig. Simt mâini atingându-mi gâtul, luând ceva de pe mine."

Cuvinte și nume (perechea #1). Copilul a relatat despre faptul că și-a auzit numele rostit și cuvintele „Te iubesc!" Mama a povestit că a spus „Te iubesc!" și și-a amintit cum o îmbrățișa, o săruta și îi spunea Michelle.

La întâlnire (perechea #6). Mama a spus: "O ridic și o miros. Îi miros capul. Privesc la degetele de la picioare și spun: O, Doamne! Are degete deformate!" Apoi a întrebat asistenta despre ce văzuse și a primit asigurări despre faptul că totul era în regulă. Copilul a spus: "Ea mă ridică, se uită la mine...mă miroase! Și a întrebat asistenta de ce degetele mele erau atât de ciudate.... iar asistenta a spus că pur și simplu așa sunt degetelele mele și că nu sunt deformate."

Eroare și adevăr

Au existat diferite feluri de erori în toate aceste relatări – unele mai mici, altele mai mari. De exemplu, o mamă a spus că locul de naștere a fost Bloomington, copilul a spus Walmington; o altă mamă a spus că bebelușul era

înăgurat în bumbac, copilul a spus hârtie. O mătușă a fost confundată cu o bunică, un tată cu un medic (la acea vreme tatăl copilului era medic internist).

Anumite evenimente s-au potrivit însă erau dezorganizate. Omisiunile – lucrurile amintite de unul dar nu și de celălalt – intrigau. O mamă a recunoscut că a făcut o remarcă răutăcioasă la adresa copilului însă micuțul nu a relatat nimic despre aceasta. Este aceeași omisiune sau eroare, un act de milă sau o amintire atât de adânc îngropată încât are nevoie de o demascare mai profundă?

Contradicții

Serioase contradicții între relatările mamei și ale copilului au fost rare, însă s-au petrecut cu adevărat:

La perechea #1, copilul a asociat alăptarea cu sala de nașteri, în timp ce mama s-a plâns despre întârzierea momentului de către echipa de medici timp de douăsprezece ore.

La perechea #10, copilul a relatat alăptarea în timp ce tatăl se afla în salonul spitalului. A descris chiar îmbrăcăminte, ochelarii și părul și a spus că „Mama îl lasă să mă țină". Mama a spus că tatăl le era interzisă intrarea în saloane în timpul alăptării.

La perechea #7, copilul a relatat: "Ea mă ține în brațe (în sala de nașteri) și începe să mă sărute..." După spusele mamei, bebelușul a fost așezat pentru puțin timp pe burtica ei, a fost dus să îl spele, i-a fost arătat din nou, apoi a fost așezat într-un incubator – toate fără să fie atins.

La perechea #2, fiul a relatat că a fost ținut de către mamă (după naștere) și a spus că ea zâmbea, parte fericită și chicotind. În contrast, mama a povestit despre faptul că simțea panică și teamă de moarte deoarece anestezia a

plăcea nici cel de Ginger, dar lui tati îi plăceau." Mama a povestit: "O gădil să mă joc cu ea, o mângâi... Eu vreau să numesc bebelușul Mary Katherine iar Bobby vrea să o numească Ginger."

Nașterea (perechea #1). Mama a spus că „Michele s-a născut foarte repede și ei au trebuit să-i taie cordonul ombilical din jurul gâtului. Oamenii mă înveleau pe picioare când ea chiar se naștea. Apoi s-a ivit toată numai cu o singura împingere". Copilul a spus: "Este ceva luminos, ceva mare chiar deasupra mea. Se face frig. Simt mâini atingându-mi gâtul, luând ceva de pe mine."

Cuvinte și nume (perechea #1). Copilul a relatat despre faptul că și-a auzit numele rostit și cuvintele „Te iubesc!" Mama a povestit că a spus „Te iubesc!" și și-a amintit cum o îmbrățișa, o săruta și îi spunea Michelle.

La întâlnire (perechea #6). Mama a spus: "O ridic și o miros. Îi miros capul. Privesc la degetele de la picioare și spun: O, Doamne! Are degete deformate!" Apoi a întrebat asistenta despre ce văzuse și a primit asigurări despre faptul că totul era în regulă. Copilul a spus: "Ea mă ridică, se uită la mine...mă miroase! Și a întrebat asistenta de ce degetele mele erau atât de ciudate.... iar asistenta a spus că pur și simplu așa sunt degetelele mele și că nu sunt deformate."

Eroare și adevăr

Au existat diferite feluri de erori în toate aceste relatări – unele mai mici, altele mai mari. De exemplu, o mamă a spus că locul de naștere a fost Bloomington, copilul a spus Walmington; o altă mamă a spus că bebelușul era

înfășurat în bumbac, copilul a spus hârtie. O mătușă a fost confundată cu o bunică, un tată cu un medic (la acea vreme tatăl copilului era medic internist).

Anumite evenimente s-au potrivit însă erau dezorganizate. Omisiunile – lucrurile amintite de unul dar nu și de celălalt – intrigau. O mamă a recunoscut că a făcut o remarcă răutăcioasă la adresa copilului însă micuțul nu a relatat nimic despre aceasta. Este această omisiune sau eroare, un act de milă sau o amintire atât de adânc îngropată încât are nevoie de o demascare mai profundă?

Contradicții

Serioase contradicții între relatările mamelor și ale copiilor au fost rare, însă s-au petrecut cu adevărat:

La perechea #1, copilul a asociat alăptarea cu sala de nașteri, în timp ce mama s-a plâns despre întârzierea momentului de către echipa de medici timp de douăsprezece ore.

La perechea #10, copilul a relatat alăptarea în timp ce tatăl se afla în salonul spitalului. A descris chiar îmbrăcăminte, ochelarii și părul și a spus că „Mama îl lasă să mă țină". Mama a spus că taților le era interzisă intrarea în saloane în timpul alăptării.

La perechea #7, copilul a relatat : "Ea mă ține în brațe (în sala de nașteri) și începe să mă sărute..." După spusele mamei, bebelușul a fost așezat pentru puțin timp pe burtica ei, a fost dus să îl spele, i-a fost arătat din nou, apoi a fost așezat într-un incubator – toate fără să fie atins.

La perechea #2, fiul a relatat că a fost ținut de către mamă (după naștere) și a spus că ea zâmbea, foarte fericită și chicotind. În contrast, mama a povestit despre faptul că simțea panică și teamă de moarte deoarece anestezia a

din spital și al călătoriei spre casă. Detaliile acestor relatări s-au contrazis adeseori. Cei doi au însă interese individuale bine-definite. De exemplu, o mamă poate insista asupra detaliilor legate de rahia pe care a primit-o, în timp ce copilul povestește despre lumea interioară a contracțiilor. Un copil poate descrie felul în care medicul i-a răsucit și i-a smucit gâtul în timp ce îl scotea afară, în timp ce mama ar putea să nu fi văzut asta sau poate că nici măcar nu s-ar fi gândit la așa ceva.

Cea mai evidentă discontinuitate în relatări implică perioada din salonul nou-născuților. Amintirile copilului despre locul de ședere sunt de regulă povestite, însă mama nu oferă nicio paralelă în relatare pentru că ea nu s-a aflat acolo. Din această cauză, povestirile din saloanele micuților vor fi omise în această secțiune.

Linda și mama ei

Începuturile travaliului

Linda: o simt pe mama încordată și mă încordez și eu. Apoi mă relaxez. Mă simt de parcă aș vrea să merg în continuare, însă stau numai în loc. Sunt toată presată aici. Atunci când mă simt strânsă, vreau să merg înainte și când mă relaxez vreau să mă împing înapoi.

Mama: soțul meu nu a vrut să mă creadă când i-am spus că am intrat în travaliu. Nu a vrut să sune doctorul, așa că eu l-am sunat și mi-a recomandat să merg la spital. M-am bucurat că venise timpul. Soțul meu m-a dus la mașină.

Linda: ea merge....stă așezată în mașină sau ceva de genul ăsta. Eu mă aflu într-o poziție ciudată. Pot simți

mașina vibrând. Se simte chiar inconfortabil pentru că eu mă aflu deja într-o poziție inconfortabilă... am crampe. Umerii mei sunt presați iar gâtul este răsucit. Am vrut să mi-l îndrept, dar nu pot.

În sala de nașteri

Linda: cred că se află pe ceva asemănător cu o masă acum. Mama e supărată pe cineva, nu pe mine. Este nervoasă. Cred că pe o femeie, nu pe doctor.

Mama: o femeie țipă, cineva în camera alăturată. Continuă să urle și mă face și pe mine să vreau să urlu! Nervii mei sunt iritabili. Încerc să respir, să fiu în acord cu sentimentele mele. Am vrut să țip la ea și să-i spun să tacă! Țipătul ei nu era chiar de la durere, ci vroia atenție permanentă.

Linda: Este întinsă pe masă. Se pare că toată lumea anticipează, toată lumea privește. Nu-i pot vedea, dar știu că sunt acolo. Mama își dorește ca eu să mă grăbesc. Am simțit că ea crede că durează prea mult. Mă simt înțepenită, însă gâtul nu-mi este presat. Înainte, când s-a relaxat, m-am cam întors înapoi. Acum când se relaxează, rămân în același loc și nu mă întorc. Capul meu este foarte strâns, însă nu se mai simte chiar așa de mare strânsoare în vârf.

Mama: Doctorul intră în încăpere. Sunt bucuroasă. Este foarte calm față de mine. Îi adresează asistentei câteva întrebări. Au legătură cu motivul pentru care l-au chemat atât de târziu. Sunt pregătiți pentru injecția în coloană. Stau foarte rău pe spate. Este greu să respir. Contracțiile sunt dureroase. Îmi încovoie corpul când stau pe o parte și îmi fac o injecție.

Nașterea

Linda: Mi-am răsucit capul, nu știu cum. Capul meu a ieșit puțin în afară. Încep să-mi rotesc capul pentru a se potrivi corpului deoarece a rămas blocat. Mi-a fost teamă să nu-mi îndrepte capul.

Doctorul își pune mâinile pe tâmpile mele. Aș vrea să-mi dea drumul. Încerc să mă împing înapoi înăuntru pentru că nu îmi place. Mă simt frustrată, ca și cum aș vrea s-o fac de una singură. Vreau să fiu eu cea care o face. Nu vreau ca el să mă atingă. Simt presiune aici. Poate că ar dura mai mult, dar m-aș simți mai bine.

Nu mi-a părut foarte delicat. El vroia doar să termine cu asta. Apoi a tras! Mi-a rănit gâtul! Apoi m-a răsucit – ceea ce nu îmi place! M-a tras departe, m-a ridicat în aer la distanță de el. Apoi m-a lovit – nu foarte tare – și-ncep să plâng.

Știu că mama ar vrea să mă aibă alături; și eu vreau să fiu acolo, însă niciuna din noi nu poate face nimic în privința asta. Aș vrea să zbor la ea, dar nu pot. Este fără de speranță.

Este o mașinărie sau ceva... și mi-o pun peste gură. A fost cu adevărat straniu, ca o mașinărie cu tub alb. Cred că trebuia să-mi scoată chestii din plămâni sau cam așa ceva.

Mama: nu mai pot simți contracțiile, doar presiune, nu durere. Doctorul a ajustat oglinda așa încât să pot vedea. Pot vedea părul negru al bebelușului.

Toți vorbesc despre următoarea mea contracție. Ei vor ca eu să împing. Nu pot simți, așa că nu știu când să împing. Apoi se ridică asistenta lângă mine și presează pe burtică. Cred că dacă pot trece peste asta se va sfârși totul odată.

Capul bebelușului a ieșit. Este mult păr negru... mă gândesc numai la micuță. El bagă degetul în gurița ei pentru a scotoci ceva acolo. După aceasta asistenta i-a înmănat

o seringă albă pe care i-a introdus-o în gură pentru a scoate fluide.

Bebelușul s-a născut, iar el îmi spune că este fetiță. Este bine. Sunt fericită!

Pe burtica mamei

Linda: Ei mă pun pe burtica mamei. M-am simțit mult mai bine. Am încercat să o prind, iar ea mă privea.

M-am uitat și eu la ea. Aș fi vrut ca ea să nu le permită să mă ducă din nou, dar când i-am văzut chipul, am știut că nu va face asta. Apoi am renunțat.

Cineva mă usucă, mă înfășoară într-o pătură și mă predă asistentei care m-a dus într-o cameră micuță. M-a așezat într-un coșuleț mic de bebeluș. Cred că mi-au făcut o poză. Vreau să mă întorc și să dorm....

Mama: apoi mi-au adus bebelușul și l-au așezat pe burta mea. Plângea. Au așezat-o cu fața în jos. Cred că este un bebeluș frumos. Am plâns. Ador faptul că au așezat-o pe burtică. Stă cu capul pe partea mea stângă. Îi pot privi profilul feței. Își ține capul în sus parcă pentru a plânge. Cred că nu am voie să o ating.

O iau de lângă mine. Nu mi-a plăcut asta, dar probabil așa se face. Nu a mai plâns, privește în jur.

Au învelit-o într-o păturică. O așează în ceva cu laterale din sticlă sau plastic; o duc în cealaltă parte a camerei.

Spre salonul nou-născuților

Linda: cred că eu am plecat prima. Ochii îmi erau închiși și mă răsuceam deoarece m-au luat de lângă mama. Sunt înfășată într-o pătură. ...[am plecat] în camera în care

toți bebelușii merg. Am vrut să fiu cu mama. Știam că acolo erau mulți bebeluși... iar mama nu se afla acolo.

Mama: mă scot afară împreună cu bebelușul, unul lângă altul. Soțul meu se află pe hol și vede bebelușul. Doar zâmbește. Lacrimi îmi coboară pe obraz, iar ei mă transportă spre camera mea. Duc bebelușul în salonul copiilor. Mă întreb când o voi revedea. Vreau să o țin în brațe și să o privesc. Intenționez să o alăptez.

Revederea

Linda: Asistenta m-a luat în brațe și a trecut pe lângă un pat. Cred că mama se află la distanța cea mai mare față de ușă. Apoi am văzut-o. Cât de bine a fost. Știam că mă va duce la ea.

Mama: Am ocupat patul aflat la cea mai mare distanță de ușă...

Linda: Mama și-a întins mâinile spre mine și m-a luat în brațe. M-a îmbrățișat și a început să mă alăpteze. Se simte bine. Asistenta a rămas acolo un timp... a întrebat-o pe mama ceva, dacă vrea ceva... mai era o persoană în cameră – un alt pacient. Am acordat mai multă atenție șederii cu mama.

Mama: Mă întorc pe o parte. Mă sprijin pe cot deoarece o vor așeza lângă mine. Stau pe partea stângă. O așează și îmi deschid cămașa de noapte pentru a o hrăni. Asistenta va încerca să mă ajute deoarece spune că unele femei au probleme. Mi-aș dori să mă lase în pace. Am încercat să mi-o scot din minte și am acordat atenție bebelușului. Nu a fost nicio problemă. A luat sfârșul imediat. Apoi sora a plecat. A făcut o remarcă despre cât de bine m-am descurcat.

Linda: tot vreau s-o îmbrățișez pe mama dar nu pot. Îmi tot mișc mâinile, mă prind de brațul ei. Îmi spune că sunt un bebeluș draguț. Își trece degetele prin părul meu. Mi-a spus că am păr frumos. M-a făcut să mă simt bine.

O parte din timp s-a uitat la mine doar și a zâmbit. Am simțit că se bucura, chiar dacă i-am cauzat probleme la început. Nu o mai deranja.

Mama: Apoi am început să desfac păturica și i-am privit picioarele și degetele și am vorbit cu ea. I-am spus: "Ești atât de frumoasă, Linda! Bună, Linda! Te iubesc! Eu sunt mămica ta."

Plecarea Acasă

Linda: Mă așează într-o sacoșă (ca un buzunar ventral al marsupialelor). Tatăl meu este aici. Pare nesigur în preajma mea. Mă simțeam altfel să fiu afară. E luminos aici. Sunt pasată înainte și înapoi. Mama și tata se ajutau reciproc. Tata urma să conducă spre casă... Îmi spun că urmează să-mi văd locuința și știu că asistenta nu mă va (mai) duce departe.

Mama: Urc în mașină pentru a pleca acasă și asistenta îmi înmânează bebelușul. Ted ne conduce acasă. Mă simt bine. Știu că pot fi o mamă bună. Mă bucur să fiu responsabilă de bebeluș. Abia aștept să o prezint părinților mei.

Linda: Mă uit în interiorul apartamentului, urcând câteva trepte... mă așează în dormitor. Pur și simplu nu era al meu... parcă se află oameni în jur. Mă simțeam mult mai bine aici decât la spital.

Mama: am închiriat etajul unei case mari din Whittier. Mama și tatăl meu se află acolo. Ted a dus copilul sus (în casă)... tata îmi spune cât de frumoasă este fetița. Pare foarte mândru.

Așez bebelușul în pătuț. Se află lângă patul meu. Părea atât de mică înăuntru...

Katy și mama ei

În sala de nașteri

Katy: este o cameră destul de mare, cu mult argintiu în ea. Toată lumea pare ocupată. Cred că se află acolo cam patru sau cinci oameni. Pare mai frig decât înainte. Mă simt de parcă mă învârt, mă rotesc prea repede. Ei trag, trag de mine. Doctorul este agitat... nervos... tremură și într-un fel mă deranjează.

Mama: este o cameră destul de încăpătoare și răcoroasă. Îi pot vedea capul ieșind din vagin. Sunt doi doctori. Este unul tânăr (în verde) și unul mai în vârstă care are păr cărunt (în alb). Pe lateral sunt asistente. Doctorul mai tânăr este ocupat. Verifică acum capul... Capul a ieșit.

Katy: mă așează pe burtica ei, m-au aruncat cumva pe ea. El vorbește cu mama. Totul pare să fie în regulă, iar ea este bine. Încă pare nervos, m-a ridicat și m-a dat altcuiva. Mă simt mai mare și mai grea. O pot vedea, dar nu sunt lângă ea. Părul îi este vraște, ca pe bigudiuri. Pare obosită... transpirată.

Mama: mi-au pus-o cumva pe stomac, dar încă nu i-au dat drumul complet. O pot vedea... o groază de sânge

și chestii albe. Ea plânge. Pot vedea cordonul ombilical. Măinile îmi sunt blocate în jos pentru că nu mă pot întinde să o ating. Mi-aș dori ca ei să o mute, să o înfașe. Cineva o ia în final. Vorbesc cu doctorul... Cred că mi-au pus o cârpă albă să-mi acopere părul.

Katy: nimeni nu îmi vorbește. Vorbesc despre mine, cred, dar nu cu mine. Se poartă de parcă ar ști că sunt aici, dar ca și cum eu nu aș ști asta. Asistenta m-a șters într-un fel, m-a spălat... Apoi m-au dus lângă mama. Ea nu plângea, dar făcea ceva asemănător. Ea este prima care îmi vorbește. A spus: "Salut!" Nimeni nu părea să creadă că sunt cu adevărat acolo. Apoi ea a vorbit cu medicul puțin și m-au dus departe din nou.

Mama: în final mi-au dezlegat mâinile și asistenta a așezat-o pe partea mea stângă, dar nu o ține suficient de aproape, astfel încât să o pot atinge. Mă simt cu adevărat frustrată. Îi spun „Salut!” Este atât de mică și drăgălașă, dar încă murdară. Apoi o așează într-un încălzitor. Discut cu medicul despre greutatea ei.

Spre salonul nou-născuților

Katy: nu știu unde mă vor duce sau de ce. Am părăsit încăperea înaintea mamei mele. Nu mi-am văzut mult tatăl. Era prin preajmă...dar nu foarte aproape. Chiar nu am știut cine era până mai târziu. Apoi m-au dus din nou în altă cameră. Părea cam departe. Am fost acolo înăuntru cu o grămadă de alți bebeluși și oameni care tot intrau și ne deranjau, trezindu-ne.

Mama: Sunt gata de plecare. Mă aflu pe un scaun. O conduc pe ea prima afară. Suntem pe hol. Tatăl ei se

află acolo, o privește (dar nu o atinge). Nu-mi amintesc să fi mers în pat, dar mă aflu aici. Nu știu ce s-a întâmplat cu bebelușul sau cu soțul meu. Așează bebelușul în altă cameră.

Reîntâlnirea

Katy: Uneori mă duceau înapoi la mama dar mereu mă luau înapoi (în camera nou-născuților). Era cu adevărat curat. Mama părea fericită, îi era confortabil. Părul ei era lăsat. Eram obosită, somnoroasă. Mi-a plăcut să fiu alăptată. O soră mereu ieșea și intra. Toată lumea știa ce se petrece, înafară de mine. Nu am știut de ce mă duc departe de mama sau unde eram cu adevărat.

Mama: mă aflu într-o cameră cu două paturi, iar bebelușul este spălat. Ea se află într-un pătuț mic de plastic. Au mutat-o lângă mine. O ridic, o desfac din fașă, o așez confortabil pe pat. Mă privește iar eu îi vorbesc...o alăptez. Apoi o așez înapoi în pat. Tatăl ei vine în vizită (dar nu o atinge). Noaptea o duc înapoi în salonul copiilor.

Părăsind spitalul

Katy: tata a venit să o ia pe mama împreună cu sora mea și cu altcineva, alt bărbat, nu știu cine este. Mama se află într-un scaun cu rotile, ținându-mă în brațe. Am o pătură în jurul meu, mătăsoasă, desenată cu floricele mici și roz.

A părut să fie un drum lung. Toată lumea este fericită.

Mama: încep să mă organizez. Sunt anxioasă în privința plecării și sunt îmbrăcată. Bebelușul poartă pantaloni moi de flanelă cu botoșei și o bluză mică. Are mici

boboci de trandafiri în față. Tatăl ei vine și îmi spune că fiica noastră și cumnatul meu ne așteaptă jos. Vine asistenta. Eu mă aflu într-un scaun cu rotile, ținând bebelușul.

Pare să fie o călătorie lungă. Durează mult timp să ajungem acasă. Se face conversație ușoară și se glumește mult.

Katy: mă aflu într-un pătuț mic...și ceva atârna deasupra creștetului meu. La început mi s-a părut destul de straniu, dar apoi am început să mă obișnuiesc.

Mama: am așezat fetița în pătuț. Nu a adormit, însă pare foarte fericită aici. Cred că am atașat o stație de recepție a sunetelor la pătuț.

Aceste teorii se folosesc pentru a explica amintirile legate de naștere. Unii consideră că amintirile copilului sunt de fapt amintirile deghizate ale mamei, transmise copilului în anumite momente uitate de-a lungul copilăriei. Această teorie nu este plauzibilă în privința consistenței amintirilor ce conțin lucruri nevăzute și neștiute de către mamă în primul rând, sau lucruri pe care ea nu ar vrea să le spună. Ocazional, memoria unui copil mai degrabă decît a mamei, este verificată dacă este corectă. De asemenea, cuvintele folosite de către copii, nu sunt de obicei cele tehnice preferate de către adulți.

O a doua teorie obișnuită este aceea că amintirile legate de naștere ar reprezenta fantezii inventate din părțile de informații adunate și țesute împreună cu mult după naștere. Asemenea producții fantastice ar fi cu siguranță stereotipii și ar fi mai previzibile decît relatările despre naștere pe care le-am auzit. În studiul asupra celor zece perechi, fantezia a fost ușor detectată și foarte rar întîlnită. Nu poate explica realitățile comune ale ambelor relatări.

când tații lipsesc, observă dacă mamele se simt nervoase sau calme și evaluează atitudinea și comportamentul însoțitorilor nașterii.

Travaliul, din interior

Primele contracții ale uterului, care marchează începutul travaliului mamei, semnalizează de asemenea o modificare a stilului de viață pentru pasagerul din interior. La început, bebelușii experimentează contracții musculare ca și „ropote de presiune”, „pulsatii”, sau „ca și cum s-ar afla pe un vas în timpul unei furtuni pe mare”. Pe măsură ce progresează, contracțiile sunt recunoscute ca fiind serioase și conduc spre noi mișcări, presiuni, poziții și întoarceri. Această forță este descrisă ca o „furtună de energie”, „un rău” sau un „val al mareei”. Dacă travaliul este prea rapid, este ca „o coborâre pe tobogan în poziție inversă” spunea Diana. Bebelușul pe nume Annette a venit pe lume atât de repede încât a alunecat din mâinile medicului – ceva ce am descoperit în timpul investigării fricii ei de zbor.

Glenda

Mergând cu mașina spre spital. Pe scaun, în interiorul mamei mele. Capul îmi este înghesuit.

Tata nu este aici. Mă simt în nesiguranță și neliniștită. Mama mea este nervoasă. Și-a dorit ca eu să nu fi fost acolo. Totul pare o nebunie! Ar trebui să fie o perioadă fericită.

Theresa

Este noapte... primesc un val de energie. Mă simt foarte încordată; multă energie! Fiecare mușchi

este tensionat, însă nu merg nicăieri. Rămân doar aici...

Sunt neliniștită. Văd lumină și am o durere de cap. Mă simt ca și cum urmează să explodez! Simt că totul pornește spre capul meu.

Mă simt mai mult rău decât bine; nu știu cum să descriu. Mă simt ca și cum aș fi pe o placă în pantă și tot sângele mi se precipită spre cap....

Marianne recunoaște că i s-a opus nașterii. Nu era pregătită și nu vroia să continue. Cu toate acestea s-a surprins atașată de un „val mareic” irezistibil.

Marianne

Ei au spus că este timpul să mă nasc. Simt presiunea dar nu vreau să mă nasc. Nu sunt încă pregătită. Voi mai aștepta puțin; este mult prea bine aici.

Acum vin mai repede, mai repede; pe aici, pe acolo. Of, se intensifică! Împinge, împinge, mă împinge afară. Vreau să stau exact unde mă aflu, dar insistă.

Se simte ca un flux... văd că sunt atașată fluxului. Atunci când este pregătit să plece, cred că va trebui să plec și eu... oh, oh, fluxul revine din nou.

Încă nu sunt pregătită. Împinge, împinge. Voi rămâne chiar aici. Nu vreau să merg nicăieri, dar trebuie...

Oh, oh, îmi pun mânuși. Mă prind. Oh, pentru Dumnezeu, asta a fost o strângere!

Îmi țin capul, dar delicat; au fost delicați. Și următorul lucru pe care îl știu, este că au spus: „tu stai numai aici” și m-au înfășurat în ceva.

când tații lipsesc, observă dacă mamele se simt nervoase sau calme și evaluează atitudinea și comportamentul însoțitorilor nașterii.

Travaliul, din interior

Primele contracții ale uterului, care marchează începutul travaliului mamei, semnalizează de asemenea o modificare a stilului de viață pentru pasagerul din interior. La început, bebelușii experimentează contracții musculare ca și „ropote de presiune”, „pulsaii”, sau „ca și cum s-ar afla pe un vas în timpul unei furtuni pe mare”. Pe măsură ce progresează, contracțiile sunt recunoscute ca fiind serioase și conduc spre noi mișcări, presiuni, poziții și întoarceri. Această forță este descrisă ca o „furtună de energie”, „un rău” sau un „val al mării”. Dacă travaliul este prea rapid, este ca „o coborâre pe tobogan în poziție inversă” spunea Diana. Bebelușul pe nume Annette a venit pe lume atât de repede încât a alunecat din mâinile medicului – ceva ce am descoperit în timpul investigării ficii ei de zbor.

Glenda

Mergând cu mașina spre spital. Pe scaun, în interiorul mamei mele. Capul îmi este înghesuit.

Tata nu este aici. Mă simt în nesiguranță și neliniștită. Mama mea este nervoasă. Și-a dorit ca eu să nu fi fost acolo. Totul pare o nebunie! Ar trebui să fie o perioadă fericită.

Theresa

Este noapte... primesc un val de energie. Mă simt foarte încordată; multă energie! Fiecare mușchi

este tensionat, însă nu merg nicăieri. Rămân doar aici...

Sunt neliniștită. Văd lumină și am o durere de cap. Mă simt ca și cum urmează să explodez! Simt că totul pornește spre capul meu.

Mă simt mai mult rău decât bine; nu știu cum să descriu. Mă simt ca și cum aș fi pe o placă în pantă și tot sângele mi se precipită spre cap....

Marianne recunoaște că i s-a opus nașterii. Nu era pregătită și nu vroia să continue. Cu toate acestea s-a surprins atașată de un „val mareic” irezistibil.

Marianne

Ei au spus că este timpul să mă nasc. Simt presiunea dar nu vreau să mă nasc. Nu sunt încă pregătită. Voi mai aștepta puțin; este mult prea bine aici.

Acum vin mai repede, mai repede; pe aici, pe acolo. Of, se intensifică! Împinge, împinge, mă împinge afară. Vreau să stau exact unde mă aflu, dar insistă.

Se simte ca un flux... văd că sunt atașată fluxului. Atunci când este pregătit să plece, cred că va trebui să plec și eu... oh, oh, fluxul revine din nou.

Încă nu sunt pregătită. Împinge, împinge. Voi rămâne chiar aici. Nu vreau să merg nicăieri, dar trebuie...

Oh, oh, își pun mânuși. Mă prind. Oh, pentru Dumnezeu, asta a fost o strângere!

Îmi țin capul, dar delicat; au fost delicai. Și următorul lucru pe care îl știu, este că au spus: „tu stai numai aici” și m-au înfășurat în ceva.

Viața în sala de nașteri

Atunci când travaliul se sfârșește iar bebelușii respiră singuri, ei experimentează noi senzații, emoții, oameni și locuri. Venind dintr-un mediu extrem de restrâns, de obicei se plâng deoarece se simt "pierduți în spațiu". Unui băiețel i s-a părut sala de nașteri haotică și confuză.

Aproape toți bebelușii se plâng din cauza luminilor puternice, a camerelor reci și a instrumentelor, a zgomotului, a contactului dur cu pielea lor sensibilă și a fiecărei rutine medicale incluzând palmele, injecțiile, picăturile pentru ochi, cântarele tari și a fi ținuți în aer de către mâini necunoscute. Bebelușilor nu le place forcepsul, uneori au teamă de incubatoare și consideră că măștile purtate de personalul medical îi face să pară extraterestri. Ei obiectează asupra modului în care este îndepărtat cordonul ombilical, nu neapărat fiindcă doare, dar relatează anxietate asupra felului cum și a perioadei când această legătură vitală este lezată.

Bebeluşii manifestă gratitudine manevrării cu delicatețe și cuvintelor frumoase venite din partea personalului medical. Mai presus de toate, sunt recunoscători pentru contactul imediat cu mamele lor după naștere.

Mary

Doctorul mă are acum și eu mă uit la mama mea. Mă bucur să o văd iar ea se bucură să mă vadă... este draguță. Este toată transpirată și ciufulită înădă pare tânără, bună. Se simte bine; zâmbește. "Asta e fetița mea!" Simt că mama mereu îmi spune că sunt cuminte. Este fericită cu mine, mulțumită de mine.

Doctorul vorbește, dă ordine oamenilor, spunându-le să taie asta, să ia aia... are o voce fru-

moasă; este un doctor draguț, un om mai în vârstă. Este destul de delicat.

Scott

Mi-e cam teamă de toți oamenii. Este totul nou, nu sunt obișnuit cu asta... mi-ar place să ies din sala de nașteri. Nu îmi place din cauza luminilor și a oamenilor mulți.

Mediul nu este sigur, nu este sigur pentru mine...

Este o deschidere atât de mare! Mai degrabă mi-ar place să fiu într-o cameră mai mică și mai confortabilă.

Marcie

Simt că sunt trasă afară, capul înainte, suspinând după aer. Cineva taie cordonul. Este un sentiment ciudat să te afli în aer, unde dintr-o dată lovesc și îmi mișc brațele. Este ca și cum te-ai afla într-un imens spațiu deschis, este înfricoșător. Nu-mi plac înfățișările oamenilor care își acoperă fețele cu măști. Continui să mă holbez la măștile lor. Mama mea este singura persoană care arată normal din întreaga încăpere!

Totul este străin. Mă simt ca și cum nu aș aparține acestui loc, ca și cum nu știu ce să fac. Spațiul este copleșitor!

Vreau să fiu înapoi cu mama.

Când m-au tras afară, am simțit că mă întorc cu susul în jos. Cineva m-a palmuit peste fund. Am început să țip și m-au întors din nou. Nu mi-a plăcut deloc să stau cu capul în jos!

Apoi m-au așezat pe o masă – foarte ciudat, foarte străin. M-am simțit ca și cum nu ar fi trebuit să mă aflu acolo. Acum mă șterge cineva.

Tot ceea ce mi se face acum nu mi s-a mai întâmplat niciodată înainte; totul era nou și se simțea ciudat. M-au așezat pe o masă stând pe spate; m-am simțit ciudat.

Mă lupt....

Cea mai universală plângere a nou-născuților se referă la separarea de mame.

Anita

Sunt lumini, lumini puternice. Și un bărbat cu o mască și o pălărie ciudată pe cap. Are mânuși și se simt ciudat.

Luminile sunt prea puternice pentru ochii mei. Îmi mișc brațele și acum picioarele sunt afară și plâng.

M-au dat cuiva, unei doamne. Este frig.

Împrejurimile sunt atât de noi încât este înfricoșător. Nu-mi pot auzi mama. Nu-mi pot simți mama; asta e înfricoșător.

Apoi mi-am simțit mama. Nu la fel ca înainte, dar era ea - doar pentru o clipă. Apoi m-au dus departe.

Am fost dusă într-o cameră și așezată jos. Luminile erau foarte, foarte puternice. Mă spălau, mă ștergeau... apoi m-au așezat în ceva asemănător unui pat.

Înainte să mă așeze pe un cântar s-a făcut foarte frig. Eu plângeam, dar ei nu-mi acordau atenție. Ei își făceau numai treaba...

Am fost zăpăcită de ceea ce se petrecea. Am crezut că sunt răi. Îmi vroiam mama. Nu o pot vedea.

M-au lăsat singură...

Theresa

Cineva o duce pe mama în cărucior. Nu înțeleg de ce fac asta. Mă simt ca și cum aș fi singură cu ei într-o încăpere imensă.

A dispărut. Au dus-o departe. Sunt supărată! Pare atât de stupid. Nu există niciun motiv pentru care ea nu ar putea rămâne....

Următorii martori, Lynn și Emily s-au plâns în legătură cu acele și picăturile de ochi

Lynn

O asistentă cu o bonetă albă vine, mă ridică și mă face să tresar. Mă duce la o masă și desface păturica. Oh, ce bine mă simt!

Apoi mă spală jos. Este cam rece.

Acul a durut. Pune alcool pe mine și îmi înfige un ac în funduleț.

Ea zâmbește și vorbește, foarte rapid și eficient. Mă schimbă și mă înfășoară din nou în păturică. Nu-mi place asta. Era bine să fiu ținută în brațe. Mă ridică și mă face să tresar din nou.....

Emily

Este atât de rece la mine în ochi și capul încă mă doare. Ei râd pentru că eu plâng. Și vocea mamei mele este emoționată. Ea spune că și-a dorit o fetiță.

Vrea să mă vadă... vede semnul de naștere pe piciorușul meu și spune: "Este cu siguranță a mea, are semnul meu pe picior!"

Sentimente puternice pentru saloanele nou-născuților

Cu rare excepții, bebelușii se simt necăjiți și singuri atunci când sunt plasați într-o astfel de cameră. Un copil a spus „nu era nimeni în preajma căruia să-i aparțin. M-am simțit abandonat”. Alții sunt dezorientați, derutați, plăteliți și chiar ofențați. Măhnirea este sentimentul dominant. Este molipsitor și ceilalți bebeluși adeseori se tânguiesc în concerte.

Bebeluşii se plâng de înfăşarea strânsă atunci când ei vor să se mişte, că stau pe spate atunci când vor să se întoarcă pe burtică și pentru că trebuie să aștepte să fie hrăniți când lor le este deja foame. Ei dezvoltă migrene, otite, picioare reci, devin geloși, nervoși sau deprimați. Unele evadează din crudele realități prin vis. Sandra, oboșită de cele nouă luni petrecute într-o „mare involburată”, își dorea să le poată determina pe asistente să înțeleagă chinurile prin care a trecut, dar din păcate nu le putea capta atenția.

Pentru Helen, un salon de nașteri dintr-un oraș mic era locul perfect, mulțumită unei asistente vesele – o călugăriță cântătoare, murmurătoare și iubitoare. Zăpada iernii o împiedicată-o pe mamă să ajungă la casa ei izolată, astfel încât Helen s-a bucurat de plăcere timp de câteva săptămâni în acest mediu deosebit.

Helen are o călugăriță cântăreață

Exista o cameră cu o călugăriță înăuntru. Are o rochie albastru cu alb și o pălărie mare cu aripi de o parte și de alta.

Este o cameră a nou-născuților. Ea cântă, murmurând doar pentru ea. Iubește bebelușii. Mai sunt numai alți doi bebeluși acolo și multe pătuțuri libere.

Este confortabil acolo; mă simt de parcă aparțin aceluia loc. Este foarte drăguță cu noi.

Mă place. Sunt un bebeluș sănătos și puternic. Sunt mai mare decât restul și mai ușor de îngrijit.

Continui să văd călugărița. Ea este atât de fericită... mamei știu că ne iubește într-adevăr. Ea face de toate: ne ține curăț, ne hrănește.

Este bine să fiu ținut de ea, atât de moale și caldă. Hrănirea noastră nu este un chin, este o plăcere pentru ea. Ea vorbește și murmură. Nu se grăbește niciodată. Este ca și cum noi l-am aparține.

Este o perioadă foarte pașnică.

Sandra

Mă aflu în camera nou-născuților.

Asistentele se află în jurul altor bebeluși. Mă simt dezamăgită pentru că ele nu știu prin ce am trecut. Mă ignoră pur și simplu.

Am trecut prin ceva tare neplăcut pentru mult timp. Ei nu înțeleg asta. Cred că ar ajuta dacă ar ști.

Au fost prietenoși dar nu au petrecut mult timp cu mine. S-au fâțâit în jurul altui bebeluș, cam cinci sau șase asistente. Pur și simplu nu îmi acordă atenție, nu mă consideră importantă.

Continui să văd asistentele în jurul patului. Acel bebeluș trebuie să aibe ceva special! Toate sunt în jurul lui, privindu-l cu capetele aplecate.

Sunt atât de captivate în a privi acel bebeluș!

Continui să mă simt exclusă.

Pentru Dee și Brenda, staționarea în salon înseamnă singurătate, plictiseală și depresie.

Dee

Sunt așezată pe un pătuț mic. Mă simt părăsită... mă simt rău deoarece nimeni nu mă ține în brațe și sunt singură.

Total pare atât de mare. Eu mă simt atât de mică.
Sunt cu adevărat singură...

Brenda

Nu pot vedea nimic. Și nici nu pot auzi nimic.
Eu doar zac aici trează. Zac aici de multă vreme
așteptând ceva.

Așteptând.... și nimic nu se întâmplă. Este foarte
plictisitor... este totul liniștit și sunt atât de singură.

Nu a fost frumos să fiu singură.

Pentru bebelușii care au suferit o naștere dificilă și
sunt lăsați cu îngrijorări serioase în legătură cu sănătatea,
salonul nou-născuților este un loc ce provoacă și mai multă
anxietate. Deposați de grija constantă și individuală pe
care ar primi-o de la mamă, încep să se simtă nesiguri.
Îngrijirea de grup înseamnă că sunt lăsați pe mâinile unor
străini care intră și ies din cameră, au mulți bebeluși de
îngrijit, acordă doar atenție de rutină și poate că nu răspund
plânselor care invocă ajutor de urgență. Ei au nevoie de
asigurarea pe care numai o mamă le-o poate oferi.

Jeffrey, care a avut o problemă respiratorie, descrie
situația penibilă în care s-a aflat. Explică exact modul în
care mintea și emoțiile îi afectează boala organică. El
vorbește cu autoritate.

Jeffrey

Mă simt în siguranță, fericit și protejat când sunt
ținut în brațe. Când rămân singur mă simt vulnerabil
și temător.

Am avut multe probleme cu respirația, uneori și
dureri, dar de cele mai multe ori am avut o respirație

muncită. A trebuit să muncesc, să exersez ca să pot
respira....

Uneori devenea foarte greu să respir.

Panica în aceste momente este copleșitoare!

Știam că ceva nu este în regulă... de câteva ori
respirația mi s-a îngreunat și nu era nimeni acolo ca
să mă strângă în brațe.

Atunci când este greu să respiri, ajută mult să te
țină cineva în brațe. Ajută frica, apoi respirația... ea
devine foarte anevoioasă când nu este nimeni acolo
– ceea ce mi se pare o perioadă lungă de timp – și cu
cât durează mai mult, cu atât mai mare frică îmi este.

Jackie și Sandy suferă pe plan emoțional, le este teamă
că nu vor fi îngrijite. Grija pe care o simt că le este necesară
nu este ceea ce personalul medical poate asigura.

Jackie

M-au dus într-o cameră mare și m-au așezat
într-o cutie mică, mi-au dat ceva maro, vitamine sau
așa ceva și mi-au pus chestii în ochi. S-au uitat în
ochii mei și m-au lăsat acolo.

Mi-a fost frică. Eram singură.

Sandy

Mă aflu într-un mic pătuț. Mi-e frig și mă doare
ceafa. Sunt singură, nervoasă și irascibilă. Mă simt
ca și cum aș fi fost părăsită.

M-au lăsat în salon singură.

După cum tații bine știu, o parte a nașterii la spital este
cunoscutul perete de sticlă din camera nou-născuților care

protejează micuții de lumea exterioară (inclusiv de tați). Annette și Mary trăiesc sentimente opuse în privința vederii taților prin sticlă. Mary și tatăl ei au avut un transfer fericit, dar Annette a fost lăsată cu impresia distinctă că ar fi de sex „greșit”.

Mary

Tatăl meu este cu adevărat prostuț. Rânjește. E chiar prostuț. Rânjește și se bucură. Este afară în altă cameră, uitându-se prin geam.

Este prima dată când l-am văzut. Arată ca o maimuțică! Este fericit.

Apoi ajunge să mă țină în brațe. Este fericit (*gângurind*) și eu sunt fericită.

Annette

Mă aflu la spital, în salonul copiilor. Și mă aflu în brațele asistentei. Ea mă ține, arătându-i tatălui că are o mică fetiță.

„Ei, credeam că este un mic băiețel!” Tatăl meu a fost foarte dezamăgit. Trebuia să fiu Gordon. Deja aleseseră numele. Apoi au trebuit să decidă rapid un nume pentru o fetiță.

El știa că urmează să aibe un băiețel; era absolut sigur de asta.

Reuniunea cu mama

Ajungând înapoi în contact cu mama în urma izolării este o ușurare pentru cei mai mulți micuți. Ei știu că ar trebui să fie acolo cu ea, dar simt că în scurt timp vor fi

după departe, la fel cum li s-a întâmplat după naștere. Ei se tonifiază pentru o repetare a experienței anterioare. Calitatea fericită sau nefericită a reîntâlnirii depinde atât de atitudinea mamei, cât și de cea a copilului.

Susan simte resentimente

M-au dus să-mi văd mama. Ea era deja bucuroasă. M-a luat în brațe și mă strângea. M-am simțit bine dar eram supărată pe ea. Ea era foarte fericită, dar mie nu-mi mai plăcea. Ea mă părăsise, eram furioasă pe ea.

Atunci când ea mă ținea, când îmi ținea de cold, uitam cât de furioasă eram.

Jackie

În camera ei, mă ține în brațe și mă alăptează. Îmi place asta. Mă simt în siguranță. Vorbește cu mine, îmi spune pe nume. Îmi spune că mă place și că sunt frumoasă. Apoi ei vin și mă iau din nou de lângă ea!

Mama Danei avea vârsta de douăzeci și unu de ani, nu era pregătită pentru o naștere și era evident nervoasă. Își dădea toată silința, oricum, iar dragostea ei a ieșit în final la suprafață.

Dana și-a înțeles mama

Ea mă ține în brațe și sunt înfășată într-o păturică albă. Se uită la mine, mă atinge. M-am simțit în siguranță în brațele ei, la căldură. M-am simțit mai bine... nu închisă într-o cutie. M-am simțit mai în siguranță.

Era nesigură în legătură cu modul în care trebuia să mă țină. Nu știa dacă mă ținea corespunzător în brațe.

Părea stânjenită dar totuși emoționată și fericită. Mereu mă muta pe ambele părți....

O văd pe patul de spital, având perne pe care se sprijină. Iar ea stă acolo și mă hrănește din sticlă. Nu are gust chiar atât de bun. Are gust de vitamine...

Dorm, foarte liniștită. Confortabil.

Nancy

Primul lapte a venit de la sân. Și acesta a fost cel mai rău! Avea gust de supă, de bilă...

Nimeni nu m-a plăcut. Nimeni nu m-a vrut.

Reîntâlnirea lui Emily cu mama după naștere a inclus o vizită din partea tatălui. Pe măsură ce-și asculta părinții discutând, s-a simțit mai degrabă ca un obiect decât ca o persoană și nu era sigură că îi plăcea foarte mult.

Emily

Cred că sunt în aceeași cameră cu ea. Îi pot auzi vocea și apoi vocea tatălui meu. Sunt entuziasmați când discută despre naștere.

Apoi el vine și mă privește. Dar nu mă ridică, mă atinge doar cu degetele. Zice ceva prostesc ca "Gootghie, gootghie."

El nu știe că eu sunt o persoană, sunt o *chestie* numită bebeluș.

Și spune: "Gata cu bebelușii, cu ăsta a fost suficient de greu."

Nu credeam că a fost atât de dificil.

Nu cred că îmi plac acești oameni foarte mult. Ei îmi provoacă dureri de cap.... ei nu cred că sunt o persoană. Eu știu că sunt.

CAPITOLUL 10

Capcane

Sub presiunea nașterii și a relațiilor familiale, sentimentele se revarsă și oamenii pot spune cuvinte pe care ulterior și-ar dori să nu le fi spus. Soții își condamnă soțiile, soțiile își învinovătesc soții, amândoi pot arunca vina asupra bebelușului, iar bebelușii sensibili ajung să se autoblateze. Această mustrare este iluzorie și irațională, dar este dureroasă oricum. Este numai una din capcanele emoționale ale nașterii.

Ca și provocările începerii școlii, părăsirea căminului la vârsta majoratului sau pensionarea la șaiszeci și cinci de ani, nașterea își prezintă obstacolele ei. Experiențele neplăcute din timpul acestui moment delicat pot lăsa amprente dureroase - "semne din naștere" care sunt mai degrabă psihice decât fizice.

Atâta vreme cât s-a considerat că bebelușii nu au emoții, simțuri și nici gânduri dezvoltate, îngrijorarea legată de "trauma nașterii" părea nejustificată și a atras puțină atenție. Acum, când se știe despre inteligența bebelușilor, când se recunoaște că sunt ființe simțitoare, trebuie reconsiderată vulnerabilitatea lor emoțională și mentală.

Nu fiecare naștere este una fericită. Prin insensibilitatea manifestată față de bebeluș ca persoană, medicii, asistentele și părinții pot distruge evenimentul cu ridiculizări negândite, critici sau predicții morbide despre înfățișarea

ori viitorul acestuia. Terapeuții vă pot spune cât de des aceste remarci gratuite se pot transforma în factori patogeni –literalmente generând boli. Așa cum femeile însărcinate ar trebui să evite contactul cu teratogenii chimici care creează corpuri malformate, cei prezenți la naștere ar trebui să evite teratogenii psihici care ar infecta mințile copilașilor.

Părinții pot lăsa cicatrici emoționale prin amenințări, respingerisau remarcidure care trădează probleme personale și chestiuni nerezolvate. Perioada de sarcină este perioada ideală pentru vindecarea organismului, a minții și a sufletului, astfel încât problemele să fie rezolvate cu mult înainte de naștere. Problemele nerezolvate pot cauza suferință imediată bebelușului și pot deteriora relațiile familiale în anii ce vor urma.

Pentru anumiți nou-născuți, prima întâlnire cu mama, tatăl, frații și alte rude este primejdioasă. Mediul în care se găsesc dă naștere la temeri, furie, depresie sau rușine. Chiar și aflându-se în uter bebelușii pot simți nemulțumirea ostilităților familiale. Afară, ei trebuie să învețe să țină piept părinților nefericiți, rudelor ostile, fraților geloși și a personalului medical frustrat.

Ceea ce mamele simt în adâncul sufletului lor și modul în care vorbesc și se comportă cu bebelușii lor este extrem de important. Dacă le lipsește suportul emoțional, mamele se pot regăsi ca având puține de oferit micuților: puțină dragoste, puțin lapte și puțină dorință de a fi mamă. În momentele care se presupun a fi intime, un părinte își poate exterioriza sentimente teribile, nestăpânite de reflecție sau reținere, în timp ce bebelușul ascultă cu atenție.

Impactul respingerii

Următoarele relatări vă vor atrage atenția asupra consecințelor negative care pot fi cauzate de diferite forme

de respingere manifestate la naștere. Shirley a fost respinsă deoarece nu s-a născut băiat. Respingerea căreia i-au ținut piept Glenda și David constituie un caz mai grav, ei nefiind deloc. Ca o rezultată, fiecare s-a simțit deposedat și trist. Dacă mamele lor și-ar fi dat seama cât de ascuțiți la minte sunt, probabil ar fi găsit o cale de a le oferi bebelușilor un start mai bun în viață.

Shirley

Ea și-a dorit un băiat. Acela a fost locul în care s-a uitat prima dată la mine. A vrut să știe dacă sunt fată sau băiat. A vrut un băiat, plângea.

Pur și simplu nu a vrut să mă îmbrățișeze. Un bărbat a intrat, el m-a ținut în brațe. El zâmbește, pare să fie fericit. Ea nu mă vroia alături în pat. El se pregătește să mă așeze. Ea a spus "nu" iar el m-a așezat în pătuț. [Ea a spus] „Nu... nu o vreau aici.” Mă simt lovită. Și îmi este foame.

El s-a supărat pe ea, a părăsit camera și a trântit ușa. Ea a plâns și a plâns. Mi-a părut rău pentru ea. Îmi este foame, încep să plâng. Bărbatul s-a întors împreună cu o altă doamnă.... Ea avea lapte și m-a hrănit, m-a îngrijit. Am simțit căldură și m-am ghemuit. Ea m-a hrănit de multe ori... m-a așezat înapoi în pătuț și am adormit.

Glenda

Asistenta mă ține în brațe. Acum, doctore! Sunt o fată tare frumoasă, spune doctorul. Sunt aici! Este bine să fii aici, e plăcut să fii afară! Și doctorul este fericit, toată lumea pare fericită.

Mama mea spune: "Nu pot să țin așa ceva". Eu nu sunt "așa ceva". Eu sunt o fetiță frumoasă! (încep să suspin) Ea tot nu mă vrea. Ea nu mă iubește, mă

urăște... mi-a spus asta. Și nu vrea să mă țină în brațe, (încă plângând) Și eram atât de fericită!

Sunt tristă. Nu mă iubește. Nu vrea să mă țină în brațe. Mi-e frig și mă simt singură.... (murmurând) Vol fi foarte liniștită, atunci ei nu vor ști că sunt aici. Sunt atât de tristă. Mi-ar place să am intimitate ca să pot fi tristă.

Atmosfera era tensionată și silențioasă la nașterea lui David – mai mult ca o înmormântare, a spus el mai târziu. Era un mediu de afaceri. A fost dat spre adopție încă de la naștere. Nimeni nu s-a bucurat să îl vadă.

David

Un bărbat m-a prins de picior, are mâna în jurul gleznei mele. Cineva a spus "Este un băiat"... În spatele medicului se afla un bărbat într-un costum de afaceri care purta o mască, o bonetă și un halat de spital.

Este foarte liniștit. Nu este deloc vesel în această cameră. Mă simt ca și cum nimeni nu s-ar bucura să mă vadă.

Doctorul m-a ținut de picioare cu o singură mână. M-am simțit bine când și-a așezat o mână sub mine pentru a mă așeza. Părea primul indiciu că îl pasă cuiva de mine.

Fața îmi este ștearsă. Acum mă verifică, își înfige un deget în gura mea...

Întreaga încăpere este foarte tăcută, ca și cum s-ar afla un mort în cameră. Nu este deloc așa cum mă așteptam într-o sală de nașteri. Credeam că toată lumea va fi foarte plăcută și fericită. În loc de asta,

totul este ca un mediu de afaceri. Și nu există nici cel mai mic sentiment de fericire aici.

„Discuțiile mărunte” pot avea uneori o mare însemnătate. În cazul lui Helen și al Brendei, ceea ce părea conversație între medic și mamă despre „păstrarea” bebelușului, s-a înfiripat adânc în mintea copilului.

Helen

Mă aflu în camera ei de spital. Doctorul se află și el aici. Un om înalt, subțire, care discută cu ea. Dar nu mă vrea, nu sunt băiat.

El a spus că m-ar lua acasă dacă ea nu mă vrea. Eu sunt „un bebeluș frumos și sănătos”. Dacă ea nu mă vrea și el insistă, prefer să fiu cu el.

Ea este realmente dezamăgită. Nu m-am putut abține! Tatăl meu va fi dezamăgit când va veni deoarece și el dintotdeauna și-a dorit un băiat, mereu vorbea despre asta. Are nevoie de ajutor la fermă...

Nu-mi place să mă aflu acolo cu mama... medicul stă chiar lângă pat. Vreau să mă întorc la asistentă. Îmi place mai mult acolo, călugăriței nu-i păsa dacă sunt fată sau băiat, ea ne iubește pe toți.

Brenda

Mama mă ține în pat lângă ea. Doctorul intră să o viziteze, preocupat și agitat.

„Crezi că o vei pastra?” întreabă el. „Cred că vom afla, nu-i așa?” îi răspunde ea.

Tulburător. Credeți că ei nu m-au vrut?

Doctorul spune: „Nu-i puteți trimite înapoi.”

El este un medic gras. Mă ciupește și mă

tratează cu brutalitate. Eu plâng și ei nu-mi acordă deloc atenție. Nu îl plac, este un om scârbos!

Mama îi zâmbește, mă întreb de care parte se află. Doctorul spune că sunt „pe de-a întregul acolo” și mă ia în mâini ca pe o rufă șifonată.

Expunerea la ostilitate

La naștere, anumiți bebeluși se regăsesc într-un mediu ostil de luptă familială. Micuța Sandra are o mamă adolescentă care duce o luptă lipsită de succes pentru a o păstra. Lupta risipește resursele de lapte. Mama Mariei - și ea adolescentă - țipă că bebelușul îi este luat înainte ca ea să fie pregătită. Bebelușul își dorea ca lucrurile să fi fost sigure. Salutări de bun venit și de rămas bun sunt amestecate împreună. În familia lui Jackie ostilitatea provine din partea tatălui, care urlă din cauza costurilor nașterii. În familia lui Faye, surorile sunt cele periculoase.

Sandra

Este timpul mesei însă nimic nu se află aici. Niciun fel de lapte. Mi-e foame... dar nu e lapte. Eu sug și sug, dar nu găsesc nimic. Am fost rănită, mami nu mă iubea suficient cât să aibă lapte pentru mine...

Totul este alb cu excepția mamei, ea este drăguță și roz, mă strânge la piept, este caldă și tandră. Eu stau pe partea ei stângă, ținută strâns. Ea spune: "Ești un bebeluș micuț și frumos!" Îmi spune că am fața și năsul ridate care i se par dragălașe. Îmi sărută degetele și îmi privește buricul...

Este liniște. Ea plânge. Ar fi vrut ca și tati să fie cu noi. Mamei îi este frică și plânge: "Nu știu cum voi avea grijă de un bebeluș, sărmanul bebeluș".

Numai lacrimi... "Nu știu cum să îmi îngrijesc propriul bebeluș! Mătușa Margaret o vrea. Nu vreau ca ea să-mi ia fetița, mă voi ascunde."

Mamei îi e teamă de Margaret. Margaret mă va lua dacă va putea.

"Nu putem fugi. Nu avem unde să mergem și nici cine să ne ajute!"

Nu a mai fost cald și confortabil. Îmi e teamă că mă va părăsi. Nu vreau ca ea să plece, vreau să stau comod din nou, vreau să fiu ținută din nou.

Mama spune: "Ei nu vor câștiga. Ei nu-mi pot avea copilul, nu-mi pot avea copilul. Chiar nu o vor primi! Numele ei e [va fi] Sandra, nu Barbara, voi face așa cum doresc!"

O vreau pe mama. Nu vreau ca ea să plângă. Când mama plânge sunt nefericită.

"Eu vreau să o am..." Mama mă îmbrățișează. "Vom reuși, va fi greu."

Apoi asistenta a intrat, mi s-a făcut foarte somn. Timpul hrănirii s-a terminat, nu a fost lapte.

Marie

Nu-mi amintesc despre alți bebeluși. Nu s-a întâmplat la spital. Era o casă pentru fetele care nu aveau soți...

Mama mea țipa deoarece nu vroia ca ei să mă ia. Aș fi vrut să spun ceva, dar nu am putut. Am plâns. Doar am plâns pentru că nu înțelegeam. Nu am înțeles ce se petrecea. Aș fi vrut ca lucrurile să rămână sigure și calde. Aș fi vrut ca ei să mă fi așezat înapoi de unde m-au luat.

În sala de nașteri cred că mi-am auzit mama spunând: „Te iubesc!” Eu nu am putut spune nimic.

Am fost frustrată deoarece aş fi vrut să-i spun că înţeleg sau că „Şi eu te iubesc!” sau ceva asemănător.

Cred că ea ţipa şi plângea: "Nu o luaţi încă!" Dar eu nu puteam spune nimic, nu ştiam cum. Vroiam să-i spun că totul va fi bine, că o iubeam indiferent ce s-ar fi întâmplat şi că voi încerca să o văd din nou. Dar nu am făcut-o niciodată. Am trăit cu altcineva.

Şi am vrut să ştiu mai multe despre ceea ce s-a întâmplat cu ea, dar nu am făcut-o niciodată. Ulterior mi-au spus câteva lucruri despre ea, în principal că era frumoasă şi iubea muzica, dar era prea uşuratică în compania bărbaţilor. Spuneau că era o „târfă” şi tot felul de alte lucruri rele. Dar nu era, asta este doar ceea ce credeau ei.

Jackie

M-au adus înăuntru la mama mea şi ea m-a îmbrăcat. M-a ţinut în braţe. Apoi a intrat bunica mea şi am ieşit afară.

Era frig. M-au înfăşurat în pături.

Apoi a apărut tata. Nu ştiam ce se întâmpla. Tata era nervos din cauza banilor şi a radioului. A spus că nu avea destui bani pentru mai mulţi copii. De ce a trebuit ca ea să mai nască unul! Nu-şi puteau permite. El nu mă vroia.

Eram confuză. El ţipa şi m-am speriat. Mama mă ţinea foarte strâns.

El a spus că nu avea destui bani. A trebuit să amanezeze radioul pentru ca mama să se poată externa din maternitate.

Faye

Îmi vine greu să cred asta! Mă simt de parcă aş veni acasă de la spital în braţele mamei.

Mă aflu la parter, în apartamentul nostru din casa bunicilor. Am venit de la maternitate cu maşina. Abia am intrat pe uşă şi surorile mele au şi venit să mă vadă. Au spus: "Of, iac, atât de roşie şi ridată. Nu vrem aşa ceva!"

De la început, nu m-am simţit bine-primită. M-am simţit ca un intrus. (Nu-mi pot aminti vreo dată în care să *nu* mă fi simţit aşa)...

Acum mă aflu într-un pătuţ şi surioarele mele se apleacă să-mi spună că nu mă vor, că nu am niciun drept să mă aflu acolo şi că le-am dat peste cap vieţile!

O epidemie a fricii

Naşterea, o perioadă a tranziţiei, de o extraordinară complexitate, implică participanţi ce manifestă şi pot transmite teama. Frica apărută la părinţi sau la medicii care asistă la naştere poate fi uşor transmisă bebeluşului. Relatările sub hipnoză despre naşteri au indicat faptul că micuţii deveneau înfricoşaţi atunci când lucrurile luau o turnură greşită, având un surplus de oxigen şi sânge. Bebeluşii reacţionează prin panică atunci când cordonul ombilical se comprimă sau când se înfăşoară în jurul gâtului. Ei ştiu când îşi pierd cunoştinţa şi se tem de ceea ce va urma.

Anumiţi bebeluşi exprimă acea frică de a nu fi strânşi până la moarte, ca şi frica de a nu le fi strivite sau smulse capetele de către medici. Alţii se tem de sala de naşteri,

de ace sau incubatoare. Se tem să fie lăsați singuri cu străini, să fie separați de mame și să meargă nehrăniți sau neobservați în salonul nou-născuților.

Micuța Thelma era deranjată de o discuție dintre medici și asistente. Ea a avut o problemă de respirație la naștere și i-a auzit din greșeală spunând că se temeau pentru că ar putea să „o piardă”. De aici, ea a decis că era periculos să rămână singură. Treizeci de ani mai târziu, când a venit la mine pentru psihoterapie, această teamă se afla încă în ea.

În hipnoză, Thelma a devenit lent conștientă de cuvintele înspăimântătoare pe care le-a auzit despre starea ei, însă a opus rezistență în a și le aminti. Atunci când a fost în final pregătită pentru aceasta, și-a amintit:

Thelma

Sunt bolnavă. Mă doare pieptul, nu pot respira bine, stau aici singură, mi-e teamă și am avut pneumonie.

Este o asistentă. [Ea spune] "Este totul în regulă." Se uită în jos la mine, îmi atinge creștetul. Mă simt mai bine, mă relaxez...

Sunt bolnavă iar medicii sunt îngrijorați. Trebuie să fiu supravegheată, să se asigure că nu se înrăutățește starea mea. Vor lăsa pe cineva aici. M-ar putea pierde, asta au spus.

Sunt speriată, nu vreau să plec. Nu am stat foarte multă vreme aici, sunt mică....

Ca și Thelma, Maxine devine înspăimântată după ce aude o discuție purtată de adulți, în cazul ei, de mamă. Simțind cumva pericolul remarcilor ei bizare, începe brusc să nu o mai placă.

Maxine

Acum mă nasc, nu-mi place deloc. Era atât de multă confuzie și toți se aflau în jur. Pur și simplu nu mai era liniște. Cred că nu am mai avut acea liniște din acel moment, totul s-a derulat revoltător.

Probabil că nu ar trebui să spun asta, dar cred că mi-am urât mama. Am urât-o de când m-am născut. Era confuză și vorbea încontinuu... nu am putut s-o mulțumesc.

Ea mi-a spus: "De ce te afli aici? Nu știu cum să am grijă de tine." Continui să o aud spunând „Nu ești bună de nimic” și pur și simplu nu înțeleg. Nu i-am greșit cu nimic.

Ea spunea că mă iubește și totuși îmi vorbea așa. Un minut era draguță apoi nu mai era. Era foarte emotivă.

Asistenta a fost aici și m-a plăcut. Și tati m-a plăcut, mi-am dat seama de asta. Chiar și fratele meu s-a bucurat de venirea mea. A intrat să mă vadă și a adus și alți copii să mă cunoască.

Dr. T era simpatic... l-am plăcut și pe el.

Dar nu eram acceptată de mama.

Când m-am născut mama a zis că eram băiat! Toată lumea spunea că eram fetiță... apoi a intrat tatăl meu și mama i-a spus că sunt băiat. Nu am știut ce să cred, era mult prea confuz pentru mine.

Mi-a fost greu să mă acomodez cu această lume...

Jack este terifiat și obiectează răspicat la felul în care este manevrat în sala de nașteri, însă o teamă mai adâncă îl vorăște atunci când mama îl atinge pentru prima dată.

Ceva nu este în regulă. El simte că nu este iubit pentru el însuși, ci este privit ca un instrument de salvare a unei căsnicii. Îi este groază de viitor.

Jack

Luminile sunt prea strălucitoare în sala de nașteri. Eu țip, sunt speriat.

Este frig și sunt foarte conștient că sunt ținut invers, de picioare. Încerc să mă îndrept. Nemernicul de medic! Să mă pălmuiască și să mă atârne așa!...

Simt o aroganță foarte mare. Când m-am născut eram fermecător de arogant. Am simțit o senzație fantastică atunci când am fost ținut de picioare, dar și o frustrare pentru că tot ceea ce puteam face era să țip.

Doctorul îmi taie cordonul ombilical și își face treaba.

Mama se întinde ca să mă țină în brațe. Dar este o atingere lipsită de sentiment. Sunt atins, dar nu sunt atins. Ținut, dar nu mângâiat. A fost o conștientizare pe care am avut-o când m-am apropiat de pieptul mamei. Era ceva de genul: "Uite-așa, va fi un drum lung."

Eu trebuia să le rezolv problemele [părinților], să-i apropii și eram responsabil pentru transformarea vieților lor în unele fericite și frumoase, dar tot ce am reușit să fac a fost să le complic.

Eram o piesă de conversație pentru ei....

Pe drumul spre casă Judy a simțit că lucrurile în familie erau grav dezechilibrate. Acolo o așteptau necazurile. Înțelesese că mama ei era îngrijorată de ceilalți copii din familie.

Judy

Pare foarte luminos și însorit. Avem un drum lung de parcurs și mă aflu pe scaunul din față, în brațele mamei.

Eu nu cred că vrea să se întoarcă acasă. Cineva se va afla acolo, probabil rude... nu va fi deloc pace și liniște când vom ajunge, simt asta.

Mama și-a pus mâna peste față și privea pe fereastră. (*îngrijorându-se*) Pur și simplu nu știu ce se va întâmpla.

Cred că mai bine adorm. Mai bine să nu deranjez pe nimeni, mai bine voi fi un bebeluș cuminte.

Fratele și sora mea sunt cam sălbatici și va fi groaznic. Ei nu sunt cumiți, știu asta. Cred că vor face ceva rău cu prima ocazie pe care o vor avea. (*sughitând din greu*)

Nici eu nu vreau să merg acasă. Acolo vor fi necazuri și sunt prea mică [pentru a domoli familia].

Cicatrici ale remarcilor critice

Ca un psiholog care ajută oamenii să găsească sursa a ceea ce îi neliniștește, am fost adesea martorul deteriorării pe termen lung, care izvorăște din remarci înguste făcute la naștere. În timp ce remarcile făcute în orice perioadă trebuie să fie vizualizate într-un context mai larg, cuvintele rostite la nașterea cuiva par să fie neobișnuit de puternice. Declarații critice care se pot șterge ușor într-o perioadă mai târzie a vieții, par să lovească la fel ca fulgerele și să fie adânc gravate în mintea bebelușului. Rezultatul este boala și suferința care necesită tratament mulți ani mai târziu.

Aici este o mostră de remarci făcute clienților mei la naștere. Toate s-au dovedit a fi dăunătoare sănătății mentale sau fizice și au necesitat decenii de terapie ulterioară.

Doctorul spre asistentă: "Uau, ăsta arată ca unul bolnăvicios!"

Asistenta spre părinte: "Ei bine, vom face tot ce vom putea pentru el, dar nu garantăm nimic."

Doctorul spre asistentă: "Ia privește-o! Avem mare noroc că s-a născut, având atâtea probleme!"

Asistenta spre asistentă: „Altă fată, este slabă!”

Tatăl spre asistentă: „Ea nu este importantă, aveți grijă de mamă.”

Mama spre colege: "Ia uite ce urechi păroase are ea!"

Mama anxioasă spre medic: „Ce e în neregulă cu capul ei?”

Mama spre medic: „De ce nu ați rulat pur și simplu cordonul obilical în jurul gâtului și n-ați strangulat-o?” (Nefiind surprinzător, această fiică a spus că „și-a urât mama din prima zi”)

Ida

Ei credeau că eu sunt un bebeluș urât, toate rudele comentau despre asta, erau sinceri. Obişnuiau să ia în derâdere ochii mei pentru că priveam fix. Spuneau că arăt ca o broască deoarece ţineam ochii larg deschişi ca şi cum mi-ar fi fost foarte frică.

Experiența bebelușului Stewart ne oferă o privire din interior asupra modului în care sugestiile negative pot fi generate în timpul travaliului și al nașterii. Pe măsură ce nașterea devenea tot mai dificilă, doctorul a apelat la denumiri, învinovățiri, sarcasm și ridiculizări. Categorie în

timpul unei perioade a tristeții și a pericolului iminent asupra vieții, cuvintele lui au avut un impact puternic asupra lui Stewart.

Stewart

M-am blocat! Nu-mi pot mișca umerii. Doctorul mă trage de cap.

Mă dor fălcile, el le strânge, le trage. Au, gura mea! el trage tot mai tare și mai tare....

Mă doare... doare....mă simt atât de înghesuit în jurul umerilor iar medicul trage și eu nu pot ieși!

El țipă la mine și trage. "Împinge!" țipă el... „Împinge!” „Împinge!”

Lucrurile devin neclare.

El trage de umărul meu drept încercând să-mi scoată brațul afară. Își folosește mâinile și parcă mă înșfacă pentru a ieși afară..

Simt amorțeala pretutindeni, este atât de strâmt încât cred că oasele îmi vor plesni.

Leșirea este atât de mare cât se poate iar mama țipă și împinge. Nu este relaxată deloc. Ea este strâmtă, eu mă simt înghesuit, iar doctorul se *enervează* deoarece eu nu ies așa cum ar trebui să o fac.

El mă trage de umărul drept tot mai puternic. Mă simt prins! Apoi îmi trage capul. Mă apucă de obraji și de ceafă și mă trage înainte și înapoi ca și cum m-ar dojeni; mă trage de o parte apoi de alta, ca și cum ar vrea să-mi scoată umerii pe rând. Încearcă să se grăbească și spune că trebuie să respir în curând. Cred că acesta este motivul pentru care mă trage atât de tare de cap și de umăr, este violent!

Cuvintele lui sunt aspre, nefiind deloc delicate. Este frustrat deoarece nu cad și nu răspund, nu sunt un copil normal și nu fac ceea ce mi se cere!

Nu sunt sigur despre ceea ce ar trebui să fac!

El spune "Doamnă E., aveți un copil încăpățânat, nu este chiar normal ca și restul copiilor. Ar trebui să-și scoată brațele, dar nu face asta. Se prinde bine și încerc să-l scot dar îmi opune rezistență, nu știu de ce..."

Nu spune lucruri foarte frumoase despre mine, ci din contră zice că îi creez probleme și îi îngreunez situația. Îi spune mamei că voi fi un copil dificil dar nu sunt. Nu voi fi dificil, dar el spunea că așa fi.

Oricum, a fost o prostie ce a spus despre mine, însă cu toții erau de acord cu el, nimeni nu îmi lua partea. Am vrut să spun: "Nu, nu sunt!" dar nu au vrut să asculte.

M-a numit un mic părț! A spus că „Probabil că micul părț va întârzia în absolut orice va face!" și a râs ca și cum ar fi fost o glumă. Toată lumea a râs...

Nu am știut ce s-a întâmplat dar a spus că a fost în totalitate vina mea – acele cuvinte sunt atât de clare!

Dorința mea de a spune ceva era puternică, dar nu puteam. Nu puteam spune nimic, nu știam cum. Dar așa fi vrut, toată lumea din jur râdea și mă făcea să mă simt rău.

PARTEA A TREIA

Nașterea: Poveste din interior

CAPITOLUL 11

Deborah știa că avea minte

Toate relatările despre naștere dezvăluie existența unei minți active la nou-născuți, însă foarte puține conțin declarații atât de uimitoare și inedite ca cea spusă de Deborah.

Când se afla doar pe jumătate afară din corpul mamei, Deborah începe să facă o serie de observații ascuțite. Doctorul își concentrează atenția în altă parte, o asistentă care o îngrijește pe mamă este prima care observă că bebelușul a sosit. Din cauză că degetele îi sunt albastre, echipa medicală este ușor frământată, iar Deborah este pasată de colo-colo, împinsă, trasă și masată într-un fel pe care ea îl consideră inutil. Ea are o certitudine că va fi în siguranță și încearcă să comunice aceasta, dar nimeni nu o ascultă. Când cele mai asidue eforturi de a comunica îi sunt ignorate, Deborah se supără și vrea să "lovească pe cineva".

Sensibilă la starea mentală a mamei, spune că aceasta încearcă să vadă ce se petrece, dar este împinsă înapoi pe masă. Deborah și-ar dori ca mama să afle că este bine, îi este doar frig. Mai târziu, notează faptul că mama ei este încă îngrijorată, nefiind sigură dacă totul este în regulă și plânge puțin, "dar nu ca înainte."

O declarație răsunătoare a inteligenței infantile încheie raportul, pe măsură ce Deborah compară cunoștințele ei cu

cele ale echipei medicale. Spunând că era mai degrabă o minte decât o persoană, vorbește despre cât de inteligentă se simțea și explică motivul. Ea a ajuns la concluzia că era mai inteligentă decât cei care se ocupau de ea, deoarece cunoștea situația reală din *interior*, în timp ce ei păreau să vadă numai exteriorul. Era de asemenea superioară prin faptul că era capabilă să le recepteze mesaje, în timp ce ei erau incompetenți în a le primi pe ale ei.

Feriți-vă, acum urmez eu!

Doctorul se uită împrejur și caută ceva.

Eu ies, dar cred că numai cu ochii. Trupul mi-l simt cald și prins înăuntru, însă începe să-mi înghețe creștetul și văd toți acei oameni și camera galbenă și luminoasă.

Medicul are păr negru și un halat alb și se uită după un set de instrumente. Și-a întors corpul dinspre mine, nu cred că știe că ies.

Cineva i-ar spune mai bine că urmează să vin! Cred că o voi face singură, se va întoarce și eu voi apărea pur și simplu. Nu știu ce caută, dar cu siguranță pare important.

Una dintre asistente o supraveghează pe mama, apoi observă că sunt aici. Ea are păr blond, o rochie albă și o pălărie albă.

Îmi este frig și mă simt stingheră, nu mă simt confortabil. O grămadă de oameni mă apucă de parcă nu s-ar putea hotărî cine să mă ia.

Nu cred că îmi place asta foarte mult. Cred că vreau să mă întorc înapoi înăuntru. Nu-mi plac deloc acești oameni, aceste mâini. Dar trag de mine, cred că au probleme să-mi scoată și restul de corp.

Sunt afară, dar o parte din mine a rămas acolo înăuntru, restul cordonului și toate celelalte. Continuă să mă înmâneze înainte și înapoi, de la medic la asistentă. Mi-aș dori să se hotărască în legătură cu cine ar trebui să mă țină. Cam trag de mine și mă împing. Mă zăpăcesc.

Culoarea greșită

Îmi este groaznic de frig peste tot, mai ales la mâini și la picioare. Nu cred că ar trebui să-mi fie atât de frig. Mama încearcă să se uite în jur și să vadă ce se întâmplă. Dar continuă să o împingă înapoi la loc pe masă. Începe să plângă pentru că nu știe ce se întâmplă și crede că ceva nu este în regulă cu mine.

Eu sunt bine. Îmi este doar frig. Aș vrea ca acești oameni să mă lase în pace, iar ei continuă să mă zăpăcească. Trag de mâini și de picioare, ca și cum le-ar masa foarte aspru. De ce nu mă lasă în pace? Sunt bine, serios, chiar sunt. Numai lăsați-mă în pace!

Toata lumea se află în jur masându-mi degetele. Probabil cred că nu am culoarea potrivită... da, asta este – degetele mele sunt albastre. De aceea sunt atât de reci. Mă așează lângă cineva acum, pe o pătură, pe multe pături. Cineva mă ține în brațe. Este asistenta cea blondă. Sunt înfășată foarte strâns acum. Nu mă mai pot fâțâi, dar cel puțin au încetat să mă zăpăcească.

Acum ea îmi zâmbește. Și îi arată mamei că sunt bine. Dar încă sunt înfășurată bine și mama nu poate vedea foarte multe din mine, cu excepția feței. Ea încă pare îngrijorată, mama încă nu este sigură.

I-au permis să mă țină în brațe pentru câteva minute. Mâinile îmi sunt încă reci, bine înfășate. Mama încă plânge puțin, dar nu cum o făcea înainte. Totul este bine acum, așa că pot să dorm.

Nimeni nu ascultă

Știam că este bine. Am încercat să spun asta tuturor, dar ei nu vroiau să asculte. Încercam să vorbesc, dar ei nu

mă înțelegeau. Și încercam să-i îndepărtiez cu mâinile, dar erau mult prea mulți. Plângeam și încercam să vorbesc, dar cred că lor li se părea că doar plâng.

Cum era înăuntru

Înăuntru [în uter] era liniște, cald și confortabil. Întuneric. Nimeni care să mă deranjeze. Eram foarte fericită în legătură cu mersul lucrurilor. Apoi totul s-a întâmplat foarte repede. Totul era liniștit și chiar în regulă, când deodată am știut că se petrece ceva.

Era multă agitație și mișcări în sus și în jos. Nu eram chiar speriată, ci într-adevăr surprinsă. Nu făcusem nimic, doar stăteam acolo. Dar ceva se întâmpla și știam că nu puteam face multe în privința aceasta. La început nu credeam că are vreo legătură cu mine. Credeam că pot aștepta și va trece de la sine în curând.

Se mai întâmplase odată dar nu a durat foarte mult, numai puțin. De aceea am crezut că dacă stăteam nemișcată, s-ar fi oprit din nou cum s-a întâmplat și data trecută. Că nu avea nimic de-a face cu mine – era ceva din exterior. Dar apoi am știut că de data asta urma să fie diferit deoarece lucrurile au continuat și se înrăutățeau.

Travaliul a devenit serios

Continuam să fiu împinsă de colo-colo și zguduită. Am simțit că ceva urma să se petreacă și nu îmi va plăcea. Mi-am dat seama că orice schimbare va fi neplăcută deoarece mă mulțumeau lucrurile exact așa cum erau și nu vroiam ca ele să se schimbe. Se modificau fără voia mea.

Nu aș fi vrut să fiu implicată, dar aveam un sentiment că mi se va întâmpla oricum. Totuși continuam să sper că

se va opri, deși în interior, știam că nu va fi așa. Dar încă nu aveam nicio idee despre cum se va finaliza, unde urmau să ducă toată zgâlțâiala și celelalte lucruri.

Viața în afara uterului

Apoi dintr-odată a apărut o cameră galbenă și acești oameni. Atunci am început să-mi dau seama ce se întâmplă. Nu eram foarte mulțumită și cred că am început să le spun de atunci ce părere am despre asta!

La început făceam numai grimase. Am încercat să par rău, deoarece nu puteam să îmi eliberez mâinile din strânsoare. Ce aveam chef să fac era să-mi mișc pumnii, însă aceștia erau blocați. Așa că tot ceea ce puteam să fac era să scot sunete – care păreau să iasă pur și simplu.

Când eram singură [înăuntru], nu era nevoie de zgomot. Și îmi plăcea asta. Cred că eram destul de supărată pe întreaga situație, dar nu eram pe deplin sigură asupra cui trebuia să-mi orientez enervarea, eram nervoasă în general, probabil pentru că fusesem deranjată.

De îndată ce mi-am eliberat mâinile, le-am și mișcat. Aveam chef să pocnesc pe cineva. Probabil că mi le fluturam cu hotărâre. Atunci a fost momentul în care am observat ca mânuțele îmi erau albastre. Dar eu eram prea ocupată și în afară de asta nu știam care era însemnătatea mâinilor albastre. Știam doar că eram furioasă și era vremea când realizez că pot emite sunete. Am fost atât de iritată pe situație încât ceva a ieșit afară.

Pe de o parte m-a surprins, însă ei nu au fost atât de mirați ca și mine. Chiar nu prea am observat suficiente lucruri. Nu numai că eram supărată, deveneam și frustrată pentru că nu puteam face nimic. Aș fi vrut să arunc pe cineva la pământ și să-l lovesc dar toată lumea mă oprea – toate aceste mâini oprindu-mă, zăpăcindu-mă, masându-mă și apăsându-mă. Așa că am făcut mult zgomot, deoarece mi s-a părut că era singurul lucru pe care l-aș fi putut face.

Respirația și gălăgia

Și când am început să respir mi s-a părut că ar fi ceva dubios. Nu mai făcusem niciodată înainte ceva asemănător. Mereu am zăcut acolo, am ascultat liniștea și mă încălzeam. [Respirația] a fost o altă surpriză la fel ca sunetul, a fost o mică explozie. Atunci când a ajuns sunetul, a intrat aerul. Însă acesta a fost un lucru bun deoarece aerul amplifică zgomotul. Cu cât era mai mult aer, cu atât mai gălăgios era. Asta mi s-a părut o idee bună, pentru că încercam să le atrag atenția.

Respirația era sacadată la început, de fiecare dată când scoteam un sunet. Apoi am remarcat că de fiecare dată când făceam asta, totul se petrecea de fapt între sunete, așa că m-a pus pe gânduri. Îmi cam distrăgea atenția de la a fi supărată deoarece îmi concentram atenția spre ceea ce se întâmpla în interiorul meu. Ascultam felul în care se auzea, simțeam aerul intrând și ieșind. O idee draguță era să îl determin să intre mai rapid sau mai lent. M-am gândit că dacă tot trebuie să mă aflu în acest loc, cel puțin am aerul și sunetul. Mi-a cam dat ceva de lucru.

O mare schimbare

Unul dintre lucrurile care m-au iritat cu adevărat în legătură cu întreaga situație a fost acesta: în toată perioada în care am stat singură, totul era exact așa cum vroiam. Simțeam cumva că se mai află ceva în jur, dar nu oameni, nu oameni ca și mine. Dar nu prea contau oricum, deoarece ei erau afară.

Atunci când am ieșit, m-am supărat pentru că nu aveam nimic de spus despre asta. Când am încercat să o fac, nimeni nu mi-a acordat atenție. Asta m-a supărat de asemenea deoarece mereu am crezut că știam ce se petrecea.

O minte inteligentă

Credeam că știu multe – chiar credeam. Credeam că sunt destul de inteligentă. Niciodată nu m-am gândit la a fi o persoană, doar o minte. Am crezut că eram o minte inteligentă. Așa că atunci când situația a fost abuzivă asupra mea, nu mi-a plăcut foarte mult.

Am văzut toți acei oameni acționând nebunește. Atunci m-am gândit că eu chiar aveam o minte *mai* inteligentă, deoarece știam că situația era despre mine, dar ei nu păreau să știe asta.

Ei păreau să mă ignore, îmi făceau lucruri – *exteriorului* meu. Dar ei reacționau ca și cum asta era tot. Când am încercat să le spun ceva, pur și simplu nu m-au ascultat, ca și cum acel zgomot nu ar fi însemnat nimic. Nu suna foarte impresionant, dar era tot ce aveam.

M-am simțit ca și cum aș fi fost mai inteligentă decât ei.

CAPITOLUL 12

Kit înfruntă moartea la naștere

Kit deschide o fereastră magică prin care noi putem vedea nu numai detaliile dramatice ale unei nașteri neobișnuite, dar și fluxul de sentimente și gânduri care curge prin ea în acele momente. La fel ca mulți alții care își amintesc nașterea, ea are o dublă perspectivă: este un observator - participant. Este în mod profund și dureros conștientă de corpul ei fizic, dar aceasta nu blochează operațiile minții ei. Afișând o înțelepciune pentru care noi nu suntem sub nicio formă pregătiți, ea povestește faptele, examinează posibilitățile, verifică personalitățile personalului medical și înfruntă singură dileme morale. Ea ilustrează pentru noi puternica legătură a îngrijorării afective care este adesea observată între bebeluș și mamă în rapoartele despre nașteri.

Din când în când, în cei treizeci și șapte de ani, Kit a suferit în urma unei misterioase probleme respiratorii care implică un sentiment greu la nivelul pieptului și incapacitatea de a asigura suficient oxigen sistemului ei. Când am început să studiem acest amalgam de sentimente prin hipnoză, Kit a experimentat brusc emoții imense, a început să suspine și să plângă și și-a amintit că aproape s-a sufocat când s-a născut. Ceea ce urmează sunt citate din povestea lui Kit.

Rareori, în timpuri moderne viața mamei și a copilului se află în pericol la naștere, dar în acest caz au fost

necesare eforturi majore din partea echipei medicale. Kit descrie în detaliu procedura folosită pentru a-i salva viața, apreciază dialogul dintre asistentă și medic și chiar le reține opiniile într-un context mai larg de cunoștințe incluzând sfera ei proprie de cunoaștere intrinsecă.

Asistenta voia să renunțe și să meargă acasă deoarece deja se aflau de mult timp acolo și se temea ca nu cumva creierul micuței să fie iremediabil afectat. Doctorul, arătând hotărâre feroce, testează diferite tuburi și se chinuie să realizeze o procedură pe care nu a mai făcut-o niciodată. În timp ce toate aceste lucruri se petrec, Kit transmite informații de pe scenă: "Înțepenesc... amorteșc.... nu ajută."

Aceasta sugerează posibilitatea unei intervenții obstetrice revoluționare în care medicii chiar primesc feedback de la bebeluși, iar împreună colaborează pentru urgențele apărute la naștere. În timp ce medicul încerca să-i introducă un tub în plămâni, ea ne spune: "...a coborât prea mult... mi-a ajuns în stomac!" Ulterior, când un tub mai mare este introdus corect, ea spune: "primesc acum puțin, dar totuși nu este suficient. Dacă l-ar putea împinge puțin mai jos." Ea comentează asupra faptului că oamenii nu înțeleg că bebelușii pot *comunica* și că ei nu au nevoie de cuvinte pentru a face asta.

Pe parcursul chinului, gândurile și îngrijorările lui Kit se îndreaptă spre mama ei. Aflându-se încă în uter, Kit este conștientă că a intervenit o situație gravă și acum trebuie să ia o decizie solitară asupra unei probleme de viață și de moarte. Se pare că ea este prima care află despre o hemoragie internă și încearcă să oprească fluxul cu corpul ei. Dacă se întoarce, așa cum trebuie să o facă pentru a se naște, situația va deveni critică. Ea nu vrea să moară și nu vrea nici ca mama ei să moară. Dacă mama moare, Kit vrea să moară și ea, ca să fie împreună cu mama.

O urgență în uter

(*Gemând*) Este atât de mult sânge peste tot. Nimeni nu știe încă. Ea [mama] este plină de el iar eu sunt singura care îl împiedică să curgă afară! (*suspine*)

Off...dacă eu ies și ea moare, nu va ști niciodată cât de mult o iubesc! Vreau să o cunosc. A vorbit mult cu mine înainte să mă nasc dar nimeni nu a știut pentru că alții credeau că se prostea. Cred că ar trebui să mă lase să mor. Cred că a avut parte de multă suferință. (*suspine și hohote*) Nu am simțit-o [suferința ei] până când a început să se umple cu sânge. (*hohote ascuțite*)

Mă simțeam ca și cum mă înneam și știam că nu trebuie să fac asta. (*suspine*) Nu știu ce ar trebui să fac!

Oh, Doamne, nu vreau să mă înneam în sânge! Dar mi-e teamă că așa se va întâmpla (*hohote*) Nu vreau nici ca ea să moară. Dacă nu ies, mă vor înșfăca. Of, ei pur și simplu nu înțeleg ce se petrece!

Of, am ieșit acum și îl pot vedea [sângele], este peste tot! Iar mama pare atât de neajutorată. Aș fi vrut să pot face ceva.

Dacă aș fi avut șansa, i-aș fi vorbit. I-aș fi spus că totul urma să fie bine. Ei nu înțeleg că bebelușii pot face asta, nu trebuie să spunem mereu cuvinte.

Mă țineau cu susul în jos și mă tot loveau. Nu-mi place să fiu lovită. Nu prea pot simți, dar nu-mi place oricum. Dacă ar lăsa-o pe mama să mă țină, noi am fi bine. Acum o spală pe mama și îi transferă sânge. Ea încearcă să vorbească cu tata pentru a-l liniști. Oh oh, aș vrea ca ei să-mi facă ceva, sunt complet amețită acum! Am înțepenit. Sora medicală ar vrea ca doctorul să se oprească pentru că ea are impresia că sunt moartă. Dar medicul i-a spus să-și țină gura... nu se vor opri.

Doctorul nu va renunța

Aș vrea să se grăbească. Sunt atât de țeapănă ca și o placă. (*suspinând*) El vrea să-mi înfigă un tub pe gât, dar eu nu vreau să-l las. Ooo...o să mi se facă rău! (*hohote*) Nu ajută! El înfige tubul adânc în mine. Este groaznic! Au, parcă l-au împins prea tare, a ajuns în stomac. (*suspine puternice și hohote*) doctorul m-a legănat în brațele sale. Iar motivul pentru care a împins tubul prea mult este că nu a mai făcut asta niciodată înainte, este o procedură nouă. Nu pot face nimic.

Ține tubul în gură acum. Le spune tuturor să se îndepărteze de el și să-l lase în pace. Ei au senzația că este cam nebun. Dar el știe că asta este ultima șansă deoarece am stat fără oxigen prea mult timp. El mă ține pentru că simte că sunt cam țeapănă. Auu, mâinile mă dor, îmi sunt atât de amorțite! El are tubul în gură însă nu este destul de mare. Așa că pur și simplu l-a scos frenetic și a urlat la cineva.

Vrea un tub mai mare. Îl vrea pe cel mai mare pe care îl poate îndesa cu grijă pe gâtul meu. Ei au adus altul, dar doctorul continuă să fie nervos pe asistentă pentru că durează prea mult. Dar vede unul mare acolo și urlă la ea să-l aducă repede. Este atașat de altceva, dar el îl smulge și mi-l împinge pe gât atât de repede pe cât poate și îl taie rapid, apoi urlă după foarfece. Auu! (*suspinând*) Îl taie repede, atât de scurt încât abia iese din gura mea. Îmi sprijină capul pe spate și își așează gura pe întreaga mea față. Primesc puțin, însă nu este suficient; dacă l-ar putea introduce mai adânc!...

Oh, a trecut atât de mult timp! Nu mai pot simți nimic în afară de partea superioară a pieptului. [Restul] pare mort și amorțit. Și îmi simt corpul zbârcit.

De aceea asistenta continuă să spună "A murit". Ea vrea să plece acasă. S-au aflat acolo toată noaptea. Îmi apasă și pe stomac acum. Aș vrea să îmi pot îndrepta mâna, doare. Dacă ei nu se grăbesc, mă voi afla în primejdie serioasă. Asistenta a spus că și dacă îmi ajută respirația acum, nu voi fi bine pentru că a durat prea mult.

Știu că dacă mă vor determina să respir voi fi în regulă. Dar [asistenta] știe că nu am respirat atât de mult timp încât creierul îmi va fi mort – asta crede ea. Dar eu știu că se înșeală. Ea nu a mai văzut niciodată o asemenea intervenție. (*Hohotind*) Știu că [doctorul] vrea să mă ajute. Scoate tubul din mine și nu-mi place senzația, îmi face rău. Iar acum îmi masează pieptul cu degetele. (*Respirație greoaie, suspine*) Respir singură acum dar este greu. Cu toții începem să ne simțim mai bine acum. Îmi vine să plâng și nu știu de ce...

Își va mai revedea mama?

Auu! Au spus că voi muri și eu. Nu există suficient sânge pentru mama mea. Continuă să mă strângă. (*Hohotind*)

Ea este bine acum, dar eu nu pot să respir. Încă îmi doresc să știu unde se află.

O pot vedea acum. Încearcă să mă atingă. Este prea slăbită și eu nu pot încă respira. Îmi doresc asta, dar nu pot. Nu simt că aerul ar pătrunde destul de adânc. Simt aerul intrând, dar nu pare în regulă. Încep să amorțesc.

Cineva m-a plesnit peste funduleț. Cam cu putere...

Am nevoie să fiu așezată lângă mama, dar ei mă așează într-o cameră unde sunt singură. Am fost foarte confuză. Nu eram sigură dacă o voi mai revedea vreodată. Credeam că a murit în cele din urmă și de aceea m-au așezat în această cameră, până se hotărau ce urmează să facă în privința mea.

Este bine mama?

Nu știu de ce plâng! (*suspînând și tremurând*). Îmi este frică, sunt tristă și nu știu de ce. Mă gândesc la mămica mea. Nu vreau ca ea să moară! (*plîns ascuțit*) Nu o pot vedea! Nu știu unde se află. (*suspînând*) oof.... cred că mama mea moare! Eu nu vreau să trăiesc dacă ea moare! Mi-e frică.

O taie. Este mult sânge în jur. Sângerează până moare! Știu asta.

(*Suspînând*) Nu pot respira. Nu-mi pasă, oricum nu vreau să respir. Nu-mi place aici deloc, mă sperie locul ăsta! Mă simt într-un fel amorțită. (*suspine amare*)

Ei încearcă să mă ajute să respir. Aș vrea să înceteze, mă strivesc, mă forțează să respir. Nu funcționează! Oooh, devin amețită și vreau să știu unde este mama mea! (*suspine agonizante*)

Este numai vina mea! Știu că așa este... (*tremurături ale dinților*). Din cauza asta nu am vrut să ies afară, fiindcă știam că vor fi probleme. Nu am vrut să o rănesc. De aceea nu m-am întors. (*vorbit în limbaj copilăresc, plîns și suspine*) Ei urmau să mă provoace să ies, așa că a trebuit să o fac!

Nu știu unde se află mami! Ohhh, nu pot să respir, nu voi respira până când ea nu se va face bine!

(*Suspînând*) Dacă mama ar fi murit și eu aș fi vrut să mor și să fiu cu ea. Nu mă puteam gândi decât la dorința de a muri. Și m-am simțit în totalitate singură. Nu am putut înțelege de ce mă lăsau singură, pentru că nu era nimic în neregulă cu mine.

Mi-a părut cu adevărat rău deoarece înainte să mă nasc, mama mi-a spus că voi fi foarte specială. Ea știa că voi fi fetiță. De aceea am știut că asistenta se înșelase. Știam că dacă voi putea începe să respir, voi fi bine.

Nu m-au așezat niciodată alături de mama pe perioada șederii acolo....

Astăzi Kit este director de afaceri activ, având o minte ascuțită și o minunată personalitate. Relația pe care o are cu mama ei a fost întotdeauna caldă și iubitoare.

CAPITOLUL 13

Jeffrey – Semnificația atingerii

Jeffrey ilustrează ardoarea de a trăi pe măsură ce ne oferă descrieri rafinate ale primei sale experiențe extrauterine. Începând de la ruperea apei în travaliu până la sosirea în brațele mamei, ne povestește tot. Este un expert în interpretarea multelor semnificații ale atingerii; ne permite să constatăm că atingerea poate fi atât minunată, cât și de temut. Senzațiile dermice aduc emoție, siguranță și fericire. Noile sale experiențe sunt interesante însă se desfășoară pe un fundal al unei permanente temeri.

Câtă bucurie îi aduce folosirea ochilor, a urechilor și a mușchilor! El vede fotografii când doarme. Chinurile foamei sunt noi, sticlulele de lapte sunt noi, dar el știe ce are de făcut.

El percepe ceva magic în atingerea și prezența mamei și simte cât de mândră este, pe măsură ce îi repetă numele „pentru propria ei satisfacție.” Atunci când ea îi vorbește, se simte bine. El știe că „nu are de ce să se îngrijoreze în privința acestei persoane.” Simte că mamei, spre deosebire de toți ceilalți care îl îngrijesc, îi pasă cu adevărat de el.

Mulțumit și fericit

Întuneric. Este căldură peste tot în jurul meu. Există un sentiment al anticipării, ca și cum aș ști că ceva urmează să se întâmple. Este un sentiment

nou. Lucruri mă împing din toate părțile. Aștept ceva ce știu că mă va face fericit. Într-un... și o senzație de mulțumire – aceasta pare să fie baza tuturor emoțiilor mele. Aud o altă bătaie a inimii. Sunt conștient că sunetele pe care le aud nu sunt ale mele. Este mișcare peste tot în jur, iar lucrurile care mă înconjoară mă apasă.

Începe travaliul

[După ruperea sacului amniotic] pielea mea simte altceva. Ceva lipsește, ceva din jur a dispărut. Este cald încă, dar altfel. Apoi remarc că poziția mi s-a schimbat. M-am trezit împins în cap, ca și cum fundul ar fi fost acolo. Ceva mă strânge foarte foarte tare și mă împinge, mă împinge în permanență. Este teamă, multă teamă!

Mișcare, ciudată mișcare — diferită de cele cu care eram obișnuit. Multă forfotă. Este mai cald, fierbinte. Este ceva care mă mișcă. Este pretutindeni. Mă întorc și este încă acolo. Frica dispare.

Este o senzație de așteptare, ca și cum aș ști că urmează să se petreacă ceva. Ceva în jurul meu din nou. Se mișcă. Teama se reîntoarce, multă teamă! Atât de multe lucruri se întâmplă! Nu mă aflu unde eram, știu asta.

Este pretutindeni în jur. Știu că alunecă pe lângă mine. Mă simt constrâns, înghesuit. Multă teamă! Nu mai este liniște și pace. Zgomotele – sunete puternice, aer, un fel de zgomot lichid... Am senzația că orice se freacă de mine scoate un sunet teribil. Altceva mă atinge. Se simte plăcut. Atinge... este medicul presupun. Pot simți forma, simt mâini. Există încă multă teamă, dar îmi place senzația mâinilor. Multă frică și durere!

Dintr-o dată, născut!

Totul se petrece deodată. Apoi brusc nu mai este nimic. Pielea mi-o simt atât de ciudată! Un val de aer rece vine peste mine și mă stimulează momentan. Teama este mereu prezentă în timp ce se petrece totul. Teama este emoția dominantă. Se petrec atât de multe lucruri care nu s-au petrecut înainte. Înainte totul era constant, mereu la fel. Acum totul este diferit.

Deodată apare ceva ce din nou nu înțeleg. Văd lumină! Nu înțeleg ce este. Mi-e frică. Mă pot mișca. Mă pot mișca în voie și nimic nu mă poate opri. Cu toate acestea, nu știu ce s-a întâmplat... mi-e frică.

Am auzit diferite voci. O voce masculină spune "E bine, e bine!" – o voce foarte răsunătoare. Am auzit alte voci. Am auzit o voce care se distingea de toate. Era ceva special în legătura cu acea voce. Brusc, este multă durere. Țip! Simt că respir. Simt înghetimea gâtului meu. Cu cât țin mai mult cu atât se dezvoltă mai bine. Aș vrea să încetez, dar mă face să țin și mai mult.

Calmat de atingerea umană

Când cineva mă ține în brațe, mă simt bine. Dintr-un motiv pe care nu îl știu, nu mai trebuie să țin. Nu-mi place să îmi fie frică. Înainte, când totul era întunecat, știam că totul este bine, chiar și cu teama. Acum teama pare să fi crescut.

Cineva mă ține în brațe acum. Mă simt atât de bine având pe cineva în preajmă. Îmi pot închide ochii și totul revine la cum era înainte. Nu știu cine mă ține. Nu pot vedea chipuri, numai forme. Nu știu ce se află în jur, văd umbrele oamenilor. Este lumină

pretutindeni. Chiar și când îmi închid ochii este mai luminos decât era înainte. Este descoperire, emoție. Și încă multă teamă. Îmi este frică în cea mai mare parte a timpului, dar anumite lucruri îmi plac atât de mult:!

Privind la lucruri și folosindu-mi ochii este foarte distractiv. Cu cât o fac mai mult, cu atât este mai distractiv. Îmi place să văd lucruri mișcându-se. Simt mișcare acum, simt că sunt legănat în sus și în jos. Cineva mă ține în brațe, probabil că merge undeva. Îmi place când mă atinge, mă simt bine, este ceva cu totul nou. Când mă ating, totul devine calm și liniștitor.

În incubator

Văd ceva lucios în jurul meu. Lumina se reflectă din el. Este sticlă sau plexi în jur. Când mă mișc acum, este diferit, este ceva ce mă împinge la spate, în anumite locuri. Când îmi mișc capul și luminile și culorile se schimbă, la fel fac și formele. La început a fost înspăimântător – nimic nu se mișca înainte. Oricum fac, este mereu ceva sub mine, ceva solid - este unul din primele lucruri de care am fost conștient.

Mă simt bine. Mă mișc și este aici. Vreau să fac atât de multe lucruri! Îmi doresc să mă mișc dar nu știu cum să mă mișc așa cum vreau. Este altfel să mă mișc acum. Măinile și picioarele mi se mișcă atât de ușor - mă gândesc numai să mi le mișc. Sunt foarte stângaci când fac asta.

Atât de multe sunete! Sunt mult mai tari. Uneori îmi doresc ca ele să dispară. Dar există și sunete frumoase, de asemenea. Acestea apar când cineva mă ține în brațe, vreau ca cineva să mă țină. Mă simt bine să fiu atins. Nu mă țin în brațe suficient de mult. Vreau să mă simt aproape din nou, să mă simt înconjurați.

Sunt atât de multe lucruri și niciun mod de a mi le forma în cap. Vreau mai multe imagini, dar nu știu cum să le primesc. Vreau numai imagini, ca și cum dacă aș avea mai multe, m-aș simți mult mai bine. Mă simt gol fără ele. Vreau să-mi fac imagini, dar ele se întâmplă pur și simplu. Aș vrea să determin lucrurile să se miște, dar nu vor. Mă întind și nu este nimic. Vreau să văd lucruri în mișcare. Mă văd pe mine însumi mișcându-mă, brațele se mișcă în fața chipului. Mereu stau întins pe spate. Văd în continuare cutia. Este greu să văd în afara ei.

Somn și vise

Îmi place să dorm pentru că atunci când îmi închid ochii și lumina dispare, apar imaginile, imagini ale lucrurilor pe care le-am văzut. Doar că nu le văd așa cum s-au întâmplat. Văd lucruri metalice, strălucitoare care mă intrigă. Văd imagini și aș vrea să le ating. Vreau să știu cum se simt lucrurile lucioase. Mă întind și nu se află acolo! În cutia aceasta sunt frustrări, dar sunt încă și multe descoperiri.

Încă descopăr și testez. Mă descopăr pe mine însumi. Părți din mine se mișcă atunci când eu vreau și se opresc atunci când nu mai vreau. Totul este atât de nou! Descopăr aceleași lucruri de multe ori. Brațele și picioarele continui să mi le mișc și mereu este la fel ca prima dată.

Fiindu-i foame

Mi s-a făcut foame. Era o senzație pe care nu o mai avusesem înainte. Știam că nu era bună. Era incomfortabilă, dureroasă și am încercat să spun că

ceva nu era în regulă. De fiecare dată când făceam asta, cineva mă ridica și mă îmbrățișa. Au fost momente când nu era suficient. Aș fi vrut ceva de mâncare și continuam să plâng. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că era o legătură între mâncare și senzația de bine, sau dintre mâncare și dispariția senzației [de foame]. Parcă s-a întâmplat de două-trei ori înainte să-mi dau seama că hrana duce la dispariția ei.

Întotdeauna lichidele îmi aduceau căldură și satisfacție. După ce am învățat experiența, a devenit foarte plăcută, ceva ce îmi doream să se repete. Prima dată când s-a întâmplat, cineva mă ținea în brațe. Cred că era o femeie. Ea ținea ceva [sticluța] aproape de buzele mele iar eu am început automat să sug, să trag lichidul de acolo. Laptele a venit și l-am înghițit, știam ce să fac.

Magia mamei

Văd camera de spital. Pare mai târziu, poate că este o zi mai târziu. Iese în evidență faptul că asta este prima dată când îmi dau seama de diferența dintre cei care m-au ținut în brațe până acum. De data aceasta, când ea [mama] m-a ținut în brațe, am știut că este o altfel de persoană – era cineva special. Știam cumva că mă aflu în siguranță alături de ea și că nu am niciun motiv de îngrijorare în preajma ei.

Mi-a repetat numele mândră, chiar de câteva ori, ca și cum și-ar fi spus „Acesta este fiul meu”. Repeta numele meu doar pentru că era atât de mândră. Când vorbea cu mine sau despre mine, mă făcea să mă simt bine. Când îmi vorbea sau mă ținea

În brațe era ceva complet diferit. Știam că ei îi pasă de mine într-un fel diferit de al altora și ceilalți erau interesați, însă ea era în întregime interesată. Pentru ceilalți eram numai o parte a serviciului, dar pentru ea eram singura preocupare – acesta este sentimentul pe care mi-l conferă.

Ea mă ține acum în brațe, o văd îndreptând spre mine o sticluță. Această persoană este îngrijorată în privința mea. Această persoană mă are numai pe mine în mintea ei.

CAPITOLUL 14

Kristina este iubită de către părinții ei

Kristina a fost primul copil al unei familii de imigranți din Suedia, născută într-un spital din Bronx. În prima fază mama ei vorbea suedeză, astfel încât comunicarea cu asistenții de la naștere a fost ciudată. Ca și alți copii, ea pare să înțeleagă ambele limbi cât și ieșirile emoționale ale mamei. Atunci când tatăl apare în scenă, ea nu are nicio problemă în a-i înțelege limbajul mândriei, bucuriei și al afecțiunii față de bebelușul său american.

Nu toate amintirile despre naștere sunt fericite, însă aș plasa această povestire în capul listei celor fericite. La aproape șaiszeci de ani, Kris a fost foarte surprinsă să găsească această amintire, nu credea că putea fi în mintea ei. Ea a fost de asemenea surprinsă să descopere că părinții ei erau în delir de fericire, ceva rar întâlnit în anii care au urmat. Probabil cel mai important dintre toate, a fost sentimentul lui Kris de reuniune cu perfecțiunea. "Eu sunt premiul!" a spus. "Niciodată nu m-am simțit atât de perfectă, atât de minunată!"

Născându-se

Privesc podeaua, capul meu este jos. Umerii îmi sunt dreupți, ca și blocați. Oh, vai, este ciudat! Este

frig. Oh, Dumnezeu! Este foarte ciudat. Este ca... cineva are mâinile prinse în jurul mijlocului meu. Sunt atât de micuță... numai un pachetel mic de trei, trei kilograme și jumătate. Sunt chiar acolo privind...

Sunt jos, ieșind, dar cineva mă apucă, îmi trage umerii. Unul a ieșit (*își mișcă umărul*). Capul meu a ieșit, sunt cu fața în jos. Ei lucrează în jurul lui (al celuilalt umăr). Aici atârnă un cordon mare. Micul meu picior este cumva înclinat. Am ieșit! Vai, ce mizerie!

Mama mea țipă, un fel de „Whoopie! S-a terminat!”

Mama mea... este ca și cum mi-aș lua la revedere de la ea. Era cald și plăcut înăuntru. Nu înțeleg absolut deloc. Este captivant.

Văd pereți și o mulțime de ferestre, ferestre mari. Este ca și cum ar fi ziuă, totul se vede atât de clar. Sunt multe ochiuri de geam, oh, este atâta lumină în acea cameră!

Eu doar atârn acolo... iar acest cordon urât intră undeva. Sunt un dezastru, mă simt transpirată și murdară. Iach! Și mă simt foarte emoționată.

Este multă gălăgie, mulți oameni țipând. Este foarte ciudat, pentru că toți au accente ca cei din Bronx și chiar acolo se petrece totul. Cineva spune: „lăsați-o jos, lăsați-o jos, este în regulă.”

Oh, eu țin, știi tu, „uaaaa”... foarte tare. Am sosit, lume! Este cel mai ciudat lucru! Uau! Cine ar putea ști așa ceva? Niciodată în viața mea nu m-am gândit la așa ceva. Nu este nimic în neregulă cu mine, știu asta.

Este ciudat, straniu. Dar totuși pot să simt, pot să simt cum mi se întâmplă. Începe să-mi fie dor de mama. Stau undeva, într-o cutie mică. Încă țin, dar este un ținăt de fericire. Îmi pot vedea chipul. Am

păr, puțin încrețit și blond la spate. Sunt nouă, foarte nouă. Și vreau să mă întorc la mama, chiar acum.

Aștept, iar acei oameni se învârt în jurul meu. Este în regulă. Soarele strălucește iar eu vreau să merg să-mi văd mama, să-i fiu foarte aproape. Știu că ar trebui să am ceva foarte aproape acum, ca și cum ar trebui să ies afară din canalul nașterii și să mă cațăr, să mă agăț de sursa întregului confort, mama mea. Iar ea doar zace acolo, respirând din greu. Este epuizată. Și ea vrea cu tot dinadinsul să mă țină în brațe. A așteptat șapte ani să mă aibă.

Eu doar stau aici, lovindu-mi călcâiele, țipând și simțindu-mă bine. „Duceți-mă unde ar trebui să fiu!” Nu sunt sfioasă, sunt ca un animal micuț.

O asistentă vine lângă mine. Are o bonetă mică și dreaptă, ca acelea din spitalele urbane și o uniformă foarte scrobită... o doamnă foarte simpatică. Ha! O fată foarte amuzantă. Cred că urmează să mă ridice.

Acum mă simt ca și cum aș fi învelită în ceva, o pătură, o pătură albă este tot ce am pe mine. Iar oamenii povestesc mult, aud sunete drăguțe. Dar chiar nu-mi pasă, eu vreau să ajung undeva, mă simt foarte separată.

Iar mama mea zace pur și simplu pe masă. Respiră foarte mult și este ușurată iar acum întreabă de mine. Are probleme cu limba engleză, dar chiar se străduiește.

Luând din nou legătura cu mama

Cineva mă ridică, este doamna simpatică cu micuța bonetă. Încep să mă simt mai confortabil. Îmi pot vedea mama. Și-a desfăcut brațele, acum ea mă ține în brațe. Oh, vai! Asta este fantastic! Este

cu adevărat fericită. Este foarte ciudat! Sunt toată ghemuită ca un proaspăt bebeluș și chiar așa ar trebui să se întâmple.

Mama mea vorbește și spune lucruri. Eu nu știu ce spune însă știu ce își dorește. Sunt că vrea... ca tata să vină și să mă vadă. Anunță pe cineva că vrea să îl vadă pe tata. Este de-a dreptul încântată!

Nu mi-am văzut niciodată mama atât de entuziasmată. Este pur și simplu fericită, fericită, fericită.

Eu stau întinsă acolo ca o mică vevență, chicotind de zor, fericită. Totul este minunat, este o lume drăguță, cu excepția tatălui meu care trebuie să vină și să mă vadă. Dumnezeule! Cum pot să gândesc așa?

Stau acolo învelită iar ea mă observă, uitându-se la părul meu ciufulit. Este foarte satisfăcută și vorbește suedeză, giugiulindu-mă și dezmiardându-mă. Este foarte mândră de ea însăși. Și eu mă simt foarte umedă și murdărică, dar nu contează.

A apărut doamna cu pieptul mare și încearcă să vorbească cu mama. Și mai multă sporovăială... vai cât de satisfăcute suntem! Ea stă pe partea stângă și eu la fel. Toată lumea din jur face curățenie și povestește în timp ce spală instrumentele de pe tavă.

Acum mă vor duce undeva și nu sunt prea încântată de idee. Asistenta se apleacă, eu nu vreau să plec; nu-mi vine să cred. Oh, eu cu adevărat ciudat! Îmi este atât de confortabil și cald, iar mama îmi mângâie creștetul. Nici ea nu ar vrea ca eu să plec. Cred că simt vibrațiile stării ei de fericire, dar știu că este totuși speriată. Vorbește într-una suedeză, spunând că trebuie să învețe limba engleză, dar se enervează în situații ca acestea. Ea încearcă doar să-și dea seama ce se petrece.

Tot ce știu este că stau acolo, fericită ca o mică ploșniță. Nu înțeleg asta deloc... dar totuși o simt! Sunt numai un mic copilaș al lui Dumnezeu. Absolut perfect. Abia aștept să văd ce se întâmplă în continuare, este un miracol!

Îmi este foarte greu să cred că mi se întâmplă aceste lucruri. Este cel mai fascinant lucru de pe lume. Chiar mă simt ca acest mic bebeluș perfect. Mă văd stând liniștită undeva, iar acum sunt pe cale de a adormi.

Emoție în legătură cu sosirea tatălui

Îmi văd tatăl, este atât de tânăr! O, nuu, nu pot să cred așa ceva! Nu l-am mai văzut niciodată așa. Ia uite-l! Părul, nu și-l pierduse încă - ooo, este cel mai ciudat lucru!

Are o cămașă albă și este atât de fericit stând acolo și jucându-se cu piciorușele mele. Este drăguț, este mare. O văd pe mama cum mă prezintă tatălui, chiar s-a întrecut pe ea însăși. "Uite cât de drăguță este!", dar o spune în suedeză și răsună atât de plăcut.

Tatăl meu este foarte agreabil, zâmbește și mă ridică acum. Mai multe cuvinte sunt spuse în suedeză. Ei bine, nu este de mirare că mă umflu atât în pene, că sunt atât de mulțumită de mine însămi. El îmi mișcă micul pumnuleț, iar eu... mă simt atât de iubită. Mă simt atât de iubită, atât de dorită, dar știu că nu va dura foarte mult.

Simțindu-mă perfect

Sunt ca un fulguleț și pot simți vibrațiile. Ei au așteptat șapte ani să mă aibe. Dacă erau dezamăgiți

pentru că nu eram un băiat, nu au arătat asta. Nu, ei stau pur și simplu acolo ca doi copilași prostuți. Iar eu sunt premiul.

Și știu și eu asta. Sunt atât de micuță, de perfectă și de iubită! Și nici măcar nu știu cum să vorbesc, tot ce pot să fac este să țip și să urlu și tot așa. Micuțele mele piciorușe tot urcă și coboară. Mă simt excelent.

Nu am nicio idee de ce, dar simt o primire extraordinară. Niciodată nu mi-am văzut părinții atât de fericiți și de încântați. Mama mea pur și simplu nu este ea însăși.

Nu se mai poate sătura de mine și cu siguranță mă vor lua de lângă ea acum. Nu este foarte încântată de acest lucru. Tata spune că așa se face. Aceasta este minunata Americă și va fi mai bine pentru mine, asta simt.

Nu înțeleg nimic din asta, dar este absolut fantastic.

Nu m-am simțit niciodată atât de perfectă, atât de minunată! Zece degețele micuțe și încă alte zece mișcându-se de fericire. Totul funcționează. Un model de lux, nu un rebut! Doamne, este extraordinar să fiu atât de perfectă, să reprezint o asemenea sursă a plăcerii, să văd ce văd aici, să-mi văd mama. Iar acum apare tatăl meu cu micuțul său bebeluș american. Aici este, atât de perfectă pe cât se poate – micuța fetiță Olson.

CAPITOLUL 15

Lumea lui Charles s-a schimbat

Charles ne împărtășește moment cu moment amintirea călătoriei prin canalul nașterii. Nole senzații sunt comparate cu cele mai vechi. Charles a descoperit că a reprezentat subiectul unei urgențe medicale, mama sângera și se afla în pericol de moarte. În mijlocul crizei, este afectat de faptul că este numit bastard de către doctor și considerat vinovat pentru problemele mamei. Înainte de a cunoaște cu siguranță starea mamei, este dus din sală, cei care îl transportă uitând de nevoia lui de a fi împreună cu ea și de a ști că este bine. Ei nu au nicio idee despre ce se afla în mintea micuțului.

El vorbește în numele multora atunci când ne spune cât de mult lumea i s-a schimbat, începând de la mișcarea în uter și permanentele atingeri, până la o sală de nașteri foarte rece unde este separat de tot. O altă teamă comună este aceea că reîntâlnirea cu mama este ca și când ar intra în lume din nou. Din păcate, el deja se întreaba în cine să aibă încredere și cărui loc îi aparține cu adevărat.

Călătorie de-a lungul canalului nașterii

Aud zgomote ca acelea pe care le face stomacul și este un tunel lung în fața mea. Nu pot să mă văd

nici măcar pe mine însumi. Pot vedea umbre, nu este complet întunecat, este doar o mică lumină. Mă regăsesc mișcându-mă și a apărut un fascicul de lumină, dar încă mă aflu în tunel. Aud vocile câtorva oameni care discutau. Nu cred că sunt zdrobit de tot acum.

Nu-mi văd picioarele sau altceva, ele se află în spatele meu undeva. Eu stau pe stomac. Nu știu dacă eu cobor în josul tunelului sau el vine spre mine. Pare să devină tot mai luminos. Îmi închipui că sunt născut, cum îmi apare prima dată capul, cu fața în jos. Am primit lumina dintr-o dată. Îmi simt corpul aplecat atunci când capul și umerii îmi ies afară.

Doctorul, sau cine m-a prins, mă încovoale în spre stomac. Probabil că ies mai ușor în acest mod. Este răcoare. Oamenii murmură într-un fel, dar eu nu înțeleg ceea ce spun.

Din uter spre tăviță

Doctorul mă așează pe o tăviță de metal. Este rece. Sunt multe lumini acolo, nu este ceva cu care să fiu obișnuit. Tot ceea ce pot vedea este lumină, nu pot vedea pe toată lumea. Aud zgomote, obiecte care sunt aruncate în tăvi - instrumente parcă - și oameni mormăind. Nimeni nu m-a mai atins după aceasta.

Părea atât de frig deoarece mă aflasem într-un loc cald înainte. Atunci când am ieșit a fost singura dată când mi-a fost frig. A fost ciudat, o altă experiență. Atunci când am fost întors invers, m-am întrebai ce se întâmplă, deoarece niciodată înainte nu mai fusesem rotit. Mă aflu în această tăviță, care este de două ori mai mare decât mine. Nu știu ce se întâmplă și îmi este frig.

Pentru prima dată stau întins undeva și nu ating nimic în părți. Singurul loc unde pot simți ceva este spatele meu.

Cuvinte deranjante

Am putut auzi toate acele zgomote... ca și cum m-ar fi pus deoparte pentru a se îngriji de mama mea. Puteam auzi toate acele instrumente și obiecte, dar totuși mie nu-mi făceau nimic. Am impresia că mama mea sângera.

Un medic a spus că lucrează pentru a-i opri sângerarea. Spunea că sângera foarte puternic și că "trebuie să o opri." Ei lucrează foarte repede, ca și cum nu ar fi siguri că o pot opri la timp. Am impresia că se gândesc că mama va muri.

Ei nu cred că o pot ajuta. Simt că cineva a spus ceva de genul: "De ce nu s-a născut el mort, astfel ea nu s-ar mai fi aflat într-o astfel de situație?!" Iar mi se pare că îl aud pe doctor spunând ceva despre un bastard - despre faptul că eu aș fi un bastard. Nu este ca și cum aș asculta discuția, sunt doar mesaje și frânturi pe care le primesc, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Apoi mă trezesc în mișcare. Nu este ca și cum m-ar ridica o asistentă, mă aflu în tăviță, dar se mișcă. Impresia pe care o am este ca și cum aș sta pe o tejghea care rulează, iar eu mă întreb în ce direcție merg. Nu știu dacă au terminat cu mama sau încă se preocupă de ea. Nu i-am auzit niciodată discutând despre oprirea sângerării. Totul părea să mă încurce: nu înțelegeam ce se întâmplă, unde eram, de ce îmi era frig, de ce erau așa multe lumini deodată și nici de ce de acum era mereu lumină?

Înfrigurat și singur

Stau aici întins și mă simt singur. Nu pot auzi pe nimeni, nu pot simți pe nimeni. Este frig și nu înțeleg ce se petrece. Într-o perioadă de câteva minute totul s-a schimbat.

Simt că mă pregătesc să plâng, ca și cum aș vrea să țip sau să scot câteva sunete. Vroiam să plâng pentru a vedea dacă era cineva în preajmă, dacă cineva ar veni. Nu știu de ce aș face asta, deoarece nu am mai făcut-o niciodată înainte, este ca un instinct.

Îmi este frig peste tot. Pur și simplu nu vine căldură de nicăieri. Încep să plâng tare și cineva se apropie. Simt căldură numai din faptul că s-au apropiat, le simt căldura corpului.

Dar ei nu mă ridică. Oricine este acolo, leagănă doar tăvița sau tejgheaua. Mă simt mai bine numai știind că se află cineva acolo, nu mai plâng.

Suportul se mișcă înainte și înapoi, iar eu adorm. Nu aud pe nimeni vorbind. Este ca o rutină pentru asistentă, sau cine-o fi, să se apropie și să înceapă să lege. Nimeni nu a spus nimic în perioada în care m-am aflat în acea cameră. Singura dată când am simțit că cineva este alături a fost atunci când mi se legăna pătuțul.

În salonul nou-născuților: încă nicio atingere

Atunci când m-am trezit, mă aflam altundeva. Era mai cald și auzeam plânsete de bebeluși. Anumite zgomote se aud ca și cum eu m-aș afla în aceeași cameră. Există și sunete îndepărtate, poate că vin din altă cameră. Am o păturică sau ceva pe

mine. Nu mă văd fiind ridicat sau atins. Înainte de a mă naște eram în permanență atins sau înconjurat. Iar după aceea, nu am mai fost atins....

Înapoi la mama

Mă văd înfășurat într-o pătură. Mă aflu încă în spital dar sunt în pat cu mama, ea mă ține în brațe. Și-a ridicat jumătatea patului și stă în capul oaselor, ținându-mă. Este fericită și îmi spune că sunt un bebeluș frumos. Sunt cam zăpăcit, cu toate astea. Înainte nu eram luat în brațe iar acum sunt.

Pur și simplu nu înțeleg, este o neliniște; eram obișnuit să nu fiu atins și am început să accept asta. Iar acum ea mă ține în brațe și mă alintă. Cineva intră în cameră și mama mă prezintă, cred că este mândră de mine.

Charles se întreabă dacă aparține cuiva

Văd alți oameni în salon care sunt îngrijorați în privința mamei mele. Îmi văd unchiul și bunica. Ei sunt îngrijorați pentru că mama nu a murit dar sunt supărați pe ea pentru că a luat decizia să mă nască cu riscul de a muri. Ea le-a răspuns că și-a dorit ca eu să trăiesc; ar fi meritat și să moară, atâta timp cât m-am născut eu sănătos. Dar ei nu privesc la fel lucrurile.

Am un sentiment de neliniște. Mă întreb dacă acesta este locul căruia îi aparțin. Mă întreb dacă nu ar fi mai bine să mă întorc în pătuțul meu unde nu sunt atins și să-i ascult pe alți bebeluși plângând – ca și cum aș încerca să decid unde ar trebui să fiu. Apoi asistenta intră în cameră și mă duce înapoi în unitatea încăpere alături de ceilalți copii.

CAPITOLUL 16

Elaine: recomandarea unui bebeluș

Doctorii sunt recunoscuți pentru recomandările lor. Ce s-ar întâmpla dacă bebelușii ar putea face recomandări? Ce rețete ar scrie ei pentru naștere? Elaine ne oferă o idee. Dorințele ei reprezintă o reflectare a ceea ce se poate descoperi în aproape orice referat al nașterii. S-a născut acum douăzeci de ani într-un orașel de mărime medie din Colorado, dar ar fi putut fi aproape oriunde în lumea vestică. Ea ne împărtășește atât experiențele cele mai rele cât și cele mai frumoase, comentând asupra felului în care ea ar fi făcut totul dacă ar fi fost responsabilitatea ei.

Scurta ei descriere a vieții într-o sală de nașteri se aseamănă cu un catalog tehnic al unei mașinării pentru nașteri. Ea începe prin a fi pasată de la un străin la altul și sfârșește într-un incubator. Între timp este expusă cântarelor reci, unui ac dureros, ținută jos în timp ce o alifie îi este lumată în ochi, măsurată și amprentată.

Rutinele obstetrice crează apoi o prăpastie care o separă de atingerile calmante și cuvintele liniștitoare ale mamei ei. Ea meditează la ceea ce ar avea mama ei de oferit dacă i s-ar acorda ocazia: "Ea mi-ar fi spus lucruri dragălașe și mi-ar fi spus că am fost dorită, că eram bună pentru ea și că mă iubea."

Mult mai târziu ea și mama ei sunt în mod fericit reunite. Elaine se întinde iar mama îi prinde micuțul degețel. Ocrotită

În brațele mamei, știe că cineva înțelege că are nevoie „*chiar acum*”, ceva ce în salonul pentru nou-născuți al spitalului era indisponibil. Îi face mare plăcere să primească atenția din partea mamei ”gângurind și făcând-o să zâmbească”, mai degrabă decât să țipe. ”Eu încerc să vorbesc cel mai mult prin ochi”, spune ea.

În sala de nașteri

Dintr-o dată aterizez în mâinile doctorului, el mă înmânează unei asistente care mă așează pe cântar. Era rece și nu mi-a plăcut. Vroiam să stau cu mama și am ajuns pe porcăria aia de cântar!...

M-au înțepat în călcâi, cred că pentru a-mi lua o probă de sânge, să vadă ce fel de grupă sanguină am.

Mi-au pus ceva în ochi și m-au ținut strâns ca să nu mă zbat. Alifia era foarte lipicioasă și nu mi-a plăcut pentru că nu mi-am putut deschide ochii...

Apoi amprente pe picioarele, apoi ale mâinilor, după care m-au înfășurat într-o pătură și m-au așezat într-un incubator.

Dacă ea ar fi fost responsabilă de situație

Eu aș fi păstrat luminile la o intensitate mai mică, pentru a nu fi atât de multă lumină când m-am născut.

Mi-ar fi plăcut să fi fost așezată pe burtica mamei, aș fi stat destul de bine acolo. Nu știu cum să mă aranjez pe cântar.

Mi-ar fi plăcut să o aud vorbindu-mi. (*izbucoșie în plâns*) Mi-am vrut doar mămica!

Ei vroiau ca eu să ies și să termin cu asta. Am fost o rutină pentru ei... nu cred că mama și-ar fi dorit ca lucrurile să se petreacă astfel...

Dacă mama ei ar fi fost responsabilă de situație

Ea și-ar fi ținut picioarele jos. M-ar fi ocrotit în brațe imediat ce aș fi sosit pe lume. Tatăl meu ar fi fost acolo ca să o susțină.

Ea mi-ar fi spus lucruri mărunte și drăguțe, mi-ar fi spus că eram dorită, că eram bună pentru ea și că mă lubea. Știu că simțea toate acele lucruri, însă nu i s-a acordat șansa să mi le spună direct.

Din nou cu mama

Mama stă în capul oaselor în pat, pregătită să mă alăpteze, arată obosită dar fericită.

Aveam o păturică, una roz și încercam să văd cum arăta ea. Are brațele deschise și îmi zâmbește. Asistenta mă înmânează cu grijă mamei, apreciez delicatețea.

Mama mă așează pe brațul stâng, se uită la mine iar eu o privesc înapoi. Simt că mă voi întinde și îi voi prinde degetul. Mănuța îmi este în afara păturicii, ea o prinde și mă ține. Simt multă ușurare, multă compasiune și mai simt că este mulțumită pentru că mă are lângă ea. Simt că aici este cineva care înțelege că am nevoie *chiar acum*.

Și nu vreau să țip ca să primesc multă atenție. Vreau atenție gângurind și făcând-o să zâmbească. Așa că încerc să fac astfel de lucruri și răspund mereu. Încerc să comunic de cele mai multe ori prin ochi.

Uau, cât de tare mă bucur că am terminat cu ea [cu nașterea]! Mă bucur de timpul petrecut alături de mama mea.

CONCLUZII

Trăind cu bebelușul tău cel conștient

Bebelușii nu mai sunt ceea ce obișnuiau să fie. Fiecare nouă descoperire despre ei inspiră mai mult respect și venerație. În amintirile despre naștere, ușa rămâne întredeschisă în domeniul caracterului conștient. Nu reprezintă teritoriul testelor, cântărilor și al măsurărilor, ci un domeniu invizibil unde știința înaintează cu curaj într-un moment și merge pe vârfuri în altul. Mamele și tații, atinși de magia sarcinii, trebuie să se gândească cum să facă față conștienței bebelușului.

Dacă amintirile despre naștere sunt reale, va trebui să reconsiderăm multe dintre ideile anterioare referitoare la natura bebelușilor. Referatele despre naștere sunt fermecător de intime și autentice, sunt de asemenea revoluționare, confruntându-ne cu o inteligență inimaginabilă și sugerând că bebelușii merită un nou statut, acela de persoane conștiente. Ei ne împărtășesc o conștiență îmbogățită și extinsă, ceva ce noi recunoaștem numai foarte târziu – atunci când se dezvoltă. Referindu-se la acestea ca „stări alterate de conștiență” sau „stări inconștiente”, psihologia ne-a introdus lent o gamă de stări neobișnuite, unde lucrurile pe care le credeam imposibile devin posibile.

În primul manual american de psihologie (1890), William James de la Harvard a scris că conștiența trează era

doar un tip de conștientă, în timp ce în jurul ei, "despărțită de ecrane încețoșate", se află potențiale forme de conștientă cu totul diferite. Ca și exemple, a expus somnul, dansul, reveria, transele hipnotice, meditația și stări psihice ca telepatia, clarviziunea și aptitudinea de medium.

De când a început explozia unui nou interes asupra minții și a conștientului în anii 1970, lista originală a lui James s-a extins pentru a include stări mentale induse prin biofeedback, substanțe psihedelice, tehnici de respirație și experiențe ale vieții după moarte. Noi experimente bazate pe relaxare, imaginație condusă, meditație și hipnoză au condus de asemenea la descoperirea unui buchet diversificat de amintiri ale nașterii și a perioadei intrauterine, amintiri din vieți anterioare și variate forme ale percepției extrasenzoriale (PE). Mentea unui nou-născut poate îmbrățișa toate aceste posibilități.

Bebeluși în transă

Dacă veți privi, veți vedea cum uneori bebelușul dumneavoastră va cădea în transe inițiate de el însuși. Unii psihologi denumesc aceste stări „de încremenire”, în care micuții devin total inerti timp de 20-30 secunde, reprezentând mișcări ale picioarelor, ale brațelor, nici expresii faciale sau sunete. Ochii sunt deschiși, însă nu reacționează. Episoadele se finalizează de regulă cu o clipire. Aceste transe sunt ceea ce s-ar numi auto-hipnoză la adulți și par să servească unor scopuri similare: odihnă, scăpare de durere sau plictiseală, meditație adâncă asupra unei experiențe trecute sau amuzament. Intrarea în transă poate fi un lucru deștept pe care bebelușul îl face. Ca și visele, acele experiențe private ale altor stări pe care micuții ni le împărtășesc, transele reprezintă activitate mentală creativă și autoreglare inteligentă.

Mentea deasupra creierului

O mulțime de noi desoperiri arată că până și feteșii sunt organizați inteligent cu mult înainte ca creierul să fi avut orice șansă de a se dezvolta și că multe dintre aptitudinile bebelușilor sunt înăscute. Exemple sunt: învățarea, memoria, visul, exprimarea personalității și abilitatea de a comunica. Cred că aceste procese non-fizice, mai puțin vizibile, sunt cel mai bine înțelese ca produse ale minții, care urmează alte scheme decât creierul și pot reacționa separat de el. În anumite experiențe aproape de moarte, în timp ce creierul este limitat strict în poziție, în anumite condiții mintea poate „călători” altundeva și transporta înapoi informație pentru a o dovedi.

Credința că mintea și creierul sunt separate a luat amploare în domeniul neurologiei de când a fost cunoscută munca laureatului Premiului Nobel, Sir Charles Sherrington în anul 1930. Cu toate că ideea nu este pe larg acceptată, dovada studiilor experiențelor extracorporale, memoria vieții anterioare și alte stări alterate ale conștiinței fac ideea mai convingătoare. Ca părinte, vă poate ajuta ideea potrivit căreia creierul este un biocomputer folosit de minte pentru întreaga activitate fizică. Din acest motiv sănătatea sau lezarea creierului este atât de importantă. Mentea ar putea lucra, însă un creier compromis împiedică exprimarea normală. Din punctul meu de vedere, este prudent să presupunem că mintea bebelușului lucrează bine chiar în timp ce creierul face eforturi pentru a se dezvolta.

Mentea mai presus de limbaj

Veți comunica mai ușor cu micuțul dacă puteți lăsa de-o parte mitul care spune că limbajul este fundația

gândirii. Abia începem să înțelegem cum gândirea și comunicarea sunt mai importante decât limbajul. De fapt, s-ar putea demonstra că gândirea și comunicarea sunt umane înăscute, o parte integrală a conștiinței, neținând cont de vârstă.

După cum puteți constata, nou-născutul dumneavoastră va demonstra fără orice antrenament, că stăpânește diferite „limbi” universale. Comunicarea inteligentă este observată într-o sferă de sunete și plânsete specifice, expresii faciale impresionante, mișcări corporale și semne ale mâinilor, exprimări clare ale emoțiilor și imitații instantanee ale gesturilor și expresiilor faciale ale adulților.

Până de curând, nou-născuților nu li se acorda credit pentru gândire, însă aceasta este fundamentală pentru învățare, ascultare exactă și activitățile de percepție vizuală în care bebelușii sunt implicați. Niciuna dintre aceste activități ale minții nu așteaptă o dezvoltare a limbajului convențional. Aceasta înseamnă că dumneavoastră nu aveți o limită a limbajului formal în comunicarea cu bebelușul.

Mintea mai presus de spațiu

În ultimii douăzeci de ani, studii vaste ale experiențelor extracorporale au rezultat în mii de cazuri publicate. Multe relatări provin de la persoane care au experimentat moartea. Supraviețuitorii atacurilor de inimă, ale accidentelor violente, ale crizelor chirurgicale care au fost declarați ca fiind în moarte clinică pentru o perioadă de timp, ne spun cum a fost să se miște între viață și moarte. Ceea ce ei au descoperit vă va ajuta să apreciați o altă dimensiune a conștiinței micuțului dumneavoastră.

Amintirile legate de naștere includ adeseori relatări ale percepției de sine și ale evenimentelor de la distanță,

dintr-o perspectivă deasupra sau din lateralul locației fizice a subiectului. Bebelușului poate să i se pară acest lucru tulburător. De exemplu:

David

Din când în când simt că sunt undeva în cameră fiind martor la ce se petrece, iar alteori sunt copilul și văd totul din acel punct de vedere... Mă întreb cum de pot vedea împrejurul și în spatele lui?

Lynn

Este ca și cum aș sta în aceeași cameră. Uneori pot să simt, iar alteori privesc.

Vicky

Este ca și cum aș fugi înainte și înapoi. Este ca și cum aș fi altcineva care privește la ceea ce se petrece. Oare inventez asta? Nu cred că o fac, dar ozi să spun ceea ce văd cu ochii mei.

Laura

Mă simt fără greutate, plutind. Nimeni nu știe că mă aflu aici, nici măcar nu mă pot vedea. M-am tot uitat prin fereastra salonului pentru nou-născuți, este cludat. Nu mă pot afla de ambele părți ale ferestrei! Mă uit la bebeluș, eu sunt.

Omul de știință John Lilly scrie despre experiența sa extracorporală din perioada nașterii. A simțit că era înghesuit,

era blocat și a simțit că murea. A „șters-o ... a ieșit repede și a privit din exterior”, de unde și-a văzut mama luptându-se să nască. Timp de câteva ore a așteptat și a privit în timp ce capul îi era blocat pe canalul nașterii. Deodată, spune el, capul a ieșit, bebelușul a ieșit, iar el s-a mutat înapoi în corpul bebelușului. A spus că și-a părăsit corpul de multe ori după naștere, de obicei ca să „exploreze.”

Mintea mai presus de spațiu este ceva ce bebelușii împărtășesc cu adulții. Cardiologul Michael Sabom povestește despre multiple cazuri în care oamenii au oferit detalii ale propriilor intervenții chirurgicale văzute de deasupra mesei de operații. Acești pacienți, care nu știau nimic despre chirurgie, erau complet aneșteziați și acoperți și nu ar fi putut vedea operația chiar dacă ar fi fost trei. Dr. Sabom așează referatele respectivilor chirurghi și de pacienților alături pentru comparație, la fel cum am făcut și eu în cercetarea amintirilor mamelor și ale bebelușilor (capitolul 8), ele s-au potrivit.

Mintea mai presus de timp

Este tulburător, însă bebelușii știu mai multe la naștere decât ar fi putut învăța în cele nouă luni petrecute în interiorul uterului. Când și unde ar fi putut ei învăța atât de multe? Activitatea lor mentală pare să se extindă în spatele granițelor normale ale timpului.

Un răspuns posibil vine din cazuri spectaculoase ale amintirilor despre viețile anterioare. Cercetări științifice în această zonă controversată au avansat mult în ultimele decenii, oferindu-ne răspunsuri la întrebări antice legate de minte. Suntem în mod special îndatorați activității științifice a lui Ian Stevenson, profesor de psihiatrie la Universitatea de Medicină din Virginia, care a investigat două mii de cazuri

din zece culturi din întreaga lume. Rezultatele, publicate în șase compendii până acum, sunt uluitoare.

Stevenson a fost în mod special interesat de amintirile copiilor, din moment ce el consideră că amintirile lor sunt mai puțin supuse contaminării culturale. În 1983 a raportat un studiu asupra a 345 de copii din India și Statele Unite, care pretindeau că își amintesc vieți anterioare. În majoritatea cazurilor a descoperit dovezi incontestabile, inclusiv înregistrarea unei persoane a cărei viață corespundea cu amintirea copilului.

În ambele țări copiii începuseră prin a face referire la amintirile despre viețile anterioare de îndată ce au putut vorbi, în jurul vârstei de trei ani. În general au încetat să relateze despre ele când se apropiau de cinci ani, perioada care coincide și cu finalizarea discuțiilor despre amintirile nașterilor. Unii copii și-au amintit cincizeci sau mai multe detalii incluzând numeroase nume corecte, dintre care multe s-au verificat. În contrast cu cazurile din India, cele americane s-au petrecut adeseori în familii a căror membri nu credeau în reîncarnare și unde părinții au luat în bătaie de joc și au muștrat, chiar au pedepsit ocazional copilul pentru că susținea că avea asemenea amintiri.

Amintirile vieților trecute nu au reprezentat numai o abstracție pentru acești copii. Uneori ei au insistat să se îmbrace corespunzător genului de om pe care l-au întrupat în viața anterioară. Cei care și-au amintit morți violente aveau tendința de a se teme de anumite instrumente sau modalități de a muri. Ei își retrăiau viața anterioară la fel ca și oamenii care își aminteau nașterea sau experiențele extracorporale.

Brad, Neville și Sarah sunt trei dintre clienții mei care au demonstrat isprăvi ale minții de-a lungul timpului. Brad, în vârstă de 11 ani m-a surprins cu raportul lui concis atunci când a fost rugat să se întoarcă la perioada nașterii.

Brad

Nu pot. Sunt afară dar este întuneric. Sunt mort.
Am murit. Toți acești oameni din jurul meu
plângeau. Nu respir...

Acum mă așează jos în pământ. Mă aflu într-o
cutie, o cutie neagră... este anul 1840... în West.
Sunt cowboy aici...

Bebelușul Neville era tulburat de străfulgerări ale
unui înec la naștere. Acestea erau aparent în legătură cu
modalitatea în care a murit într-o viață anterioară.

Neville

A fost ca și cum aceste ape îmi ajungeau
deasupra capului. Nu mi-a plăcut să mă aflu în uter.
Aveam rău de mare și mă simțeam acoperit... un
sentiment de înec. Nu-mi pot menține capul deasupra
apei...

În minte văd acest zid, un zid al unui castel sau
al unei fortărețe și mă văd pe mine însumi căzând în
mare, înecându-mă. Eram deasupra, pe acest zid...
un om matur, cam de treizeci de ani... deprimat...
tulburat...

[La naștere din nou] suspin adânc după aer...

În perioada nașterii ei, Sarah a fost supărată să
află că a fost tratată ca un bebeluș și că părinții ei nu au
recunoscut cine era ea cu adevărat. Amintirile despre viața
anterioară ca membru regal au deranjat viața ei prezentă.
Aranjamentele nu erau pe placul ei.

Sarah

Eu *nu* sunt un bebeluș. Eu sunt mare. Nu am
orice vârstă.... Îi cunoșteam. Nu știu de ce continuau
să se poarte ca și cum m-ar fi cunoscut de puțin
timp. Sunt cu adevărat frustrată. Eu *nu* ar trebui să
fiu bebelușul, eu ar trebui să mă aflu la comandă.

Știu că m-au numit Sarah pentru că Sarah
înseamnă prințesă. Ei știau cine sunt, de aceea
m-au numit astfel. Îmi doresc ca ei să-și amintească,
deoarece pe măsură ce mă tratează așa, îmi este tot
mai greu să-mi amintesc cine sunt. Pur și simplu nu
vreau ca ei să aibe puterea și se pare că eu nu le pot
explica... ei nu înțeleg...

Stau pe canapea... uitându-mă la mama și
gândindu-mă cum am ajuns aici? (*râzând*) Cum
de ne aflăm aici în această căsuță mică din Pacific
Beach pe această canapea veche?

Toată lumea crede că sunt atât de precoce...
mie mi se pare nostim. Încă mai am simțul umorului...
este așa mare nebunie în lume.

Mintea și sinele

Când vă uitați în ochii copilului dumneavoastră, veți
simți prezența puternică a unei persoane pe care știința nu
a grăbit s-o recunoască. Dumneavoastră înșivă puteți să
aveți rețineri în acceptarea semnelor de decizie, judecată,
nobilețe, compasiune și curaj descoperite în amintirile
despre naștere. Eu le percep ca pe mărci personale,
amprente ale sinelui.

Bebelușii dovedesc conștiință de sine la naștere
prin recunoașterea și reacționarea la auzul înregistrărilor

propriilor țipete. Ei demonstrează empatie prin felul în care răspund plâsetelor semenilor lor și acordând atenție greutateilor dumneavoastră în timpul travaliului. Bebelușii vorbesc despre faptul că vor să se apropie și să își liniștească mamele.

Incapacitatea noastră de a admite individualitatea micuților, îi poate reține de la a-și dezvolta întregul potențial. Linda, pe care ați cunoscut-o în capitolul 8, a remarcat la șaisprezece ani, după ce și-a amintit nașterea, că atunci când s-a născut s-a simțit „înțeleaptă” și știa multe lucruri. Până la vârsta de trei ani, devenise un copil convențional care se integra perfect în rolul care se aștepta de la ea. A spus că devenise „acel copil posac” despre care toți credeau că va fi și a trebuit să crească și să devină înțeleaptă din nou.

Linda nu este singură în exprimarea propriei individualități. Un alt bebeluș, Marybeth, o spune profund: „M-am simțit caldă, la adăpost, mulțumită, un copil foarte încrezător, foarte matur, o persoană înțeleaptă în trupul unui copilăș.”

Amintirile despre naștere indică faptul că bebelușii au o identitate proprie, nu părinții sunt cei care le-o acordă. Ei acționează atent și construiesc experiența în jurul unui miez central al sinelui. Identitatea, este oricum fragilă și este un subiect care provoacă. Respingerea, criticile constante sau abuzurile fizice pot ciobi acea identitate, pot produce confuzie și chiar o pot frânge, conducând la probleme care se vor rezolva cu ajutorul psihoterapiei mulți ani mai târziu. Dar nu trebuie neapărat să se petreacă această denaturare a individualității. Cu amabilitate și cu respect pentru cine sunt ei, puteți face mai mult pentru micuții dumneavoastră decât v-ați fi închipuit vreodată că ar fi posibil.

Ca și spectrul de culori care radiază dintr-o prismă în lumina soarelui, amintirile legate de naștere dezvăluie dimensiunile strălucitoare ale conștiinței.

Amintirile despre naștere vă relevă că bebelușul dumneavoastră are o minte. Persoana care folosește această minte este mai pregătită să comunice cu dumneavoastră decât v-ați fi închipuit vreodată. Am o senzație în legătură cu faptul că bebelușii ne vor surprinde în anii care urmează și mai mult decât au făcut-o în trecut, parțial și datorită faptului că au primit în sfârșit atenția noastră. Trebuie să fim pregătiți și pentru povești exagerate despre nou-născuți care spun cuvinte, cântă melodii simple, zâmbesc, vin învăluiți în mister, genii înfășurate în scutece, purtându-și deghizarea de bebeluși.

Unii dintre dumneavoastră veți găsi incredibilă ideea că bebelușii sunt atât de conștienți.

Alții vor spune: „Știam asta dintotdeauna!”

Perspectivă asupra celei de-a zecea aniversări

În anul 1988, când a fost pentru prima dată publicată această carte, oamenii de știință nu erau pregătiți să recunoască faptul că un nou-născut ar putea avea o minte funcțională, în timp ce părinții, binecuvântați de întâlniri apropiate cu micuții, erau deschiși la idee. Această diferență remarcabilă în atitudine, între părinți și experți încă domină, cu toate că studiile asupra bebelușilor și a aptitudinilor lor au devenit mai cunoscute în psihologie și medicină în ultima decadă. Banca multiplelor informații prenatale și perinatale asigură astăzi permanenta dezvoltare pentru aptitudinile neașteptate ale bebelușilor atât din perioada uterului, cât și în momentul nașterii. Totuși, această carte, prin documentația sa privind calitățile avansate ale memoriei nou-născutului și îndepărtatele sfere ale conștiinței infantile - este unică și rămâne încă controversată. Superbele amintiri și abilități mentale ale bebelușilor descrise aici împing limitele actuale de referință ale cadrului științific, necesitând un schimb al extinderii paradigmei umane și a conștiinței. Bebelușii se simt confortabil acasă în paradigma extinsă.

Privind înapoi spre decada dezbaterilor și descoperirilor legate de viața nou-născutului, am fost în mod deosebit interesat de trei zone importante unde persistă scepticismul,

chiar dacă dovezile continuă să se adune: scepticismul asupra întregii memorii umane, o memorie deosebit de timpurie, scepticism asupra percepției durerii infantile și eșecul medicinei de a-i înțelege semnificația. La acestea se adaugă și scepticismul asupra puterii de schimbare a vieții, a comunicării și apropierii timpurii între părinți și copii.

Înțelegând memoria

Memoria ne însoțește pe drumurile noastre zilnice, funcționează minunat pentru toate scopurile practice și încă poate fi, în mod personal, iritantă și tulburătoare pentru oamenii de știință care încearcă să o înțeleagă. Memoria este dificil de localizat și de explicat: rămâne un mister combinat al perfecțiunii și al imperfecțiunii. Reprezintă un instrument uman, nu o Mașinărie Absolută. În acest ultim deceniu unele dintre aceste fapte au fost puse la zid, au fost răspândite pe larg de către presă și au condus la confuzie publică și deziluzie. I se poate acorda încredere oricărei memorii umane, mai ales amintirilor demult îngropate ale nașterii și perioadei copilăriei?

În afara apelor tulburi ale dezbaterilor între acuzatori și apărători, între experți mărturisind în tabere diferite și coliziunea dintre clinicieni și cercetători în asociații științifice, a apărut un plus de claritate cu privire la elementele fundamentale menționate mai sus. Pendulul oscila între extreme: Amintirile sunt sacre și în mod automat adevărate. Amintirile sunt puțin mai mult decât fantezii și nu pot fi crezute. Profesioniștii pot fi acum pregătiți să susțină că, în timp ce amintirile nu pot fi garantate, ele pot fi extraordinar de precise. Psihoterapeuții, cu toate că nu sunt detectivi sau avocați, au învățat că validitatea memoriei este un

motiv de îngrijorare legitim și că au obligația de a-și ajuta clienții să să facă diferența între fantezie și realitate.

Atunci când amintiri personale se aduc în fața instanței, ele vor fi provocate viguros și întâmpinate cu mai mult criticism decât respect. Acuzațiile de abuzuri asupra copiilor și cele de crimă, bazate numai pe amintiri și neverificate, sunt probleme pe care instanțele sunt incapabile să le rezolve. Martorii foarte tineri sunt în mod special problematici pentru instanțe. Amintirile neverificate ale copiilor sunt vulnerabile la distorsiuni în mâinile investigatorilor adulți (inclusiv ale consilierilor înțelegători dar neglijenți) care pot deveni implicați într-o fantezie la a cărei dezvoltare au participat personal. Copiii sunt uneori tentați să spună povești care vă fac să rămâneți cu gura căscată.

Oricum, această posibilitate nu ar trebui să însemne că nu merită să-i mai ascultăm. Abuzul infantil este o realitate șocant de obișnuită, adeseori ascunsă sau negată de către adulți pentru a-și proteja propriile interese. Din acest motiv, copiii trebuie să fie ascultați, dar cu mai mare dibăcie și înțelegere decât în anii precedenți.

O nouă apreciere a ieșit la suprafață pentru caracteristicile deosebite ale traumelor legate de naștere: aceste amintiri pot fi îngropate (reprimare) pentru lungi perioade de timp înainte de a fi declanșate de un eveniment și acceptate în conștient. Faptul că au fost ascunse pentru o perioadă, nu reprezintă o dovadă că sunt false. Foarte puține persoane au avut reamintiri spontane ale nașterii (cu toate că am cunoscut câteva), dar în condiții variate, amintirile pierdute demult pot fi recuperate și verificate. Copiii care au fost sever traumatizați, ar putea să nu aibe amintiri conștiente de oferit, dar în mod tipic își întruchipează amintirile în joc spontan, care este extraordinar de revelator și de exact. Această formă a memoriei este observată la veteranii de război care au întâlnit scene inimaginabile ale violenței și morții. Anumiți membrii ai aceluiași grup de luptă vor

păstra amintiri clare și specifice, în timp ce alții își reprimă experiența total – probabil timp de decenii – totuși, la fel ca și copiii, acești veterani își exprimă anxietatea și șochează în viața de zi cu zi. Având îndrumare terapeutică, aceste amintiri subterane pot fi scoase la suprafață și vindecate. În experiențele mele asupra diferiților pacienți traumatizați, în hipnoterapie, am ajuns să recunosc că amintirile „ascunse” se manifestau deghizate în temeri. Ceea ce păreau amintiri pierdute erau ascunse în văzul tuturor.

În viața de zi cu zi, cum fiecare încercăm să recuperăm părți ale sinelui pierdute în trecut, putem rareori îndeplini standardele „dovezilor” cerute de instanțe. Căutarea personală a adevărului strigă după un amestec al curiozității și prudenței și cât de multă obiectivitate este posibilă în judecarea a ceea ce am făcut și ce alții ne-au făcut nouă.

În cercuri academice, o prejudecată antică împotriva încrederii în amintirile timpurii (intrauterine, ale nașterii și cele infantile) se prăbușește încet. Cea mai puțin probabilă perioadă în care memoria să funcționeze, perioada intrauterină, este din ce în ce mai mult dezvoltată cu ajutorul ultrasunetelor, făcând posibil pentru psihologii experimentali vizionari să demonstreze că memoria și sistemele de învățare funcționează deja. Bebelușii aflați încă în uter semnalizează că au devenit familiarizați cu rimele repetate zilnic, timp de patru săptămâni. De asemenea, imediat după naștere, bebelușii expuși la vocile părinților, a pasajelor muzicale, a coloanei sonore a unei telenovele, sunetelor programelor de știri, a limbii lor native, ca și gusturilor și mirosurilor primite în perioada intrauterină, le-au tratat ca fiind familiare, adică *învățate și reamintite*.

Experții în memorie au continuat să ignore dovada *prima facie* oferită de copilașii în vârstă de doi și trei ani, care și-au amintit detalii ale nașterii atunci când au fost pentru prima dată capabili să vorbească. Această dovadă

importantă, publicată în reviste educaționale în 1981 și pe care am celebrat-o în această carte, nu a fost niciodată luată în serios în cercurile științifice. În tot acest timp am avut experți în memorie care negau existența amintirilor despre naștere, în timp ce noi valuri de micuți în vârstă de trei ani continuau să le demonstreze că se înșeală!

Psihologii au fost fermecați de către teoria „amneziei infantile”, din moment ce a fost pentru prima dată susținută de către Sigmund Freud în 1916. Observația populară conform căreia rareori oamenii își amintesc ceea ce li s-a întâmplat înaintea aniversării de trei sau patru ani, a determinat ca ideea să pară evidentă. Credința era în continuare justificată prin teoriile psihologului elvețian Jean Piaget, care au dominat psihologia dezvoltării în ultimii patruzeci de ani. Ideile piagetiene în legătură cu inteligența nou-născuților și dezvoltarea sa în stadii discrete se prăbușesc abia acum sub greutatea crescândă a dovezilor experimentale. Distrugerea zidului iluziei privind memoria infantilă, a fost demolat experimental de către o mână de psihologi prin treizeci de experimente cruciale pe parcursul unui deceniu. Acum, în sfârșit, teoria amneziei infantile a murit.

Ideea principală în medicină și psihologie care a făcut dificilă acceptarea oricărei utilizări sofisticate timpurii a minții a fost aceea potrivit căreia creierul imatur și neterminat nu ar fi putut susține memoria și învățarea. La aceasta s-a adăugat dificultatea testării adevăratei amintiri personale la copiii care nu puteau vorbi. Din aceste motive, cercetarea a fost evitată, iar când dovezile *chiar* apăreau, erau ignorate sau negate. Având puține șanse, psihologii experimentali au reușit să demonstreze că micuții în vârstă de trei, doi și un an, sunt *cu toții* capabili de reamintirea imediată și pe termen lung a evenimentelor. Micuții testați la vârsta de două, patru și șase luni își pot aminti detalii legate de obiecte ascunse, locația lor și de mărime. Își pot aminti proceduri care implică

o serie de pași, chiar și după lungi întârzieri. Iar abilitatea lor de a face asta nu depinde de vârstă, ci de aceiași factori și condiții care îmbunătățesc amintirea la copiii mai mari și la adulți, ca: natura evenimentelor, numărul de experimentări și de disponibilitatea indicațiilor și a aluziilor. Cei care se află în spatele acestei cercetări concluzionează că bebelușii învață și își amintesc constant ceea ce au nevoie să știe la orice perioadă dată. Amintirile lor *nu* sunt pierdute, ci sunt încontinuu înprospătate ca progrese de învățare.

Vechea credință că micuții sunt incompetenți mintal, încă larg răspândită astăzi în ciuda dovezilor contrare, a întârziat recunoașterea chiar și a aptitudinilor mentale elementare ale micuților. Și mai important, această credință ne-a orbit în vederea percepțiilor mai înalte, a comunicării prin telepatie și a formelor subtile de cunoaștere pe care bebelușii le înfățișează în această carte.

Înțelegerea durerii infantile

Timp de un secol bebelușii au dus o luptă pierdută de a convinge medicii că ei pot simți durerea și că durerea lor contează. Negarea medicală asupra durerii infantile a fost evidentă în practicarea chirurgiei infantile fără a folosi anestezice, ritualele pline de durere a îngrijirii nou-născuților, impunerea rutinei durerii la naștere și mutilarea genitală a băieților nou-născuți. În ultimul deceniu, această bătălie a avut o întorsătură critică pentru chirurgi, dar pentru obstetricieni rezultatul este încă o dilemă. Părinții ar trebui să aibă un cuvânt de spus în legătură cu modul în care nou-născuții sunt tratați.

Pe fundalul ignoranței științifice privind felul în care pot simți nou-născuții, experimentele au început în anul 1917 la Universitatea John Hopkins pentru a le observa

lacrimile, reacțiile la recoltările sangvine, deschiderea infecțiilor și înțepăturile încheieturilor mâinilor cu ace în timpul somnului. Rezultatele au fost fără echivoc. Când a fost prelevat sânge din degetul mare de la picior, piciorul opus a reacționat imediat pentru a îndepărta acul. Loviturile au produs plânsete exagerate și înțepăturile acelor chiar în timpul somnului au determinat o reacție de apărare. Chiar spălarea și ștergerea cu asprime la naștere au inspirat mișcări combative și eforturi frenetice de a scăpa.

Experimentele dureroase au continuat la Spitalul Lying-In din Chicago în anii 1920 și 1930, la Universitatea Columbia, Spitalul de copii din New York în anii 1940 și din nou în anii 1970 la Școala Universitară de Medicină din St. Louis, Washington. Rezultatele au fost identice, dar dovezile au avut un efect foarte mic asupra convingerilor medicilor. Manevrarea bebelușilor a continuat ca de obicei. În experimentele de la New York șaptezeci de micuți au fost stimulați cu un ac bont în intervalul de la naștere până la vârsta de patru ani! După 2000 de observații, cercetătorii au concluzionat că bebelușii erau născuți cu o sensibilitate anormală la durere, căldură, frig și atingere. Ei au trecut cu vederea faptul că fuseseră afectați de anesteziile primite de mame în timpul travaliului și al nașterii!

Puțini oameni știu că după descoperirea anesteziei cu eter în 1846, chirurgii au continuat să opereze bebeluși fără a le oferi orice ușurare a durerii. Cu toate că doctorii s-au temut că micuții ar putea fi răniți de către anestezic, nu aveau niciun fel de teamă că ar putea fi răniți de chirurgia *fără* anestezie. Doctorii au persistat în a crede că micuții au creierul slab dezvoltat și nu vor ști că se află în suferință. Credeți sau nu, aceasta era încă situația în momentul în care acum douăzeci de ani am scris această carte!

Două forțe puternice s-au întâlnit pentru a schimba situația din 1986 până în 1988: puterea părinților amplificată de puterea media și puterea strălucită a cercetărilor. Helen Harrison și Jill Lawson au fost mame ale copiilor aflați

în îngrijire intensivă neo-natală, care au îndurat operații majore *fără* a avea beneficiul anestezicelor.

Ba mai mult, copiilor li s-a dat un paralizant muscular care i-a împiedicat să rostească vreun sunet sau să ridice un deget în semn de protest! Unul dintre copii a intrat în declin după intervenție și a murit câteva zile mai târziu, în timp ce al doilea a dezvoltat o fobie pe toată viața față de doctori, spitale și toate procedurile medicale.

Când acești părinți și-au spus poveștile, au fost răspândite prin radio, televiziune, reviste și ziare, atrăgând atenția a milioane de oameni despre modul de operare infantilă fără anestezie. Povestea lor a întrerupt o tăcere de 150 de ani. După o inițială apărare din partea autorităților medicale (folosind argumentele tradiționale care spun că micuții nu au nevoie de anestezic și pot fi răniți de acesta), forța opiniei publice în sfârșit i-a învins.

În același timp în care doamna Harrison și doamna Lawson își spuneau povestea, o serie de studii de cercetări decisive au fost finalizate la Universitatea Oxford din Anglia de către anestezistul Kanwal Anand și de către colegii săi. Folosind măsuri tehnice avansate, au urmărit grupuri de micuți aflați sub intervenții chirurgicale cu și fără anestezie și au demonstrat că micuții au suportat bine anestezia și au avut rezultate mai bune decât cei cărora nu le-a fost administrată substanța. Munca lor a adus la suprafață relația anterioară ascunsă dintre operația fără anestezie și *șocul* fizic care a condus la moarte câteva zile mai târziu. Practicarea operațiilor fără anestezie a rănit și ucis copii! Înfruntând efectul combinat al puterii părinților și geniului cercetării, asociația chirurgilor și anestezistilor a anunțat o schimbare în politica spitalului: ei au promis să acorde *aceeași* considerație micuților pe care o oferă și celorlalți pacienți privind administrarea anestezicelor în operații, punând capăt unui secol și jumătate de discriminare, suferință și moarte inutilă.

Din păcate, în ciuda acestei reforme în chirurgia infantilă, rutina impunerii durerii continuă în îngrijirea intensivă neo-natală, în nașterea la spital și în circumcizia băieților, lăsând milioane de bebeluși să fie *încă* subiecți supuși durerii inutile.

Problema pare cel mai dificil de mânuit în cazul neonatologiei, care s-a autoinventat în anii 1970, când bebelușii erau considerați ca neavând simțuri, mașinile au fost gândite ca fiind salvatoare iar tehnologia devenea un zeu cultural. Bebelușii au devenit cyborgi (produsele mașinilor) în numele salvării vieții lor. Îngrijirea medicală a celor mai bolnavi și slăbiți copii, majoritatea născuți cu mult înaintea timpului considerat ca viabil, este o minune a ingineriei producerii suferinței. Pântecul creat de om, asamblat de tehnocrați nu are nicio asemănare cu pântecul feminin și în mod surprinzător, nu s-a făcut niciun efort special pentru a obține un pântec-analog cu cel real. În cele aproape 700 de saloane pentru nou-născuți ale națiunii, durerea este un mod de viață a copiilor care trebuie să fie legați sau imobilizați. În timp ce sunt intubați pentru a respira, tuburi de absorbție și tuburi pentru hrană le sunt împinse pe gât. Tuburi, ace și fire le sunt înfipite, pielea delicată le este arsă cu alcool înainte de venipunctură sau sunt răniți accidental când li se scot diachetele monitorizante. Aceasta este lumea de fiecare zi a neonatologiei. Analistii descriu viața în aceste saloane pentru nou-născuți ca o „binecuvântare mixtă”, deoarece mulți micuți mor sau rămân vătămați pentru restul vieții, în timp ce toate eforturile pentru salvarea lor sunt umbrite de către durere. Cu toate că perspectivele supraviețuirii s-au îmbunătățit în ultimul deceniu, în special pentru copiii cu greutatea peste 1200 g la naștere, nimeni nu poate prezice care vor fi consecințele în societate pentru provocarea durerii la atât de mulți bebeluși născuți prematur. Durerea tipic masivă face oamenii disperați și iraționali, dispuși să

se lupte și să își asume riscuri extreme. Durerea hrănește furia. În mod curent, 400.000 de bebeluși pășesc anual în viață prin portalul durerii creat de om.

O nouă frontieră a neonatologiei este chirurgia fetală – operând bebelușii *înăuntrul* uterului. La început, chirurgii nu făceau anestezie pentru că ei credeau că acești copii erau cu siguranță prea primitivi pentru a simți durerea. Totuși, în 1994, neonatologii au măsurat reacția la stress a 45 de fetuși în timpul transplanturilor de sânge intrauterine și au observat o creștere cu 590% a betaendorfinelor și cu 138% a cortizonului după zece minute de chirurgie invazivă – reflectând în mod evident durerea. Chiar și cei mai mici fetuși au arătat un puternic răspuns hormonal în urma aplicării procedurii chirurgicale.

În mod ironic, din moment ce majoritatea nașterilor s-au mutat de acasă la spital, în Statele Unite din anii 1940, copiilor normali născuți la termen le-a fost introdus un nou tip de durere: rutina, durere provocată medical. Aceste dureri sunt provocate cu impunitate pentru că medicii continuă să se îndoiască atât de realitatea durerii bebelușilor, cât și de semnificația sa. Doctorii încă cred că durerea trece repede și este curând uitată. Eu cred că acești doctori înțeleg în mod eronat memoria și subestimează copiii.

Furcile gaudine ale durerii prin care un bebeluș trece la nașterea într-o maternitate poate începe cu inserția electrozilor în scalp pentru monitorizarea electronică, sau cu o rană a scalpului pentru obținerea unei mostre de sânge – toate acestea în timp ce capul bebelușului este încă ascuns în canalul nașterii și există riscul rănirii unui ochi sau a unei urechi. O naștere cu ajutorul medicilor debutează desori cu inducerea artificială a travaliului prin ruperea sacului amniotic, care scurge fluidul ce ar proteja creștetul micuțului în timpul travaliului. Injectarea cu pitocin, menită să amplifice contracțiile, va mări durerea contracțiilor în cazul copilului.

Când o mamă primește anestezie epidurală, eficiența travaliului său este redusă, astfel încât forcepsul de oțel este adeseori necesar pentru a scoate capul copilului. Această insultă a capului este rapid urmată de către o insultă spinală în timp ce bebelușul este ținut în aer de glezne și prin spălarea și ștergerea dureroasă a pielii sensibile pentru înlăturarea ceroasei vernix caseosa. Inevitabil, va exista o întâlnire abruptă cu suprafețele plate (o altă ajustare spinală necizelată) pe măsură ce micuțul este cântărit și măsurat.

Mediul nașterii medicale este o cameră cu aproape treizeci de grade mai rece față de ceea ce bebelușii cunoșteau, lumina puternică este direcționată către bebeluș pentru a ajuta obstetricienii să vadă mai bine, însă asemenea lumini sunt orbitoare și strică prima vedere. Un ac este introdus pentru suplimentarea vitaminei K. O rană adâncă în călcâi este folosită pentru a obține o probă generoasă de sânge necesară numeroaselor teste. Pe parcursul acestui proces, țipetele și plânsetele nou-născutului exprimă dramatic șocul și disconfortul – fără vreun efect aparent asupra obstetricianului implicat, care va trata urmatorul bebeluș exact la fel.

Această formă inedită de „naștere” oferită de obstetricieni în spitale este un botez al durerii. Nașterea nu a fost la fel în miile de ani de evoluție umană înainte de 1940. Medicii cred că este „cea mai bună îngrijire”. Antropologul cultural Robbie Davis-Floyd îl numește ritual de inițiere într-o societate tehnocratică, unde mașinile sunt folosite pentru a îmbunătăți natura și unde toți bebelușii au devenit cyborgi.

Poate că cea mai violentă rutină asociată nașterii în spitalele americane de-a lungul secolului douăzeci este practica circumciziei băieților, o operație pentru îndepărtarea pielii sensibile care acoperă capul penisului. În trecut, această operație era realizată *întotdeauna* fără anestezie, astăzi fiind frecvent practică fără anestezie.

De altfel cercetătorii medicali care au lucrat cu copii s-au pus în totalitate de acord asupra urgentării utilizării anesteziei locale. Sondajele indică faptul că obstetricienii și pediatrii care continuă să facă această operație cumplită fără anestezie adecvată, cred încă faptul că bebelușii nu au nevoie de anestezie și că injectând-o pot cauza infecții (argument contrazis de către cercetare).

Șaizeci la sută dintre băieții americani (față de nouăzeci la sută în deceniile trecute) sunt încă supuși acestei operații cosmetice dureroase care le răpește o parte plăcută și funcțională a anatomiei sexuale. Sortimentul de „motive” oferit de autoritățile medicale în practicarea acestei intervenții – că va vindeca astmul, alcoolismul, udarea patului, reumatismul, epilepsia, sifilisul, bolile mentale și va stopa masturbarea – s-a dovedit eronat și absurd. Oricum, în anii recentți, doctorii americani au continuat tradiția avertizărilor cumplite bazate pe o dovadă neîntemeiată cum că o piele intactă poate contribui la apariția bolilor sexuale, a cancerului, a infecțiilor urinare și chiar SIDA. Nu există nicio cercetare care ar putea justifica mutilarea majorității băieților americani născuți în fiecare an.

Chiar și cu ajutorul anesteziei pentru a diminua chinul, această inutilă operație implică șoc și o lungă perioadă de recuperare, violează încrederea dintre copii și părinți, provoacă o frică de răniiri genitale și inspiră protecția inconștientă a părților sexuale împotriva altor pericole. Deoarece nou-născuții sunt foarte buni învățăcei, există un risc inconștient de a-i supune unui atac sexual chiar de la începutul vieții, când atitudinile, tiparele și obiceiurile se formează la un nivel adânc al minții și al corpului. Într-o societate în care violența este în creștere, în special violența predominantă a bărbatului asupra femeii, ar trebui să luăm în considerare posibilitatea că o parte a acesteia se poate datora sistematicei perpetuări a violenței sexuale asupra

bărbatilor americani într-una din primele zile de viață în afara pântecelui.

Ne-am preocupat atât de puțin de vulnerabilitatea infantilă, a violenței, încât cercetarea acestui subiect a început doar recent, cea mai mare parte fiind desemnată să verifice supraviețuitorii îngrijirii neonatale intensive și a nașterii foarte premature. Grupul lor de adepți include mulți decimați de dezabilități fizice și mentale și boli emoționale. Nu cunosc niciun studiu centrat pe explorarea conexiunii dintre trauma timpurie și comportamentul antisocial în viața de mai târziu.

Titlurile poveștilor despre criminalii în serie oferă indicii sugestive despre traumaticile motive ale celor mai brutali criminali; totuși cercetarea sistematică este răzleață. O excepție o reprezintă studiul lui Adrian Raine și a colegilor săi (1994), care a relevat faptul că respingerea severă maternă combinată cu complicații la naștere, predispune la crime violente la vârsta de optsprezece ani. Într-un grup de 4200 de bărbați având ambii factori de risc, 4% din grup s-a calificat pentru 18% din crimele violente (crimă, atac, viol, jaf armat, posesie ilegală de armă și amenințări violente).

O altă cercetare rară aruncă o lumină nouă asupra posibilului efect pe termen lung al traumei circumciziei. Un grup de la spitalul pentru copii din Toronto (1995) a studiat reacțiile copiilor la vaccinurile administrate la patru luni de la naștere, descoperind că băieții circumciși erau mai puternic afectați de vaccinuri. Observatorii i-au notat ca suferind mai mult și plângând mai mult decât alți băieți rămași intacti. Cercetătorii au sugerat faptul că pragul durerii la copii a fost scăzut în urma circumciziei anterioare. În timp ce dovezi suplimentare sunt necesare pentru a dezvălui consecințele pe termen lung ale circumciziei, noile informații din Toronto sunt compatibile cu funcționarea memoriei în declanșarea unei alarme atunci când există pericolul repetării unei

traume din trecut și cu noi înțelegeri despre modul în care configurațiile neurobiologice sunt modificate ca rezultat al experiențelor violente. Ironia este aceea că lupta care a eliberat bebelușii dintr-o majoră durere medicală cu un deceniu în urmă, trebuie dusă din nou pentru a opri doctorii să provoace durere în mod obișnuit nou-născuților.

Puterea legăturii dintre micuț și părinte

Atunci când bărbații au luat locul femeilor la naștere iar nașterea s-a mutat de acasă la spital în anii 1940, Mama Natură nu a fost invitată să participe. În anii 1950, bebelușii născuți prematur erau înfometați timp de patruzeci și opt de ore de teamă că ei s-ar putea îneca cu „exces de fluid”. Bărbații susțineau laptele de vacă în locul celui matern, sfătuind femeile să își hrănească micuții din sticlute la fiecare patru ore. Bărbații au învățat femeile să-și lase bebelușii nesupravegheați și chiar s-au opus folosirii balansoarelor în spitale, bărbații au promovat circumcizia ca și cum durerea îngrozitoare și răpirea părților sexuale nu erau de nicio importanță pentru copii sau părinți și bărbații au insistat să depărteze bebelușii de mame ca să fie cazați în saloane pentru nou-născuți. În acele zile, tații nu aveau drepturi și le era interzisă asistarea la naștere.

Astăzi, șaiszeci de ani mai târziu - balansoarele sunt din nou în vogă, bebelușii sunt hrăniți mai degrabă la cerere decât după program, laptele mamei este mai prețios decât evaluat (cu toate că este împărțit micuților pentru o scurtă perioadă de timp), tații au câștigat acces în sălile de naștere și ambii părinți își pot vizita bebelușul în saloanele pentru nou-născuți. Aceste reforme s-au datorat într-o mare măsură persistenței lui Marshall Klaus și a lui John Kennell, pediatrul care au ridicat pentru prima dată pancarta „apropierii” și au dus-o timp de treizeci de ani. În mod ironic, în deceniul

care a trecut de la publicarea acestei cărți, teoria apropierii și cercetarea se dovedește a fi extrem de dureros testată. Criticii au atacat insuficiențele în metodologia cercetării, au susținut că revendicările apropierii erau nejustificate și au denumit teoria o „fiecțiune științifică”.

Din fericire, aceste neînțelegeri academice nu au fost suficiente pentru a desființa reformele majore pe care le-a oferit apropierea, însă la fel ca cele mai multe mișcări contradictorii, au adus clarificare în cele mai extraordinare interpretări ale apropierii. Apropierea se dovedește, nu se limitează la o perioadă anume, când toate beneficiile sunt câștigate sau pierdute, ci ar trebui considerată un continuum al oportunității dinaintea concepției și după. Aceasta se potrivește cu ceea ce mamele relatează, că „momentul” lor de îndrăgostire sau de „coeziune” cu bebelușul poate interveni oricând. Marshall Klaus a încercat să explice că apropierea nu era un lipici sau un ciment de contact și că ei nu încercaseră niciodată să sugereze faptul că mamele care nu puteau fi alături de bebeluș imediat după naștere, nu ar putea recupera pierderea.

Observațiile originale care au condus la teoria apropierii au notat în mod corect că există magie în aer între mame și bebeluși. Ei au fost poate prea însetați să creadă că o perioadă scurtă de timp după naștere ar putea avea un efect asupra mamelor și bebelușilor timp de ani la rând. Asemenea lucruri sunt greu de demonstrat. Cât de lungă era perioada „sensibilă” pentru apropiere? La o întrunire a Asociației Medicale Americane în anii 1970, autoritățile au acordat de acord că zece minute era timpul necesar pentru apropierea după naștere! Aceasta era teoria lipiciului în cea mai rea formă a sa, cu toate că era mai bună decât răpirea bebelușilor de lângă mame și tați pe măsură ce păriseau uterul. Ceea ce toți părinții au nevoie și toți părinții au avut – până să ajungă la spitale pentru a naște – este timp nelimitat pentru intimitate cu nou-născutul bebeluș.

O parte a magiei legăturilor la naștere este că bebelușii și părinții sunt foarte deschiși unul pentru altul. Părinții adesea menționează intensitatea contactului vizual, posibilă prin faptul că bebelușii se află într-o stare de alertă specială imediat după naștere. Această stare durează aproximativ patruzeci de minute și permite comunicarea intimă și profundă în timp ce fiecare dintre părți își acordă atenție absolută una alteia. Este ca și cum, atât bebelușii cât și părinții își satisfac o imensă curiozitate unii despre ceilalți, pe care au întreținut-o timp de nouă luni. Această stare va face loc uneia de somnolență, însoțită de puțin plâns și a altor stări alerte preocupate și tulburate. Într-o perioadă tipică de douăzeci și patru de ore, un bebeluș se va afla într-o stare de alertă liniștită numai aproximativ 10% din timp.

Alte forțe puternice se află la lucru în această perioadă critică de după naștere. Dacă bebelușilor nu li s-au administrat medicamente și nu au fost deranjați, ci lăsați să se încălzească pe abdomenul mamei timp de o oră după naștere, ei se vor calma singuri, se vor uita periodic la mame, vor găsi sânul și vor începe să sugă *fără asistentă*. Alte măsuri de precauții ale Mamei Naturi sunt schimbul florei nazale prietenoase, ingestia naturală a vitaminei K prin colostru, elementele unice ale laptelui matern care captează intestinele micuțului cu o abundență de anticorpi pe care mama i-a acumulat de-a lungul vieții – o moștenire neprețuită – și consolarea psihologică de a se afla în siguranță în îmbrățișarea maternă care păstrează amintirea sunetelor inimii și a celor corporale care au reprezentat muzica vieții din interiorul pântecului. Plânsetul bebelușului declanșează producția laptelui matern, iar suptul declanșează chimia hormonală maternă care ajută eliminarea placentei, asigurând o protecție ulterioară împotriva hemoragiilor. Acest start în viață, intim și benefic, este ideal și poate fi asigurat prin intimitate, ocuparea

aceleiași camere și amânarea intruziunilor de ordin medical. Ar putea fi și mai rău, cu siguranță: mereu există multe căi de a înrăutăți lucrurile, dar nu ar trebui să le înrăutățim din obișnuință pentru mame, tați și bebeluși, în mod special atunci când avem opțiunea de a face lucrurile mai bune.

Acum mai mult de jumătate de secol, antropologul medical Ashley Montagu a tras un semnal de alarmă împotriva separării mamei de bebeluș la naștere, a recomandat cazarea împreună și dormitul alături de micuț și a încurajat purtarea bebelușilor în brațe, mai degrabă decât în cărucioare. Vocea lui a fost profetică, adresându-se nevoilor umane fundamentale. Mai aproape de perioada în care această carte a fost publicată, psihiatrul John Bowlby și pediatrul – devenit pediatru psihanalist – Donald Winnecott din Anglia, au tras un semnal de alarmă asupra faptului că sănătatea mentală era construită pe o fundație a *atașamentului* între bebeluși și părinți. Marshall Klaus și John Kennell, inspirați de această lucrare, s-au devotat descoperirii măsurătorilor valide ale apropierii, pe care au observat-o la părinții cărora li s-a acordat timp pentru intimitate și contact după naștere, în comparație cu mamele și micuții privați de acest contact. Ei au fost pionieri, explorând teritorii nemăsurate, iar descoperirile lor asupra extraordinarei puteri a conexiunii părinte-copil au fost atât iluminante cât și profund importante. Dovezi în continuare apar din surse neașteptate.

Un experiment intercultural a urmărit grupuri de 107 copii din Grecia și Statele Unite ale căror concepții au fost sau nu planificate. Cercetătorii au plecat de la ipoteza că la vârsta de trei luni, bebelușii care fuseseră planificați ar arăta un răspuns vocal mai ridicat mamei lor (față de un străin), față de cei neplanificați. Predicția lor a fost corectă: copiii planificați au demonstrat niveluri mai înalte ale capacităților cognitive și atașament față de mame, în comparație cu

copiii neplanificați, după cum s-a arătat prin răspunsurile vocale pentru mame (împotriva unei femei străine) (1993). S-a presupus că bebelușii planificați s-au bucurat de o apropiere mai puternică și mai timpurie cu mamele lor. În alt studiu cu privire la natura subtilă, dar puternică a apropierii, un număr de 8000 de femei au fost împărțite în cele ale căror sarcini au fost dorite sau nedorite. Toate femeile se aflau într-un grup privilegiat care a primit îngrijire prenatală timpurie în cadrul unui program medical de sănătate. Toate erau măritate și trebuiau să prezinte un risc redus al reacțiilor adverse în timpul sarcinii. Statisticile pentru aceste 8000 de femei au arătat că bebelușii sarcinilor nedorite au prezentat de două ori și jumătate riscul de a muri în primele douăzeci și opt de zile de viață prin comparație cu bebelușii din sarcinile dorite. Aparent, atitudinea unei mame față de sarcină i-a influențat pe bebeluși și a fost tradusă într-o ecuație a vieții sau a morții. (1994)

Într-un experiment la scară mai mică, folosind o tehnică de hipnoză cunoscută ca și semnalizare ideomotorie (descrisă în Capitolul 6), 25 din 26 de femei au identificat în mod corect sexul bebelușului *înainte* examinării cu ultrasunete sau înainte de a naște. În singurul caz în care s-a dovedit că rezultatul aparatului a fost fals, semnalul degetului s-a dovedit a fi corect. Această descoperire remarcabilă sugerează încă o dată că o conexiune puternică între mamă și un bebeluș din uter poate realiza cunoașterea sexului înainte oricăror indicații fizice posibile. În mod similar, această legătură psihologică între mamă și bebeluș în uter a fost confirmată într-o serie de experimente recente cu fumat și „fumat fals”. Bebelușii și-au crescut în mod evident reacțiile de tresărire în cazul fumatului fals, un caz în care nicio țigară nu este aprinsă (1995). Din moment ce nu a existat vreun moment fum care

să afecteze în mod chimic bebelușul, legătura dintre mamă și micuț era pur psihologică.

Zece ani de dovezi suplimentare, de la prima publicare a acestei cărți, arată că bebelușii sunt mai bine echipați pentru a relaționa cu noi decât am presupus anterior. Ca o dovadă a memoriei umane, s-a mers înapoi, de la vârsta de trei ani spre naștere, perioadă care în trecut era considerată a fi întunecată de amnezie, iar de la naștere până la viața în uter, avem astfel motive să ne gândim în mod mai serios la amintirile legate de naștere pe care micuții noștri le poartă. Atunci când credeam că nicio minte nu *ar putea* funcționa la naștere, nu a trebuit să luăm în considerare consecințele durerii inutile și suferințele asupra vieților noastre personale sau asupra vieții sociale. Acum, putem fi capabili să înțelegem mai complex rădăcinile violenței în societatea modernă și să ne setăm sistematic pe înlocuirea experiențelor dureroase cu cele plăcute ale momentelor de dinaintea, din timpul și de după naștere.

Extensia memoriei și a învățării în perioada natală și prenatală a dezvoltării noastre, ne conștientizează asupra posibilităților anterior inimaginabile - pentru comunicare prenatală, stimulare, modelare și de formare a legăturilor. Cercetarea formală privind stimularea prenatală confirmă deja importante premii care sunt disponibile când mințile bebelușilor și ale părinților se întâlnesc înainte de naștere sau chiar înaintea concepției. Voi scrie despre aceste experimente și despre mintea de dinaintea nașterii în următoarea mea carte.

ANEXA I

Notă despre avort

Avortul este un subiect dureros pentru aproape oricine. Eu cunosc câteva asistente și câțiva medici care au decis să nu mai practice asemenea intervenții și alții care continuă să le facă, nu din cauză că le-ar place, ci pentru că ei cred cu sinceritate că ar trebui să fie o opțiune.

Pentru cei mulți care iubesc bebelușii nenăscuți, protestul împotriva avortului este o preocupare pasională. Eu împărtășesc această îngrijorare, dar de asemenea înțeleg familiile, în mod special femeile, care au purtat dintotdeauna o povară disproporționată a lucrurilor care eșuează din punct de vedere sexual. Cred că ele trebuie să dețină autoritatea de a decide ceea ce se petrece în interiorul propriilor trupuri.

Unii dintre colegii mei au redus problema avortului la principii simple care le permit să fie în totalitate în favoarea sau împotriva lui. Eu nu am reușit să fac acest lucru. Inevitabil problemele avortului sunt complexe deoarece implică: (1) integrarea științei și a teologiei, (2) etică și politică, (3) alegeri morale care au de-a face cu două sau mai multe părți implicate, nu numai cu una, (4) decizii psihologice agonizante, (5) practica medicinei, (6) drepturile civile cu privire la secret și subiecte despre

conștiință și (7) probleme ale populației având consecințe globale. Substratul tuturor acestora este subiect de natură spirituală care implică probleme ale credinței personale și nu este neapărat împărtășit și de alții.

Experiențele mele proprii cu amintirile nașterilor mi-au arătat că este mai mult decât fizică această conștiință umană și că are continuitate și maturitate la toate vârstele. Eu găsesc viața inteligentă dinaintea nașterii cu totul reală, cu toate că se distinge spiritual în natură. Cea mai exactă descriere pe care o știu eu pentru viața care este nonfizică dar conștientă este „*spirit*.” Spiritul cu care avem de-a face în viața gestantă timpurie este unul pentru care un corp se află în construcție, însă nu este încă pregătit pentru funcționare.

Spiritele fără corpuri nu sunt recunoscute din punct de vedere legal. Acesta este unul din motivele pentru care problemele legate de avort sunt greu de rezolvat. Din motive practice, spiritele trebuie aibă un corp pentru a fi tratate ca persoane în sistemul nostru de jurisprudență. În această lumină, cred că Curtea Supremă a Statelor Unite a fost înțeleaptă în a cita viabilitatea fizică ca o condiție prealabilă în examinarea drepturilor unui nenăscut.

Cine poate conduce în mod realist spiritele? Nu este o sarcină pentru biserică sau stat, nici pentru știință. Personal, am încredere că Dumnezeu a avut grijă și de spirite. Nu cred, așa cum o fac mulți alții, că spiritele pot fi omorâte de către oameni. Ideea că oamenii pot „ucide” spiritele pare o presupunere teologi că. Pe bună dreptate, viața și moartea spiritelor pare să nu depindă de noi.

Atunci când părinții se gândesc la avort, cred că fetele sunt conștienți de aceste gânduri și ar putea fi ajutați să facă față circumstanțelor printr-o comunicare onestă și compătimitoare. Principii călăuzitoare pentru acest dificil dialog au fost dezvoltate de către psihologii perinatali (vezi

„Surse și Indicații” pentru detalii). Urmând o comunicare atât de serioasă, mamele relatează că sunt capabile să simtă dragostea venind de la făt, se pot vindeca și se pot simți susținute în deciziile pe care le iau.

Unele consideră că trebuie să își protejeze fetele deoarece aceștia nu se pot proteja singuri. Această presupunere despre lumea spirituală poate să nu fie în totalitate justificată. În înțelegerea mea, un spirit este departe de a fi neajutorat. Dacă nu sunt potrivite condițiile, un spirit poate părăsi structuri fizice necizelate. Aceste pierderi de sarcină se petrec frecvent din motive naturale, însă ar putea fi și alegerea unui nenăscut. Dacă ați fi un spirit, ați aștepta un avort care deja a fost decis și este iminent?

Luând propriile lor decizii asupra avortului, femeile merită îngrijire medicală corespunzătoare. Avorturile efectuate prost reprezintă un pericol pentru viață. Avorturile ilegale – căutate de către femeile disperate timp de secole – încă omoară oameni în zilele noastre. În America Latină și în Africa se estimează că jumătate din toate morțile maternale asociate cu sarcini, sosesc în urma avorturilor ilegale. În Lumea a Treia, aceasta înseamnă un sfert de milion de morți. Nu cu foarte multă vreme în urmă, aceasta se întâmpla și în Statele Unite. Privarea femeilor de îngrijire medicală nu este o soluție pentru bebeluși.

Clinicile în care se fac avorturi nu ne oferă prea multe motive de bucurie. Ele nu sunt locuri fericite pentru echipele medicale, nici pentru pacienți sau pentru spiritele celor nenăscuți. Această afacerea corectează din erorile ignoranței, judecății, abuzului și bolilor. Închiderea clinicilor unde se efectuează avorturi nu va pune capăt acestor probleme.

Într-un efort de a aduce mai mulți bebeluși sub protecția instanței, unii activiști caută să scadă vârsta recunoscută a viabilității, vârstă la care bebelușii prematuri pot fi salvați cu

ajutorul intervențiilor medicale eroice. Aceasta presează medicina spre ceea ce deja face - ținerea oamenilor în viață cu ajutorul mașinărilor. Deoarece echipamentul este disponibil, conectăm bebelușii născuți cu mult mai devreme la echipamente care provoacă durere și care susțin viața.

Bebeluși demni de milă, de mărimea unui pantof, având corpurile pe jumătate construite, sunt grăbiți spre uterele făcute de om pentru a fi în mod „miraculos” salvați, însă cu un preț tragic – îngrijire în valoare de o mie de dolari pe zi, multiple intervenții chirurgicale și, ca bonus, o viață cu un handicap sever. Când Curtea Supremă a stabilit viabilitatea la douăzeci și opt de săptămâni, a ales o limită care poate să varieze. Acum, unii bebeluși pot fi salvați la douăzeci și patru de săptămâni, dar condițiile pentru a se întâmpla asta sunt alarmante. Scăderea limitelor viabilității ar însemna suferință inimaginabilă, pe măsură ce tot mai mulți bebeluși nedevelopați ar sfârși conectați la mașinării.

Bebelușii supraviețuiesc uneori încercărilor nereușite de a avorta. Acest eveniment periculos pentru viață se întipărește în conștiința bebelușului și, cu toate că este adânc reprimat, poate ieși la suprafață. Până când adevărata problemă nu este identificată efectele sale pot fi dificil de rezolvat. Pentru copilul nenăscut, tentativa de avort este înfricoșătoare și poate crea un tipar al neîncrederii, al furiei, al vinei sau al depresiei care afectează comportamentul pentru mulți ani. O mamă care recunoaște răul pe care tentativa de avort l-a provocat, poate oferi vindecare psihică prin dialog sincer cu copilul, dacă are curajul de a face asta.

Psihoterapeuții aud de obicei problemele pacienților care au supraviețuit încercării avortului doar pentru a îndura o soartă poate mai dureroasă – aceea de copil nedorit și lipsit de iubire. Această condiție poate cauza durere, dar se poate preveni. Planificarea familială este o alternativă

practică, ce asigură întărirea ideii că fiecare copil este dorit și că fiecare copil este iubit.

Adopția este o alternativă importantă a avortului, însă nu este total lipsită de traume. Pentru a reduce trauma, mama biologică poate asigura dragoste și protecție fătului până când părinții adoptivi îl pot prelua. Acesta este un dar de neprețuit pentru copil și pentru noii părinți.

În viitor, tehnologia medicală va avea probabil succes în atingerea modalităților controlului nașterii care sunt cu adevărat sigure atât pentru bărbați cât și pentru femei. În acest caz, avorturile vor fi mult reduse. Însă tehnologia nu poate preveni toate greșelile umane. Oamenii se angajează în acte sexuale și apoi par surprinși de sarcină. Soluția avorturilor se află atât în mâinile educatorilor, cât și în mâinile doctorilor. Este necesară o viziune a unei paternități conștiente, care distinge între a face dragoste și a face copii, care afirmă viața, pregătește pentru viață și urează bun-venit vieții.

Dacă totul ar fi perfect, nu ar mai exista sarcini nedorite și nu ar mai fi nevoie de avorturi sau de adopții. Dar atâta vreme cât există imperfecțiuni, cred că dovada oferită de bebeluși în amintirea nașterilor arată că ei vor fi afectați de experiențele avute. Ca protectori ai lor, trebuie să învățăm să tratăm toți bebelușii ca ființe care posedă conștiință și inteligență.

ANEXA II

Notă despre vina părintească

Atunci când părinții aud că bebelușii își amintesc nașterea, sunt puși în fața unei situații noi: copilul lor, posedând sentimente și abilități cognitive chiar de la început, ar fi putut fi afectat într-un mod negativ prin ceea ce s-a spus și s-a făcut la naștere?

Nu puteți să nu vă întrebați: Ce a crezut bebelușul? I-am făcut un rău permanent? Puteți simți o conexiune între ceva ce s-a întâmplat în timpul sarcinii și cum s-a purtat micuțul din acel moment. Poate că ceva s-a petrecut la naștere pentru a explica de ce micuțul este mai mult sau mai puțin atașat de dumneavoastră. Asemenea gânduri pot determina o stare de vinovăție.

Aici sunt câteva lucruri pe care le puteți face ca să faceți față unui asemenea tip de vină:

Gândiți-vă și discutați despre naștere. Este înțelept să reflectați asupra vieții dumneavoastră în timpul sarcinii, emoțiile pe care le-ați avut la nașterea copilului și orice cuvinte deosebite care i-au fost adresate. Trecutul nu poate fi înlocuit, însă poate fi transformat prin înțelegere și împărtășire. În urma discuțiilor despre orice greșeli sau traume, puteți avea beneficii atât dumneavoastră cât și micuțul.

Notă despre vina părintească

Cred că și bebelușii deși nu vorbesc, au moduri misterioase de a ne înțelege când spunem adevărul în mod serios și sincer. Copiii se întreabă și presupun la fel ca și adulții, astfel încât discuția părinților despre realitate aduce ușurare.

Probabil că sunteți reținută în a povesti aspecte personale ale sarcinii și nașterii, însă aceste adevăruri sunt istorie vie pentru copilul dumneavoastră. Astfel de informații sunt rar disponibile din alte surse. Puteți crede că vorbiți despre lucruri negative, dar relatarea onestă a vieții dumneavoastră interioare este o alchimie care poate transforma sentimente negative în unele pozitive.

Nu vă mai autoînvinați. Probabil că dumneavoastră v-ați obișnuit să vă simțiți vinovată. Vina excesivă poate fi o tradiție în familia dumneavoastră, moștenită de la bunici la părinți și apoi la copii. Întrebați-vă dacă vina este felul dumneavoastră de a vă arăta dragostea. Dacă este, opriți-vă și concentrați-vă pe moduri reale de exprimare a iubirii.

Mulțumiți-vă cu influența. O sursă majoră a vinovăției este credința că părintele deține controlul total asupra vieții copilului, ceea ce nu este adevărat în întregime. Atunci când copiii fac ceva greșit, părinții nesiguri iau vina asupra lor și se întreabă cu ce au greșit ei. Răspunsul la întrebare este probabil „nimic”. Sunteți numai una din multiplele forțe care converg în viața copilului dumneavoastră. Dacă vă puteți gândi la contribuția dumneavoastră ca la o influență și nu ca la un control, cantitatea stocată de vină va scădea la o mărime reală.

Copiii reacționează diferit. Ar trebui să vă bucurați faptul că micuții au sentimente și gânduri proprii. Uitați-vă la familiile cu doi copii, care au fost tratați de către aceiași

părinți buni (sau răi). Unul devine erou public iar celălalt o rușine publică. Nu este vina părinților, cea care face diferența este alegerea copilului.

Copiii vă pot păcăli prin nepăsarea față de lucrurile pe care dumneavoastră le considerați importante. Niciun copil nu reacționează în același mod la o traumă. Cred că aceasta se întâmplă deoarece unii sunt mai avansați decât alții. O mamă dintre cele pe care le-am studiat se simțea vinovată pentru o remarcă spontană făcută în sala de nașteri. Ea a spus –jumătate în glumă, jumătate în serios – „Ce monstru urât!” Dar acest comentariu nu a apărut în amintirile despre naștere ale fiicei ei. Poate că nu s-a lipit de mintea ei, sau a fost suficient de matură încât să desconsidere afirmația. După spusele mamei și ale fiicei, relația lor era una bună.

Învățând de la bebeluși. Părinții nu sunt perfecți, însă încercarea de a fi unul bun înseamnă să recunoașteți greșelile. O remarcă a mamei spre medic: "De ce nu ați înfășurat cordonul în jurul gâtului și nu ați strâns-o pur și simplu de gât?" a provocat o prăpastie în relația lor care a durat mulți ani. Cele două aveau nevoie să vorbească pentru a neutraliza efectul otrăvit al cuvintelor rostite și a forma o punte de legătură între ele. În asemenea cazuri, vina poate servi cel mai bine prin concentrarea asupra reconcilierii sau mai degrabă prin *învățare* decât prin regret.

Am fost lenți în a accepta rolul bebelușilor ca învățători. Ei vă iau – nepregătiți, neștiutori – și vă transformă în părinte. Faceți greșeli, este adevărat, dar mereu vă spun ce au nevoie. Bebelușii știu când sunt înfometați de exemplu și vă învață aceasta mai bine decât puteți dumneavoastră să-i învățați pe ei. Nevoia dumneavoastră de a învăța poate fi un ajutor neprețuit. Pe măsură ce bebelușul crește, învățați mai mult și mai mult.

Puteți să stabiliți o legătură cu un bebeluș care are înțelepciune și curaj? Fiți atenți la gesturile subtile ale stării

de bine și ale iubirii direcționate către dumneavoastră. Bebelușul veghează, remarcă starea de fericire sau de descurajare care vă definește, încearcă să vă distragă sau să vă amuze și poate chiar face mult zgomot dacă cineva vă cauzează probleme.

Pe lângă multe alte lucruri pe care le știe, bebelușul dumneavoastră vă cunoaște și vina și încearcă să vă ajute în acest sens. Vă puteți deschide acestei posibilități?

Surse și îndrumări

Introducere: Mentea copilului tău nou-născut

Unul dintre primii care și-au concentrat atenția în primul rând pe punctul de vedere al bebelușului în privința nașterii, a fost obstetricianul francez Frederick Leboyer (1975) în *Birth Without Violence* (NY:Knopf). Fotografia dramatică intrauterină a lui Lennart Nilsson în „*A Child Is Born*” (1966, cu revizuire în 1977 și 1990, Delacorte Press) a ajutat în mod indubitabil publicul să accepte mesajul lui Leboyer că nou-născuții erau ființe conștiente și sensibile.

Printre cele câteva cărți documentând aptitudinile speciale ale nou-născuților, vă puteți orienta spre *The Amazing Newborn* (Addison Wesley, 1985). T.G.R. Bower, *The Rational Infant* (W.H. Freeman, 1989) este o declarație curajoasă a folosirii logicii de către micuț. Cărțile lui T.Berry Brazelton au sărbătorit permanent talentele pentru comunicare ale bebelușilor, ca și în *The Earliest Relationship: Parents, Infants and the Drama of Early Attachment* (Addison-Wesley, 1990). Perspectiva psihologului elvețian Jean Piaget (despre care cred că a făcut un deserviciu nou-născuților) a fost reafirmată de către Burton White în 1975 și repetată în 1985 în *The First Three Years of Life* (Prentice Hall).

Pentru cel mai autoritar rezumat al cercetării percepției durerii timpurii, vezi Anand și Hickey, „*Pain and its Effects in the Human Neonate and Fetus*”, *New England J. of Medicine*, 317(1), 1987. Cea mai recentă trecere a mea în revistă asupra durerii micuților este „*Babies Don't Feel Pain: A Century of Denial in Medicine*”, în *Cyborg Babies: From Techno-Sex to Techno-Tots*, editată de Davis-Floyd și Dumit (Routledge, Fall 1998). Nu s-a scris niciun manual pentru aria psihologică pre- și perinatală, dar colecții de documente se găsesc în: Verny (Ed.), *Pre- and Perinatal Psychology: An Introduction* (Human Sciences Press, 1987) și în Fedor –Freybergh and Vogel (Eds.), *Prenatal and Perinatal Psychology and Medicine* (Parthenon, 1988).

Asociația pentru Sănătate și Psihologie Pre – și Perinatală (APPPAH) fondată în 1983, publică The APPPAH Newsletter, the Pre- and Perinatal Psychology Journal și <birthpsychology.com> pe internet în toată lumea. Au fost ținute conferințe la fiecare doi ani începând cu anul 1983. Pentru informații sunați la Maureen Wolfe, Director Executiv, 707-857-4041 în Geyserville, CA sau folosiți adresa de internet **www.birthpsychology.com**. În Europa, Asociația Studiilor Internaționale pentru Psihologie Prenatală și Medicină (ISPPM) a fost fondată în anul 1971 și continuă să publice un jurnal și să organizeze conferințe. Pentru informații, contactați-o pe Julitta Bischoff, Secretar General, Friedhofweg 8, 69118, Heidelberg, Germania sau folosiți adresa de internet **www.isppm.de/index_e.html**.

Capitolul 1. Dezvoltarea corpului și a creierului

O estimare exactă a vârstei unui făt este realizată prin măsurarea lungimii sale din creștet până în călcâie (vârsta gestațională), sau prin determinarea vârstei de la fertilizare

(vârsta conceptuală), care ar trebui să fie cam de 226 de zile sau treizeci și opt de săptămâni. Exemple de creșteri la diferite vârste pot fi observate în Anglia, *Color Atlas of Life Before birth: Normal Fetal Development* (Year Book Medical Publishers, 1983).

Bazându-se pe treizeci de ani de cercetare personală în această arie, Peter W. Nathanielsz de la Universitatea Cornell ne-a oferit o imagine autoritară și lizibilă asupra dezvoltării creierului și trupului fetal, *Before Birth and A Time to be Born* (Promethean Press, 1992). Studii timpurii asupra sensibilității fetale au fost făcute la Universitatea din Pittsburgh folosind metoda avortului, însă această metodă a fost înlocuită cu observația prin ultrasunet. Perspectivile ultrasunetelor asupra dezvoltării craniene sunt examinate în Chervanek et al (Eds.), *Ultrasound and the Fetal Brain* (Parthenon, 1995). Creierul, ca un sistem fluid este bine susținut de către Bergland în *The Fabric of the Mind* (Viking, 1985) în timp ce un rezumat popular al construcției creierului și al refacerii poate fi întâlnit în Kotulak, *Inside The Brain* (Andrew & McMeel, 1996).

Fotografii faimoase pe plan internațional se găsesc în Nilsson, *A Child is Born*, (Delacorte, rev. Ed., 1990) sau video, *The Miracle of Life* (NOVA/WBGH Boston, 1983). Pentru o viziune literală și inspirațională asupra embriologiei, prefer munca antropologului Richard Grossinger, *Embryogenesis* (North Atlantic Books, 1986) Această carte va fi republicată într-o ediție extinsă și înnoită în 1998 sub noul titlu de „Getting Made: Species, Gender, Identity”.

Clasica lucrare a lui Sir William Liley, „*The Personality of the Fetus*” în the Australian and New Zealand Journal of Psychiatry, 6(2), 1972, încă nu are omonim. Am ratat în mod absurd o întâlnire aranjată cu acest fetolog pionier la Primul Congres pentru Psihologie Pre- și Perinatală din Toronto în anul 1983 datorită morții premature a acestuia.

Pentru părinții îngrijorați de șansele mediului înconjurător care favorizează dezvoltarea creierului și a trupului, recomand munca lui Elkington, *The Poisoned Womb: Human Reproduction in a Polluted World* (Viking, 1985), Profet, *Protecting Your Baby-to-Be* (Addison-Wesley, 1995) și Colborton et al, *Our Stolen Future* (Dutton, 1996).

Capitolul 2. Alert și conștient

Pentru o revizuire tehnică asupra simțurilor infantile și ale percepției, vezi Salapatek and Cohen (Eds.), *Handbook of Infant Perception*, Vol 1 (Academic Press, 1987). Trei dintre lucrările mele revizuiesc vasta literatură atât asupra capacităților fetoșilor cât și a nou-născuților: „The Cognitive Newborn: A Scientific Update,” *British Journal of Psychotherapy*, Autumn, 1987, „Babies Are Not What We Thought: Call for a New Paradigm”, *International J. of Prenatal and Perinatal Studies*, Autumn, 1992 și „Prenatal Body Language: A New Perspective on Ourselves”, *Primal Renaissance: The Journal of Primal Psychology*, (In press, 1997). Toate documentele Chamberlain sunt disponibile la Chamberlain Communications, 909 Hayes Avenue, San Diego, CA 92103 (sau fax 619-296-9091 pentru bibliografie și prețuri).

Munca de pionier a lui Truby este în Lind (ED.), „The Newborn Infant Cry”, *Acta Paediatrica Scandinavica* 163. Cel mai bun rezumat al unui sfert de veac de studii asupra plânsului bebelușilor este de Lester și Boukydis (Eds.), *Infant Crying* (Plenum, 1985).

Dovezi ale primului auz au fost estimate între șase și douăzeci și patru de săptămâni, în funcție de caracteristicile sunetelor. Granița mai timpurie a fost descoperită în timpul testării fetoșului pentru a determina dacă este surd. Mișcarea în reacție la un puls fonic măsurabil a fost observată cu

ajutorul ultrasunetelor: Shahidullah și Hepper, "Hearing în the Fetus :Prenatal Detection of Deafness" *Int.Journal Prenatal and Perinatal Studies* 4(3/4),235-240.

Capitolul 3. Învățarea și memoria

O serie de fapte interesante asupra impactului experiențelor înainte de naștere pot fi găsite în best seller-ul internațional al lui Thomas Verny, *The Secret Life of the Unborn Child* (Dell,1986). Eu revizuiesc dovezile care susțin inteligența prenatală în „The Sentient Prenate: What Every Parent Should Know”, publicată în *Pre- and Perinatal Psychology Journal*, (toamna, 1994) și în „Is There Intelligence Before Birth?” de asemenea în *Pre- and Perinatal Psychology Journal*, (Primăvara, 1992).

Învățarea prin imitație este bine sistematizată în cartea lui Meltzoff și Godnik, *Words, Thoughts, and Theories* (MIT Press, 1997) Experimentele care demonstrează învățarea rapidă a chipului matern (inclusiv acelea ale lui Field, Bower și Bushnell) au fost recent revizuite de către Pascalis et al, "Mother's Face Recognition by Neonates: A Replication and Extension", *Infant Behavior and Development* (Ianuarie, 1995).

Pentru casete, manuale și îndrumare în folosirea perioadei prenatale pentru a stimula apropierea și învățarea, vezi următoarele cărți: Eve Marnie, *Lovestart: Prebirth* (Hay House, Carlsbad, CA, 1989), Verny și Weintraub, *Nurturing the Unborn Child* (Delacorte, 1991) și Van de Carr & Lehrer, *While You Are Expecting : Your Own Prenatal Classroom* (Humanics Trade,1997).

Înainte de descoperirea învățării prenatale și a memoriei, psihologul experimental în domeniul copiilor Anthony DeCasper a furnizat informații noi. Inedita sa cercetare cu ajutorul studenților și a colegilor include: DeCasper și Fifer

(1980), "Of Human Bonding: Newbornd Prefer Their Mother's Voices", (*Science*, 208), DeCasper și Spence (1986), "Prenatal Maternal Speech Influences Newborn's Perception of Speech Sounds", *Infant Behaviour and Development*, 17(2),159-164.

Timp de decenii la rând, psihologii academicieni au acceptat noțiunea de „amnezie infantilă”, bazată pe observația obișnuită că oamenii nu-și pot aminti de obicei primele zile din viețile lor. Această teorie a fost, în sfârșit, discreditată de Patricia Bauer (1996) și de către Carolyn Rovee-Collier (1996). Vezi detalii în „Surse și Îndrumări”, p.231.

Capitolul 4. Personalitatea angrenantă

Scriind în anul 1972, profesorul doctor William Liley din Noua Zeelandă, unul dintre primii fetologi, s-a situat cu mult înaintea altor profesioniști în a evidenția personalitatea fătului. Pentru mine, farmecul acestui articol istoric nu se va șterge niciodată. Am aceeași părere despre fantastica cercetare timpurie asupra visului la noul-născuți de Roffwag, Muzio și Dement în 1996. A fost delimitată clar noua viziune asupra fazei de somn REM („Ontogenetic Development of the Human Sleep-Dream Cycle”, *Science*, 152, 604-619).

Când oamenii de știință au observat pentru prima dată zâmbetul la nou-născuți, l-au considerat un reflex fără însemnătate. T.G.R. Bower, acum la Universitatea din Texas, Dallas, a fost primul care a recunoscut sfera zâmbetelor și însemnătatea acestora comunicativă. (*A Primer of Infant Development*) (W.H. Freeman, 1977). Vezi Capitolul 3 și 7. Filmul lui Daniel Stern pe vremea când se afla la Colegiul Medical Cornell s-a dovedit a fi un rar mărgăritar. Dacă Louis Sander nu l-ar fi apreciat ca o rară dovadă a comunicării sofisticate din partea unui nou-născut, s-ar fi pierdut (Sander,

"New Knowledge about the Infant from Current Research" *Journal of the American Psychoanalytic Association*, 28, 181-198, 1980).

Pentru mai multe informații despre comportamentul antrenant al nou-născuților vezi Klaus, Kennell și Klaus (1985), *The Amazing Newborn* (Addison-Wesley).

Capitolul 5. Interlocutorul înzestrat

Fățul care își ține cordonul ombilical este reprezentat într-o fotografie alb/negru a elvețianului Lennart Nilsson în *A Child is Born*, (Delacorte, p.118 a ediției din 1977).

Deși plânsul în uter este o posibilitate care poate părea nerealistă există date care se o atestă de secole. Cel mai cuprinzător document scris pe baza acestui fascinant subiect este „Vagitus Uterinus” a lui George Ryder, *American J. of Obstetrics and Gynecology* 46, 867-872, 1943. Multele tipuri și înțelesuri ale plânsetelor micuților, măsurate în detaliu, au fost chestionate de Lester și Boukydis (Eds.), *Infant Crying* (Plenum 1985). Semnalele mânuțelor micuților au fost pentru prima dată apreciate de către cercetătorii germani Mechtilde Papousek în „Mothering and the Cognitive Head-Start” la Schaffer (Ed.), *Studies in Mother- Infant Interaction* Academic Press, 1977.

Teritoriul comunicării infantile a fost prima dată analizat de către psihologul Heidelise Als, care și-a continuat munca în domeniu din anul 1977 în: *The newborn Communicates*, *Journal of Communication* 27, 66-73. Pediatriul T. Berry Brazelton s-a alăturat studiului timpuriu și a menținut un interes viu pentru acest subiect pe întregul curs al carierei sale. Peste Atlantic, Colwyn Trevarthen a recunoscut de asemenea natura de bază socială și comunicativă a bebelușilor (vezi „Foundations of Intersubjectivity in Infants” la Olsen-*The Social*

foundations of Language and Thought (Norton, Capitolul paisprezece, 1980).

Auzul mai fin al copiilor comparativ cu cel al adulților a fost descoperit de Werker și Tees „Cross-Language Speech Perception”, *Infant Behaviour and Development* 7, 49-63, 1984. Talentul micuților de a citi pe buze a fost dezvăluit prin experimentele lui Dodd, „Lip Reading in Infancy :Attention to Speech Presented In- and Out-of-Synchrony”, *Cognitive Psychology*, 11, 478-484, 1979.

M. Scaife și Jerome Bruner demonstrează coordonarea atenției vizuale în articolul lor „The capacity for joint Visual Attention in the Infant”, *Nature* 253, 265-256, 1975.

Capitolul 6. Descoperind memoria nașterii

Iluziile și distorsiunile culturale care înconjoară nașterea în America – infirmate de mărturiile bebelușilor din această carte – sunt minunat expuse de către antropologul Robbie Davis-Floyd în *Birth in an American Rite of Passage* (University of California Press, 1992). În mod similar, Mardsden Wagner, epidemiolog perinatal a elaborat o critică medicală a practicilor nașterii la nivel global în *Pursuing the Birth Machine: The search for Appropriate Birth Technology* (Australia: ACE Graphics, 1994). Finalizarea trilogiei este munca educatoarei în privința nașterii, Sheila Kitzinger, *The Complete Book of Pregnancy and Childbirth* (Knopf, 1996).

Amințirile legate de naștere obținute prin hipnoză apar în ultimul secol, într-o carte în franceză a lui Albert de Rochas, care citează experimente din anii 1890 și în propriile mele lucrări din 1997, „Transpersonal Adventures in Prenatal/ Perinatal Hypnotherapy”, (în *Transpersonal Hypnosis*, editată de Eric Lescowitz, Irvington Press). Un avans semnificativ în tehnica introdusă de psihologul Leslie M LeCron, a facilitat

munca asupra memoriei de la naștere: "A Hypnotic Technique for Uncovering Conscious Material", International J. of Clinical and Experimental Hypnosis, volumele 2 și 11. Ostetricianul David Cheek a perfecționat tehnica LeCron și a produs o serie de articole uimitoare despre traumele nașterii și despre vindecare. Unul dintre acestea este „Maladjustments Patterns Apparently Related to Imprinting at Birth”, *American J of Clinical Hypnosis*, 18(2), 75-82.

Psihologii care au folosit amintirile și traumele nașterii (cu toate că din punctul lor de vedere nu au folosit hipnoza) includ note ca ale lui Otto Rank (The Trauma of Birth, 1924), Nandor Fodor, (The Research for the Beloved, 1949), Arthur Janov (Imprints: The Lifelong Effects of the Birth Experience, 1983) și Stanislav Grof, Realms of the Human Unconscious (Viking, 1975). Aducerea traumelor nașterii în conștient este tratată în Dianetics a lui L.Ron Hubbard (1950) și renașterea, dezvoltată de Leonard Orr și Sondra Ray (Ideal Birth, 1985).

Astăzi, filmulețe educaționale invită părinți și profesioniști să se informeze în legătură cu psihologia prenatală și a nașterii. Printre acestea se află A Gift for Unborn Children (Bradley Boatman Productions, Punta Gorda, FL, 1986), Knowing the Unborn (Prebirth Parenting, Marina del Rey, CA, 1988) și Babies Know More Than you Think (Mendizza Associates, Long Beach, CA, 1993).

Capitolul 7. Copiii își amintesc

Invit cititorii să îmi trimită copii ale amintirilor ivite spontan în legătură cu nașterea, ale copiilor foarte mici. Vă rog să le trimiteți la Chamberlain communications, 909 Hayes Avenue, San Diego, CA 92103. Fax : 619-296-9091. Adresa de mail : wombpsi@msn.com.

Cu toate că oamenii de știință au trecut complet cu vederea rezultatul, Linda Mathison din Seattle a fost prima

care a strâns informații despre amintirile spontane ale nașterii la copii în vârstă de doi-trei ani care abia învățau să vorbească. („Does Your Child Remember”, *Mothering*, Toamna, 1981). Îi sunt profund îndatorat pentru că mi-a permis să răspândesc unele dintre aceste povestiri.

Fascinanta poveste a psihiatrului Rima Laibow asupra băiețelului din cadă, publicată în Pre- and Perinatal Psychology Journal, în toamna anului 1986 este reprodusă cu permisiunea lui. Antropologul Robbie Davis-Floyd, povestește despre prima persoană înregistrată a cărui copil a relatat despre un „șarpe” și un „cățel” în pântec. Amintirea secretă a nașterii, șoptită confidențial de către o fetiță în vârstă de trei ani lui Cathy Morales, este de asemenea publicată cu acordul ei.

Capitolul 8. Amintiri compatibile

Cu toate că raportul formal al cercetărilor mele asupra a zece perechi de mame cu copii lor în hipnoză a fost prezentat Societății Americane pentru Hipnoză clinică în anul 1980, a durat șase ani să-mi găsesc un editor. "Reliability of Birth Memories: Evidence from Mother and Child Pairs in Hypnosis" a fost în sfârșit publicată în *The Journal of the American Academy of Medical Hypnoanalysis*, 1(2), 89-98, 1996. De atunci, peste treizeci de lucrări mi-au fost publicate. Acestea sunt păstrate la Chamberlain communications, 909 Hayes Avenue, San Diego, CA 92103. Pentru informații puteți accesa fax : 619-296-9091 sau adresa de mail : wombpsi@msn.com.

În afara dovezilor despre naștere din partea copiilor foarte mici (vezi notele din capitolul șapte), dovezi ale validității acestor amintiri se pot găsi în Cheek, "Sequential Head and Shoulder Movements appearing with Age Regression in Hypnosis to Birth", *American J. of Clinical Hypnosis*, 16(4),

261-266 și raikov," *Age Regression to Infancy by Adult Subjects in Deep Hypnosis*, American J. of Clinical Hypnosis, 22(3), 156-163.

Pentru discuții aprofundate legate de hipnoză și memorie, vezi Pettinati (Ed.). *Hypnosis and Memory* (Guilford, 1988) și munca lui Hammond, Garver, Mutter, et al, *Clinical Hypnosis and Memory* (American Society of Clinical Hypnosis Press).

CONCLUZIE:

Trăind cu bebelușul tău cel conștient

John Lily și-a relatat experiența extracorporală de la naștere în *The Scientist: A Novel Autobiography* (Lippincott, 1978). În vederea unui rezumat al cercetării asupra experiențelor extracorporale, vezi Capitolul al Doisprezecelea al lui Ring, *Life at Death: A Scientific Investigation of the Near-Death Experience* (Coward, McCann, Geoghegan, 1981). Separarea dintre minte și corp în intervențiile chirurgicale de urgență este ilustrată dramatic în Capitolul 6 al lui Sabom, *Recollections of Death: A Medical Investigation* (Wallaby Books, 1982).

Observații legate de starea nou-născuților se găsesc în aceste documente: Brazelton, "Observations of the Neonate", *Journal of the American Academy of Child Psychiatry*, 1, 55-56, Hopkins și Palthe, "Starring in Infancy", *Early Human Development*, 12, 261-267 și Cheek „Prenatal and Perinatal Imprints: Apparent Prenatal Consciousness Revealed by Hypnosis”, *Pre- and Perinatal Psychology Journal*, 1, 97-110.

Munca inegalabilă a profesorului doctor Ian Stevenson – o piatră de temelie pentru înțelegerea minții și a memoriei – este publicată în șase volume de către University Press din Virginia, Charlottesville, VA. Cartea *Children who Remember Past Lives: A Question of Reincarnation* (University Press

din Virginia, 1987) are relevanță directă asupra memoriei. Memoria nașterii și amintirile din viețile anterioare ale copilului tind să apară spontan în perioada începerii vorbirii. Ultimul triumf al lui Stevenson îl reprezintă munca sa compilată în două volume, *Reincarnation and Biology: A Contribution to the Etiology of Birthmarks and Birth Defects* (Praeger, 1997), unde conectează traumele morții violente din viața anterioară cu semne fizice la naștere – încă o dovadă a supremației minții asupra materiei.

În lucrarea mea „The Outer Limits of Memory”, *Noetic Sciences Review* (toamna, 1990), așez amintirile legate de naștere într-un context mai vast al descoperirilor contemporane privind amintirile extracorporale și cele legate de viețile anterioare.

Perspectivă asupra celei de-a zecea aniversări

Ultimul deceniu a fost marcat de controverse asupra limitărilor memoriei, a naturii atașamentului între copii și mame și a realităților despre percepția durerii infantile.

Probleme tehnice care înconjoară amintirile recuperate ale traumelor, sunt cel mai bine tratate de către Pope și Brown, în *Recovered Memories of Abuse* (Washington D.C., American Psychological Association, 1996) și de către Hammond, Garver, Mutter în *Clinical Hypnosis and Memory* (American Society for Clinical Hypnosis Press, 1995). Pentru amnezia infantilă, vezi Bauer, "What Do Infants Recall of their Lives?" în *American Psychologist*, ianuarie 1996 și Rovee-Collier, "Shifting the Focus from What to Why", *Infant Behavior and Development*, octombrie 1996.

Două studii recente au dezvăluit realitatea percepției durerii atât în perioada prenatală cât și în cea postnatală: Giannakouloupoulos et al, "Fetal Plasma Cortisol and

B-endorphin Response to Intrauterine Needling", din The Lancet în 9 iulie 1994 și Taddio et al, "Effect of Neonatal Circumcision on Pain Responses During Vaccination of Boys", în The Lancet, februarie 1995. Tragedia practicilor circumciziilor americane este bine rezumată la Goldman, Circumcision: The Hidden Trauma (Vanguard 1997). O privire globală este asigurată de Dennison și Milos, în Sexual Mutilations: A Human Tragedy (Plenum 1997). Antropologul cultural Robbie Davis-Floyd oferă cea mai bună privire asupra nașterii pe care o compară cu un ritual al inițierii într-o societate tehnocratică: Birth As An American Rite of Passage, (1992) U. of California Press., Berkeley.

Pentru cercetare amănunțită asupra conceptului de atașament, întoarceți-vă atenția spre echipa lui Marshall Klaus, John Kennell și Phyllis Klaus. Ultimele rezultate ale descoperirilor sunt conținute în: Bonding: Building the foundation for Secure Attachment and Independence (Addison-Wesley, 1995). Dovezi surprinzătoare ale posibilei forțe letale a respingerii materne față de sarcinile nedorite se găsesc la Bustan și Coker, „Maternal Attitude Toward Pregnancy and the risk of Neonatal Death”, în *American Journal of Public Health*, 84(3), 1994. Studiul intercultural este datorat lui Roe și Drivas (1993), „Planned conception and infant functioning at age three months” în *Amer. J. of Orthopsychiatry* 63(1). Autorul studiului ideomotor este N.W. Dobrovolsky în cadrul serviciului pentru consiliere a studenților de la Universitatea A&M din Texas. Falsul fumat a fost studiat de către J. F. Little și Hepper, P.G (1995) în Școala de Psihologie de la Universitatea Queens din Belfast, Regatele Unite.

Anexa I. O notă despre avort

O modalitate practică prin care mamele pot comunica cu bebelușii lor a fost descrisă de Helen Watkins : "Treating

the Traumas of Abortion" în *Pre and Perinatal Psychology Journal* 1(2) (iarna 1986) și de Clara Riley, "Transuterine communication in Problem Pregnancies" în volumul 1(3), primăvara 1987 în același jurnal. Riley a asigurat casete audio în patru limbi străine pentru „Mother/Fetus Communication" (1084 Tia Juana Street, Laguna Beach, CA 92651.

Trei cărți publicate după anul 1990 aduc o contribuție însemnată în psihologia adoptivă. Suzanne Arms, *Adoption: A Handful of Hope* (Celestial Arts, 1990), Nancy Verrier, *The Primal Wound: Understanding the Adopted Child* (Verrier, 919 Village Center 9, Lafayette ,CA94549) și Marlou Russell, *Adoption Wisdom: A Guide to the Issues and Feelings of Adoption* (Broken Branch Productions, Santa Monica, CA, 1996)